

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

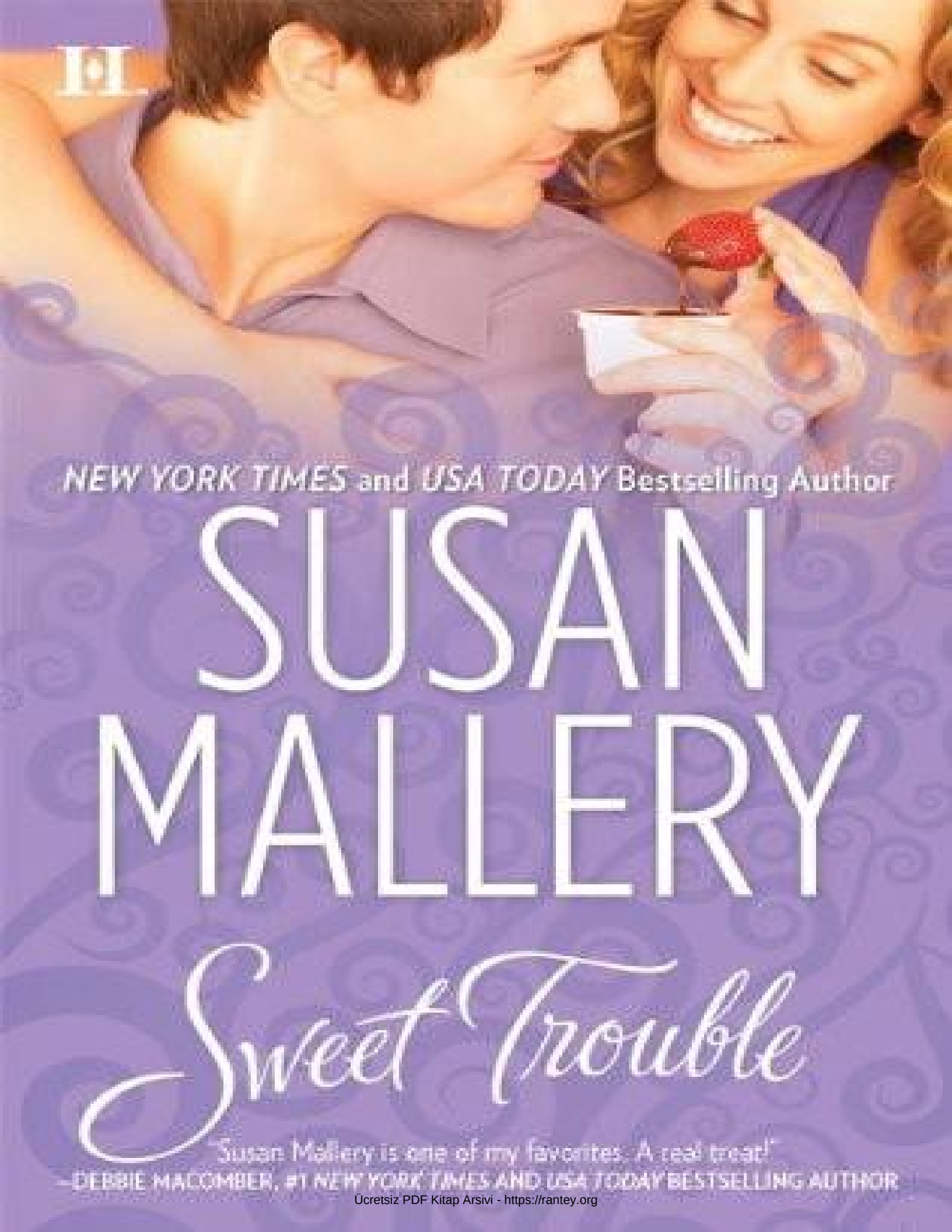
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

H

NEW YORK TIMES and USA TODAY Bestselling Author

SUSAN MALLERY

Sweet Trouble

"Susan Mallery is one of my favorites. A real treat!"

—DEBBIE MACOMBER, #1 NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Jesse'nin Kendin Yap Naneli Brownileri

2 kutu herhangi bir çeşit çikolatalı brownie karışımı

1 sütun çikolata kaplı naneli kurabiye (Bir kutuda 2 tane varsa) Su, yağ ve yumurta (paketlerin üzerinde belirtildiği gibi)

1 su bardağı kıyılmış fındık (isteğe bağlı)

1. Naneli kurabiyeleri ezin.
2. Brownie paketlerinin üzerindeki talimatları izleyin.
3. Ezilmiş kurabiyeleri ve fındıkları ekleyin.
4. Paketlerin üzerinde belirtildiği gibi pişirin.

***Accidentally Yours* için Övgüler**

"Mallery bir kez daha mükemmel bir yazar olduğunu kanıtladı; aşk romanları bundan daha iyi olamaz."

-Booklist

"Eğer mizahla süslenmiş, yürek burkan duygular arıyorsanız, Mallery tam size göre bir yazar."

-Romantic Times BOOKreviews

***Sizzling* için Övgüler**

"[Lezzetli] bir yemek.... Mallery'nin düzyazısı tatlı ve kıskırtıcı, karakterleri ise kitaptan kitaba takip etmeye değer."

-Publishers Weekly

"Sizzling tek kelimeyle göz kamaştırıcı! Güleceksiniz, kahkaha atacaksınız, kaşlarınızı kaldıracaksınız ve evet, kova kova ağlayacaksınız, bu yüzden mendillerinizi hazır bulundurun.... Şiddetle tavsiye edilir!"

-The Romance Readers Connection

***Irresistible* için Övgüler**

"Buchanan ailesi destanının büyüleyici ikinci bölümünde Mallery.... bağımlılık yaratan en iyi performansını sergiliyor. Çok satan yazar, canlı karakterler ve ikinci aşkın risk ve neşesine dair

başarılı bir hikâye yaratıyor."

-Publishers Weekly

***Delicious* için Övgüler**

"Mallery'nin yeni Buchanan serisinin başlangıcı mizahla yoğrulmuş.... harika bir karakter kadrosuna sahip. Nora Roberts'ın aile serilerine doyamayan okurlar, Mallery'nin serisine de bayılacaklar."

-Booklist, *yıldızlı eleştiri*

***Tempting* için Övgü**

"Esprili ve dokunaklı bir dille yazılmış, elden bırakılması zor bu kitap geniş bir okuyucu kitlesine hitap edecek."

-Booklist, *yıldızlı eleştiri*

SUSAN MALLERY

Tatlı Bela

Susan Mallery ve HQN Books'tan da temin edilebilir

Kazara Senin

Cazip

Sizzling

Dayanılmaz

Lezzetli

Gracie'ye Aşık Olmak

Senin Gibi Biri

Susan Mallery'nin yeni aile destanının üç kitabını da mutlaka okuyun

Şu anda mevcut

Tatlı Konuşma

Tatlı Nokta

Aklımı başımda tutan Lee'ye. Sen bir hediyesin ve sensiz
kaybolurdum. Teşekkür ederim.

Tatlı Bela

İçindekiler

BİRİNCİ

BÖLÜM İKİNCİ

BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM BÖLÜM

DOKUZ SEKİZ

BÖLÜM ON

ON BÖLÜM BİRİNCİ

ON İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ ON

BÖLÜMDÖRT BÖLÜM

ON BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDİ ON

BÖLÜM BÖLÜM ON

DOKUZ SEKİZ BÖLÜM

YIRMI

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

BİRİNCİ BÖLÜM

Diane iş dergisindeki makaleyi tararken, "SİZE ACIMASIZ BİR PİÇ DİYORLAR," dedi. "Mutlu olmalısın."

Matthew Fenner sekreterine baktı ama konuşmadı. Sonunda sekreter başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Acımasız bir piç olarak anılmaktan hoşlanıyorsun," diye

hatırlattı ona. "Saygıyı severim," diye düzeltti.

"Ya da korku."

Başını salladı. "Korku işe yarar."

Diana açık dergiyi masasının üzerine bıraktı. "Birinin senin iyi biri olduğunu düşünmesini hiç istemez misin?" diye sordu.

"Hayır."

İyi adam olmak, kazıklanmak demekti. Bunu uzun zaman önce öğrenmişti. Telefonuna gelen mesajlardan birini açtı. İronik bir şekilde, ona bu dersi her yönüyle öğretmiş olan kadın az önce aramıştı.

Sekreteri iç çekti. "Senin için

endişeleniyorum." "Zamanınızı boşa

harcıyorsunuz."

"Panik yapmayın. Bunu sadece boş zamanlarımda yapıyorum."

Elli yaşlarındaki asistanına kaşlarını çattı ama kadın onu görmezden geldi. Bunu asla kabul etmese de, bu kadar uzun süre dayanmasının nedenlerinden biri de gözünü korkutmamasıydı. Her ne kadar çok sert biri olarak ün salmış olsa da

Rakiplerini yolun kenarında kanlar içinde bırakan bir işadami olarak, çalışanlarının sinmesini izlemekten hoşlanmazdı. En azından her zaman değil.

"Başka bir şey var mıydı?" diye sordu, sonra da dikkatle kapıya baktı.

Ayağa kalktı. "Jesse yine aradı. Üç günde üç arama oldu. Onu geri arayacak mısın?"

"Fark eder mi?"

"Evet. Eğer onu görmezden gelmeye devam edecekseniz, bunu ona söylemek ve acısına son vermek istiyorum." Diane kaşlarını çattı. "Genelde BGF'lerine karşı daha açık olursun. Onları terk ettikten sonra nadiren ararlar."

"Onlara böyle hitap etmemeni istemiştin."

Diane masumca göz kırptı. "Öyle mi? Özür dilerim. Unutup duruyorum."

Yalan söylüyordu ama adam bunu ona söylemedi. Çıktığı kadınlardan BGF'ler (bimbo kız arkadaşların kısaltması) olarak bahsetmek, onun onaylamadığını gösterme yoluydu. Onun kadınlarının moda bebekleri gibi birbirinin yerine geçebildiğinden yakınıyordu. Hepsi fiziksel olarak birbirine benziyor, doğal olmayan bir şekilde güzeller ve kalpleri ve beyinleri yok. Haksız da sayılmazdı.

Diane'in kendini inandıramadığı şey, onlarla bilerek çıkmış olmasıydı. Daha fazlasını aramıyordu.

"Eskiden tanıdığım biri," dedi ve sonra keşke demeseydim diye hayıflandı. Diane'in bu bilgiye ihtiyacı yoktu. Hayatının o kısmı uzun zaman önce sona ermişti.

"Gerçekten mi? Gerçekten bir kişiliği ya da-" bayılmamak için ellerini yüzünün önünde salladı "-bir beyni var mı? Şimdi sen söyleyince, sesi neredeyse normal gibi geldi."

"Bundan bahsetmedim."

"Hmm. Eminim öyledir. Bana bu kadınla olan gizemli geçmişinden bahset."

"Artık gidebilirsiniz."

"Neden Seattle'a geri döndü? İyi biri mi? Ondan hoşlanır mıyım? Ondan hoşlanıyor musun?"

Kapıyı işaret etti.

Diane onun ofisine doğru yürüdü. "Yani bir dahaki sefere aradığında onu bağlayacağınızı söylüyorsunuz, öyle mi?"

Adam onu görmezden geldi ve kadın gitti.

Matt ayağa kalktı, sonra pencereye doğru gitti. Ofisi Doğu Yakası'nda, etkileyici bir manzaraya sahip yüksek bir binanın tepesindeydi. İş hayatı başarıyı her yönüyle tanımlıyordu. Başarmıştı. İsteddiği her şeye ve daha fazlasına sahipti: para, güç, saygı ve hesap vereceği kimse yoktu.

Yavaşça, kasıtlı olarak, Jesse'den gelen mesajın yazılı olduğu notu buruşturdu ve çöpe attı.

Birkaç ünlü şairin ve birkaç göz yaşartıcı country şarkısının sözlerine rağmen, Jesse Keyes tekrar eve dönmenin mümkün *olduğunu* keşfetti, ki bu sadece onun kötü şansıydı. İçinde bulunduğu koşullar için kimseyi suçlayamazdı; Seattle'a dönmeye kendi başına karar vermişti. Tamam, belki hayatındaki yakışıklı adamdan biraz yardım almıştı.

Dikiz aynasına baktı ve dört yaşındaki oğluna gülümsedi. "Tahmin et ne oldu?" diye sordu.

Kara gözleri parlayarak ona sıırttı. "Daha varmadık mı?" "Geldik!"

Gabe ellerini çıırttı. "Burayı seviyorum."

Yaz boyunca şehirdeydiler ya da geçmişini düzene sokmak ve geleceğini ayarlamak için ne kadar sürerse. Aşağı yukarı bir hafta.

Jesse arabayı park etti, sonra indi ve arka yolcu koltuğunu açtı. Gabe'i araba koltuğundan indirdi ve arabadan inmesine yardım etti. Gabe onun yanında durdu ve dört katlı binaya baktı.

"Burada mı kalıyoruz?" diye sordu, sesi hayretle kısılmıştı. "Gerçekten mi?"

Uzun süreli konaklama oteli en iyi ihtimalle mütevazıydı, yerel bir yerdi. Jesse'nin o süslü ulusal zincirlerden birine verecek parası yoktu. Ama odada mutfak vardı ve internetteki yorumlarda temiz olduğu söyleniyordu, onun için önemli olan da buydu. Ne kadar kalacaklarına dair bir fikri olduğunda, Üniversite Bölgesi'nde mobilyalı bir daire kiralamaya bakacaktı. Yaz mevsimiydi, bu da öğrenciler yokken boş odalar ve ucuz kira anlamına geliyordu.

Ama hayatı boyunca hiç otele gitmemiş olan Gabe için geçici barınakları heyecan verici ve yeniydi.

"Gerçekten mi?" dedi elini tutarak. "En üst katta bir oda tutmamı ister misin?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yapabilir miyiz?" diye nefes aldı.

Bu onun için daha fazla merdiven demekti ama yukarıda kendini daha güvende hissedecekti. "Ben de bunu istemiştim."

"Harika!"

Yeni favori kelimesi. Kreşte öğrenmişti. O gün bunu yaklaşık dört yüzüncü kez duyuyordu ve sinirlerini bozmaya başlamıştı. Sonra kendine "havalı" kelimesinin onun öğrenmiş olabileceği diğer bazı kelimelerden çok daha iyi olduğunu hatırlattı.

Otuz dakika sonra, Gabe hangisini istediğine karar vermeye çalışırken iki çift kişilik yatağın zıplamasını test ediyorlardı. Üç kat merdivenden yukarı taşıdığı tek valizini açtı. Tekrar çalışmaya başlamayı gerçekten düşünmesi gerekiyordu. Tırmanış yüzünden kalbi *hâlâ* hızlı atıyordu.

"Akşam yemeği için dışarı çıkıyoruz," dedi. "Spagettiye ne dersin?"

Gabe ona doğru atıldı, iki kolunu da kalçalarına doladı ve olabildiğince sert bir şekilde sıktı. Kadın onun yumuşak kahverengi saçlarını okşadı.

"Teşekkür ederim anne," diye fısıldadı.

Çünkü en sevdiği yemeği bir restoranda yemek nadir bir zevkti.

Jesse Seattle'daki ilk gecesinde yemek yapmadığı için kendini suçlu hissetmesi gerekip gerekmediğini düşündü, sonra kendini daha sonra dövmeye karar verdi. Şu anda yorgundu. Spokane'den buraya beş saatlik bir yolculuk yapmıştı ve önceki akşam gece yarısına kadar çalışmış, kazanabildiği son bahşışı kazanmak istemişti. Seattle'da olduğu sürece para sıkıntısı çekecekti.

"Bir şey değil." Onunla göz hizasına gelecek şekilde dizlerinin üzerine çöktü. "Bence burayı gerçekten seveceksin. Adı Old Spaghetti Factory." Mükemmel, çocuk dostu bir restoran. Gabe'in ortalığı dağıtması kimsenin umurunda olmazdı ve o da bir kadeh şarap içip her şey yolundaymış gibi davranabilirdi.

"Yarın babamla buluşacak mıyım?"

Jesse'nin kalbi tekrar hızlandı ve bu kez merdivenlerden çıkmakla bir ilgisi yoktu. "Muhtemelen yarın değil ama yakında."

Gabe alt dudaklarını ısırıldı. "Babamı

seviyorum." "Sevdiğini biliyorum."

Ya da en azından bir babaya sahip olma fikrini. Geçmişindeki tüm hayaletlerle yüzleşmeye ve eve dönmeye karar vermesinin nedeni oğluydu. Bir yıl önce babası hakkında sorular sormaya başlamıştı. Neden bir babası yoktu? Babası neredeydi? Babası neden onunla birlikte olmak istemiyordu?

Jesse yalan söylemeyi, sadece Matt'in öldüğünü söylemeyi düşünmüştü. Ama beş yıl önce, Seattle'dan ayrıldığında, hayatını farklı yaşamaya yemin etmişti. Artık yalan yoktu. Daha fazla çuvallamak yok. Büyümek, gurur duyduğu bir hayat kurmak, kendi başına bir oğul yetiştirmek, ne olursa olsun dürüst olmak için çok çalışmıştı.

Bu da Gabe'e gerçeği söylemek anlamına geliyordu. Matt'in onun hakkında bir şey bilmediğini ama belki de bunu değiştirmenin zamanı gelmişti.

Matt'le buluşmayı düşünmesine izin vermedi. Düşünemezdi. Nefes almaya devam edemezdi. Şimdilik sadece ona gülümseyen oğlu ve ona duyduğu sevgi vardı. Gerisi kendiliğinden hallolacaktı. En azından öyle olmasını umuyordu.

Çünkü yüzleşmesi gereken sadece Matt değildi. Hiç tanımadığı ablası Claire ve muhtemelen hâlâ kendisinden nefret eden ablası Nicole da vardı. Eve dönüşten bahsediyoruz.

Ama bununla yarın ilgilenenecekti. Bu gece spaghetti sözü vardı, sonra da hayatının en iyi parçasıyla çizgi film ve kaliteli zaman geçireceği heyecanlı bir akşam.

"Hazır mısınız?" diye sordu çantasını alırken, sonra da Gabe'i kucağına almak için kollarını uzattı.

Sanki onu asla incitmeyecek, hayal kırıklığına uğratmayacakmış gibi -sevgi ve güvenle- onun kucağına atladı. Çünkü ne olursa olsun asla yapmazdı. En azından bu kısmı doğru anlamıştı.

JESSE kâğıttaki adresi kontrol etti, sonra Bill'in ödünç almasına izin verdiği taşınabilir navigasyon sistemine baktı. Eşleştiler.

"Birileri taşınıyor," diye mırıldandı Kirkland'ın çok şık bir bölgesinde, göl kenarındaki bir eve giden uzun araba yoluna bakarken.

Mülkün bir güvenlik kapısı vardı ama açıktı. Evdeki görevlilere varlığını açıklamak zorunda kalmadığı için minnettardı. Matt'i çalışanlarla birlikte düşünemiyordu. Onun sinirlerini bozarlardı. En azından beş yıl önce öyle olurdu. Hiç kuşkusuz değişmişti. Hatırladığı adam asla, bahçesinde bronz bir heykel olan devasa, geniş bir malikânede yaşamazdı.

Şaşırtıcı modern sanat eserine kaşlarını kaldırdı, sonra yanından geçti. Geniş çift kapının yanına, üstü açık bir BMW'nin arkasına park etti. Dışarı çıkarken, on yıllık Subaru'sunun ona kıyasla ne kadar perişan görüldüğünü düşünmemeye çalıştı. Yine de arabası güvenilirli ve dört çeker olması Spokane karında daha güvenli sürüş anlamına geliyordu.

BMW'nin güneş ışığında parıldarken ne kadar güzel görüldüğünü fark ettiği için sessiz bir özür dileyerek gösterge panelini okşadı, sonra çantasını kaptı ve dışarı çıktı. Merdivenlerden çıkıp kocaman evin ön kapısına yönelmeden önce, Gabe'in en son fotoğraflarının çantasının ön cebinde olduğundan emin olmak için kontrol etti. Matt'i görmenin onu sinirlendireceğini hissediyordu. Fotoğrafları aramak zorunda kalmak istemiyordu.

Ön kapı gökyüzüne doğru yükseliyor gibiydi. Kapının on beş ya da yirmi metre yüksekliğinde ve masif ahşap olduğunu tahmin ediyordu. Vizigotlar bu eve girmekte zorlanırlardı. Vücudundaki ani gerginliğe karşı yutkundu, ne olursa olsun nefes almaya devam etmesi gerektiğini kendine hatırlattı ve sonra zile bastı.

Evin derinliklerinde bir yerde bir zil sesi duyuldu. Jesse bekledi, birinin evi boydan boya yürümesinin biraz zaman alabileceğini biliyordu. Önce ona, sonra yirmiye kadar saydı. Zili tekrar çalması mı gerekiyordu? Cumartesi sabahı saat dokuz buçuktu. Matt'in evde olmasını umuyordu. Elbette, olabileceği binlerce yer vardı. Spor salonunda, ofiste, belki bir arkadaşının evinde. Şunu kız arkadaşı yap. Onun markette olduğundan kuşkuluydu, çünkü o-

Ön kapı açıldı. Jesse Matt'i tekrar görmek için kendini hazırladı, ama kendini uzun boylu, ince kızıl saçlı, çok kısa, seksi bir gecelik giyen ve görünüşe göre başka hiçbir şey giymeyen birine bakarken buldu.

Kadın yirmili yaşlarının başındaydı ve güzelliğin de ötesindeydi. Gözleri iri, koyu yeşil renkteydi ve inanılmaz kirpiklerle çerçevelenmişti. Teni krem rengindeydi, göğüsleri tavanı işaret ediyordu ve geniş ağzı mükemmel bir dudak büzüşü oluşturuyordu.

"Ma-att," diye sızlandı, adını iki heceye çıkararak. "Bana özel olmadığımızı söyleyip durman bir şey. Bunu kabul ediyorum. Ben kabul etmiyorum.

ama kabul ediyorum. Ama *onlardan* birinin *benim* randevuma gelmesi? Bu çok yanlış."

Jesse o anı enine boyuna düşünmemişti. Eğer düşünseydi, kapıyı bir kadının açmasının tamamen mümkün olduğunu fark ederdi. Beş yıl geçmişti, elbette Matt hayatına devam edecekti. Muhtemelen birkaç kez.

"Randevum yok," dedi çabucak, keşke o sabah görünüşüne daha fazla özen gösterseydim diye düşündü. Tek yaptığı duş almak, nemlendirici ve rimel sürmek, sonra da uzun, düz saçlarını kurumaya bırakmaktı. Daha çok Gabe'i hazırlamaya odaklanmıştı.

Kızıl saçlı kaşlarını çattı. "Ma-att!"

Kapı daha da açıldı ve Jesse içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi. Aradaki birkaç metrelik mesafe onu tekrar görmenin etkisini azaltacak değildi.

Hatırladığı kadar uzundu ama şişmanlamıştı. Açık, kısa kollu gömleği yıpranmış kot pantolonunun üzerindeydi. Kaslı göğsünü ve oradaki koyu renk kılları görebiliyordu.

Bakışları onun yüzüne, oğlununkine çok benzeyen gözlerine doğru yükseldi. Tanıma duygusu karnını çekiştirdi ve aradan geçen zamana rağmen onu hâlâ özlediğini fark etmesini sağladı. Muhtemelen Gabe yanındayken onu asla unutamayacağı için.

Matt'in her zaman potansiyeli vardı; son beş yılda bu potansiyelini geliştirmişti. Güç ve güven yayıyordu. Kadınların kim olduğunu ve onunla nasıl birlikte olabileceklerini merak etmelerine neden olan türden bir adamdı.

"Jesse."

Sanki onu gördüğüne şaşırmamış gibi, sanki daha geçen hafta karşılaşmışlar gibi sakın sakın adını söyledi.

"Merhaba, Matt."

Kızıl saçlı kadın ellerini kalçalarına koydu. "Git buradan. Kışt."

Kışt mı? Jesse gülümsemesini tuttu. Diğer kadının yapabileceği en iyi şey bu muydu?

Matt bakışlarını Jesse'den ayırmadan, "Beni mutfakta bekle, Electra," dedi. "Uzun sürmeyecek."

"Ben gitmiyorum. Kim o, Matt?"

Electra mı? Adı Electra mıydı? Altın bir kementi ve uçan bir atı var mıydı?

"Beni mutfakta bekle," diye tekrarladı, sesi sertti.

Kızıl saçlı tepinerek gitti. Matt geri adım atmadan önce onun gözden kaybolmasını bekledi.

"İçeri gel," dedi.

Jesse eve girdi.

Kısa bir süre için boğluk, çok sayıda ahÇap ve inanılmaz göl manzarası ve uzaktaki Seattle silueti hakkında bir izlenim edindi. Sonra Matt'e döndü ve derin bir nefes aldı.

"Haber vermeden uğradığım için özür dilerim. Aramaya çalışıyordum." "Aradın mı?"

Bakışları hatırladığı kadar karanlıktı ama çok daha okunaksızdı. Onun ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Üzgün müydü? Kızgın mıydı? Yoksa eskiden tanıdığı, onu sabah kahvesinden alıkoyan biri miydi?

Onu görmek tedirgin ediciydi; tanıdık ve tuhafın tuhaf bir bileşimi. En son aynı odada bulunduklarında çok kızmış, çok incinmişti. Onu yok etmek için saldırmış ve başarılı olmuştu.

"Mesajlarımı almadın mı?" diye sordu, aldığından emindi. "Ne istiyorsun Jesse? Uzun zaman oldu. Neden şimdi?"

Boş muhabbet buraya kadarmış, diye düşündü, birden kendini garip ve gergin hissetti. "Nasılsın?" gibi daha kolay bir şeyle başlayamazlar mıydı?

Söyleyebileceği binlerce şey, binlerce bahane ya da açıklama vardı. Hiçbirinin önemi yok gibiydi.

Çantasını açtı, resimleri çıkardı ve ona uzattı.

"Beş yıl önce sana hamile olduğumu ve babasının sen olduğunu söyledim. DNA testinin gerçeği kanıtlayacağını söylediğimde bile bana inanmadın. Şimdi dört yaşında ve sürekli seni soruyor. Seni tanımak istiyor. Umarım senin de bunu isteyeceğin kadar zaman geçmiştir."

Konuşmaya devam etmek, açıklama yapmak, kendini savunmak istedi. Bunun yerine kendini dudaklarını birbirine bastırmaya ve sessiz kalmaya zorladı.

Matt fotoğrafları aldı ve göz gezdirdi. Önce küçük bir çocuktan fazlasını fark etmedi. Gülümseyen ve kameraya gülümseyen bir çocuk. Kadının sözleri onun için hiçbir Gey ifade etmiyordu. Bir çocuk mu? Hamile olduğunu biliyordu. *Onun* çocuğu mu? Mümkün değildi. O zaman da inanmayı reddetmişti, hâlâ da inanmıyordu. Geri dönmüştü çünkü adam başarılıydı ve o da pastadan pay almak istiyordu. Başka bir şey istemiyordu.

Neredeyse kendi iradesi dışında, resimleri ikinci kez, sonra üçüncü kez gözden geçirdi ve çocuğun neredeyse tanıdık geldiğini fark etti. Gözlerinde bir şey vardı...

O zaman onları gördü. Benzerlikleri. Her sabah tıraş olurken ona yansıyan çene kıvrımı. Gözlerin şekli. Kendinden parçalar tanıdı, annesinin ipuçlarını.

"Bu da ne?" diye hırladı.

Çocuğu mu? *Çocuğu mu?*

"Adı Gabe," dedi Jesse yumuşak bir sesle. "Gabriel. Dört yaşında ve gerçekten harika bir çocuk. Zeki, komik ve bir sürü arkadaşı var. Derslerinde çok iyi.

matematik, ki bunu muhtemelen senden alıyor."

Matt onun sözlerine odaklanamıyordu. Sözler yağmur gibi üzerine yağıyor, hiçbir anlam ifade etmiyor, sonra da devam ediyordu. Öfke alevlendi, sonra hiddete dönüştü. Onun bebeğini doğurmuş ve hiçbir şey söylemeye zahmet etmemiş miydi?

"Bana söylemeliydin," dedi, sesi öfkeden kalın ve soğuktu.

"İnanmıştım. Bana inanmayı reddettin, hatırladın mı? Tam olarak söylediğin şey, çocuğuna hamile olup olmamamın umurunda olmadığıydı. Benden bir çocuk istemedin." Omuzlarını dikleştirdi. "Seni tanımak istiyor, Matt. Babasını tanımak istiyor. Bu yüzden buradayım. Çünkü bu onun için önemli."

Ama bu onun için önemli değildi. Bunu söylemesine gerek yoktu, o zaten bunun doğru olduğunu biliyordu.

Fotoğrafları ona geri uzattı ama o başını salladı. "Sende kalsın. Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum. Konuşmamız ve senin de Gabe'le tanışman gerekiyor. Tabii istersen."

Konuşamayacak kadar öfkeli olduğu için başını salladı.

"Cep numaram ilk resmin arkasında yazıyor. Hazır olduğunda beni ara ve bir şeyler ayarlayalım." Tereddüt etti. "Tüm bunlar için özür dilerim. Gelmeden önce seninle konuşmak istedim ama müsait değildin. Onu senden uzak tutmaya çalışmıyordum. Sadece, ne kadar umursamadığını açıkça belirtmiştin."

Sonra arkasını döndü. Adam onun gidişini izledi.

İçinden bir ses onun peşinden gitmesi gerektiğini haykırıyordu ama zahmet etmedi. Kaçabilirdi ama saklanamazdı. Ondan değil. Şimdi olmaz.

Ön kapıyı kapattı ve ofisine doğru yola koyuldu. Electra koridora doğru süzüldü.

"Kimdi o? Ne istiyordu? Onunla görüşmüyorsun, değil mi Matt? Senin tipin gibi görünmüyordu."

Onu görmezden geldi ve çalışma odasına girdi. Kapıyı kapattıktan sonra masasına geçip oturdu. Resimleri açtı ve teker teker inceledi.

Electra kapıya vurdu ama açmadı. Kadının gitmekle tehdit ettiğine dair bir şeyler duydu. Cevap verme zahmetine girmedi.

Bir oğlu vardı. Dört yıldan uzun bir süredir bir oğlu vardı ve o bunu hiç bilmiyordu. Teknik olarak Jesse, Seattle'dan ayrılmadan önce çocuğun kendisinden olduğunu söylemeye çalışmıştı ama ona inanmayacağını biliyordu. Olanlardan sonra olmazdı. Bunu bilerek yapmıştı.

Telefonuna uzandı ve hafızasından bir numara çevirdi. "Heath, ben Matt. Bir dakikan var mı?"

"Elbette. Tekneyle açılıyoruz ama zamanım var. Ne oldu?" "Bir sorunum var."

Hemen eski bir kız arkadaşının, kendisinden olduğunu iddia ettiği dört yaşındaki bir ç o c u k l a beklenmedik bir şekilde ortaya çıktığını açıkladı.

Avukatı ona, "Yapmamız gereken ilk şey babalığı tespit etmek," dedi. "Baba olarak geri dönme ihtimaliniz nedir?"

"O benim." Matt resimlere baktı, Jesse'den her geçen dakika daha da nefret ediyordu. Bunu ondan nasıl saklayabildi?

"Peki ne yapmak istiyorsun?" Heath sordu. "Ona mümkün olan her şekilde zarar vermek."

İKİNCİ BÖLÜM

Beş yıl önce.

JESSE, *Seattle Times* gazetesindeki iş ilanlarını okurken lattesini yudumladı. Teknik olarak iş aramıyordu. Yapmak istediği hiçbir şey için kalifiye değildi ve kalifiye olduğu hiçbir şey de fırındaki berbat vardiyasından daha iyi değildi. Öyleyse değişmenin ne anlamı vardı?

"Birinin tavırları üzerinde çalışması gerekiyor," diye mırıldandı kendi kendine, kendini başarısız hissetmenin durumuna yardımcı olmayacağını biliyordu. Kapana kısılmış hissetmek de öyle. Ama her ikisi de hayatında büyük bir yer kaplıyor gibiydi.

Kız kardeşiyle kavgaları yeni bir şey olmasa da, bunun Nicole'le son kavgası olduğunu düşündü. Belki de tamamen yönsüzlüğünden kaynaklanıyordu. Yirmi iki yaşındaydı. Hedefleri olması gerekmez miydi? Planları? Bu haliyle, sanki bir şeylerin olmasını bekliyormuş gibi günlerini sürüklenerek geçiriyordu. Eğer üniversitede kalsaydı, şimdiye kadar mezun olurdu. Onun yerine, okulu bırakmadan önce iki hafta dayanabilmişti.

Kâğıdı katladı, koltuğunda doğruldu ve kendini bir tür eyleme teşvik etmeye çalıştı. Sürüklenmeye devam edemezdi. Bu sağlıklı değildi ve onu huysuzlaştırıyordu.

Lattesini yudumladı ve olasılıkları düşündü. Birine karar veremedi Starbucks'a bir adam girdi.

Jesse yarı müdavimdi ve onu daha önce görmediğini biliyordu. Uzun boyluydu ve sevimli sayılabilirdi, ama her şeyi tuhaftı. Saç kesimi tam bir felaketti, kalın gözlükleri bilgisayar ineği olduğunu haykırıyordu. Kısa kollu ekose gömleği çok büyüktü ve - neredeyse kahvesinde boğuluyordu -Dürüst bir cep koruyucusu vardı. Daha da kötüsü, kot pantolonu çok kısaydı ve beyaz çoraplı inek tenis ayakkabıları giymişti. Zavallı adam, kendisini pek sevmeyen bir anne tarafından giydirilmiş gibi görünüyordu.

Tam kâğıdına dönmek üzereydi ki, adamın kararlılık ifade eden bir hareketle omuzlarını dikleştirdiğini gördü. Kahve sipariş etmek o kadar da zor değildi.

Oturduğu yerde döndü ve uzak duvara dayalı bir masada oturan iki kadın gördü. Genç ve güzellerdi - mankenlere benzeyen ve muhtemelen rock yıldızlarıyla çıkan türden kadınlar. Yapamaz, diye düşündü çılgınca. Onlar olmaz. Onlar sadece onun liginin dışında değil, gerçekliğin başka bir düzlemindeydiler.

"Tren kazası" deyimini daha önce hiç yaşamamıştı ama şimdi yaşıyordu. Elleri hafifçe seğirerek onlara doğru yürüdü. Bakışları sol taraftaki esmer kıza odaklanmış gibiydi. Jesse bunun bir felaket olacağını biliyordu. Muhtemelen gitmeli ve onun yalnız kalmasına izin vermeliydi. Ama kalkıp gidecek gibi görünmüyordu, bu yüzden koltuğuna yığıldı ve kendini felakete hazırladı.

"Angie? Merhaba. Ben Matthew. Matt. Seni geçen hafta kampüsteki fotoğraf çekiminde görmüştüm. Sana rastladım."

Sesi alçaktı ve seksi olma potansiyeli taşıyordu, diye düşündü Jesse. Keşke mırıldanmasaydı. Sesi çok kararsız geliyordu.

Angie o konuşurken kibarca ona baktı ama arkadaşı sıkıntıyla yüzünü buruşturdu.

"Microsoft'ta mı demek istiyorsun?" Angie sordu. "Eğlenceliydi."

"Çok güzeldin," diye mırıldandı Matt, "ışıkta falan ve merak ediyordum da belki kahve falan içmek istersin, hatta kahve içmek zorunda da değiliz çünkü yürüyüşe çıkabiliriz ya da ah, bilmiyorum-"

Nefes al! Jesse durmasını ve konuşmasını cümlelere bölmesini istedi. Şaşırtıcı bir şekilde Angie gerçekten de gülümsedi. Bu inek kızı elde edebilir miydi?

Ama Matt fark etmedi, çünkü konuşmaya devam ediyordu.

"Ya da başka bir şey yapın. Eğer bir hobiniz varsa ya da evcil hayvanla ilgili bir şey, bir köpek, sanırım, çünkü ben köpekleri severim. Evcil hayvan olarak kedi sayısının köpek sayısından daha fazla olduğunu biliyor muydunuz, ki bu hiç mantıklı değil çünkü kedileri kim sever ki, değil mi? Benim alerjim var ve tüy dökmekten başka bir şey yapmıyorlar."

Angie'nin ifadesi sertleşip arkadaşının yüzü buruşmaya başlayınca Jesse irkildi.

"Neyin var senin?" Angie ayağa kalkıp titreyen zavallı Matt'e bakarak sordu. "Arkadaşım dün kedisini uyutmak zorunda kaldı. Nasıl böyle bir Gey söylersin? Bence bizi yalnız bırakmalısın. Hemen!"

Matt ona baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve kafası tamamen karışmıştı. Ağzını açtı, sonra kapattı. Omuzları yenilgiyle çöktü ve Starbucks'tan çıkıp gitti.

Jesse onun gidişini izledi. Kızı elde etmeye çok yaklaşmıştı, diye düşündü üzüntüyle. Eğer kedilerden söz etmeseydi. Aslında bu onun hatası değildi. İhtimaller neydi ki?

Ön pencereden dışarı baktı ve onu kapının hemen dışında dururken gördü. Şaşkın görünüyordu, sanki neyin yanlış gittiğini bilmiyormuş gibiydi. Angie'ye puan - üzgün dış görünüşünün ötesinde içindeki adama bakmaya istekliydi. Keşke konuşmayı daha önce bıraksaydı. Ve daha iyi giyinseydi. Temel olarak, adamın büyük bir revizyona ihtiyacı vardı.

Kadın onu izlerken, adam yenilgiyi kabullenmiş gibi yavaşça başını salladı. Onun ne düşündüğünü biliyordu - hayatının asla farklı olmayacağını, kızı asla elde edemeyeceğini. Kapana kısılmıştı, tıpkı onun gibi. Sadece onun sorunu daha kolay çözülmüştü.

Jesse ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadan ayağa fırladı, elindeki boş kahve kabını çöpe attı ve dışarı çıktı. Matt'in sokakta yürüdüğünü görebiliyordu.

"Bekle," diye seslendi.

Arkasını dönmedi. Muhtemelen kızın kendisiyle konuştuğu hiç aklına gelmediği için.

"Matt, bekle."

Durdu ve omzunun üzerinden baktı, sonra kaşlarını çattı. Kadın aceleyle ona doğru koştu.

"Merhaba," dedi, hâlâ bir planı yoktu. "Nasılsın?"

"Seni tanıyor muyum?"

"Pek sayılmaz. Ben sadece, ah-" Şimdi kekeleme sırası ondaydı. "Ne olduğunu gördüm. Kabustan bahsediyorum."

İki elini de kot pantolonunun içine soktu ve başını eğdi. "Özet için teşekkürler," dedi ve yürümeye devam etti.

Onun peşinden gitti. "Öyle demek istemedim. Belli ki kadınlarla aran çok kötü."

Yüzü kızardı. "Güzel değerlendirme. Yaptığın şey bu mu? İnsanları takip edip kusurlarını mı gösteriyorsun? Ben neyin yanlış olduğunu biliyorum."

"Sorun o değil. Yardım edebilirim."

Kelimelerin nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama onları söylediği anda doğru olduklarını anladı.

Zar zor yavaşladı. "Git başımdan."

"Hayır. Bak, çok potansiyelin var ama hiçbir fikrin yok. Ben bir kadını. Sana nasıl giyinmen, ne söylemen ve hangi konulardan kaçınman gerektiğini söyleyebilirim."

İrkildi. "Hiç sanmıyorum."

Birdenbire bunun bir önemi oldu. Nedeninden emin değildi, belki de başkasının sorunları hakkında endişelenmek kendi sorunlarını düşünmekten daha kolaydı. Ayrıca, onun hayatı düzeltilebilirdi.

Birkaç hafta önce haberlerde gördüğü bir bölümü hatırladı. "Yaşam tarzı koçu olmak için eğitim alıyorum. Biri üzerinde pratik yapmam lazım. Yardıma ihtiyacın var. Ve zamanım için senden ücret almayacağım." Çünkü bunu tamamen kendi kafasından uyduruyordu. "Sana bilmen gereken her şeyi öğreteceğim. Kızı elde edeceksin."

Adam durdu ve ona baktı. Gözlüklerinin ardından bile gözlerinin iri ve karanlık olduğunu görebiliyordu. Yatak odası gözleri. Eğer görebilselerdi, kızlar onlar için çıldırırdı.

"Yalan söylüyorsun," dedi açıkça. "Sen bir yaşam tarzı koçu değilsin."

"Antrenmanda olduğumu söyledim. Hâlâ yardım edebilirim. Çocukları tanıyorum. Neyin işe yaradığını biliyorum. Bakın, bana inanmak için hiçbir nedeniniz yok. Ama kaybedecek bir şeyin de yok."

"Senin çıkarın ne?"

Kız kardeşiyle süregelen kavgalarını, nefret ettiği işini ve hayatındaki yönsüzlüğü düşündü. Her gününü nasıl gezegendeki en büyük başarısızlık gibi hissederek geçirdiğini düşündü.

"Doğru bir şey yapmalıyım," dedi ona, gerçeği söyleyerek.

Adam uzun bir süre onu inceledi. "Sana neden güveneyim?"

"Çünkü teklif eden tek kişi benim. En kötü ne olabilir ki?"

"Beni uyuşturup cesedimin sahile vuracağı bir ülkeye gönderebilirsiniz."

Güldü. "En azından bir hayal gücün var. Bu iyi bir şey. Evet de Matt. Bana bir şans ver."

İnanır mı diye merak ediyordu. Hiç kimse ona inanmamıştı. Sonra omuz silkti.

"Ne oluyor be?"

Sırıttı. "Harika. Tamam, ilk iş-" Cep telefonu çaldı. Çantasından çıkarırken "Pardon," diye mırıldandı. "Alo?"

"Selam, güzelim. Nasılsın?"

Burnunu kırıştırdı. "Zeke, şu an iyi bir zaman değil."

"Geçen hafta söylediğin bu değildi. Harika zaman geçirdik. Seninle seks-"

"Gitmem gerek," dedi ve onunla seks yapmanın nasıl bir Gey olduğunu duymak istemediği için telefonu kapattı. Dikkatini tekrar Matt'e verdi. "Bunun için üzgünüm. Nerede kalmıştım? Ah, evet. Bir sonraki adım."

Arka cebinden Starbucks fişini çıkardı, ardından cep koruyucusundan çıkan kalemlerden birini aldı. Fişi ikiye böldükten sonra bir parçasına cep telefonu numarasını yazdı ve ona uzattı.

O aldı. "Bana numaranı mı veriyorsun?"

"Evet. Bir araya gelmezsek seni değiştirmek daha zor olacak. Şimdi bana numaranı ver."

Verdi.

Ona kalemini geri uzattı. "Tamam. Bir plan yapmak için birkaç güne ihtiyacım var, sonra sizinle temasa geçeceğim." Gülümsedi. "Bu harika olacak. Güven bana."

"Seçme şansım var mı?"

"Evet, ama yokmuş gibi davran."

JESSE ağır sırt çantasını masadaki bir sandalyeye bıraktı ve lattesini bıraktı. Matt'le planını konuşmak için başka bir Starbucks'ta buluşmaya karar vermişlerdi.

Listesini çıkardı ve bir kalem bulmak için getirdiği malzemeleri karıştırdı, sonra sabırsızlıkla onun gelmesini bekledi.

Erkenciydi. *Hiç* erken gelmezdi. Daha da alışılmadık olanı, makyaj projesi için gerçekten heyecanlıydı. En son ne zaman bir şey için heyecanlandığını hatırlamıyordu. Buluşma ayarlamak için aradığında Matt'in sesi o kadar heyecanlı gelmemiştir. Yine de kabul etmişti.

Beş dakika sonra Starbucks'a girdi. Onu ilk gördüğü zamanki kadar kötü giyinmişti. Çok kısa kot pantolon da neyin nesiydi? Ve cep koruyucusu? Önce onlar gitmeliydi.

Ona el salladı ve sipariş vermek için tezgâha doğru yürüdü. Cep telefonu çaldı.

Onu yakaladı. "Alo?"

"Bebeğim. Andrew. Bu

gece mi?"

"Andrew, fiil kullanırsan gün içinde işlerin daha sorunsuz ilerleyeceği hiç aklına geldi mi?" Matt yaklaşırken başını kaldırıp gülümsedi. "Hemen geliyorum," diye fısıldadı.

"Fiillere ihtiyacım yok, bebeğim. Mal bende. Çıkıyor muyuz, çıkmıyor muyuz? Bir parti var. Oraya gideriz, buraya döneriz. Herkes kazanır."

Vay canına, neredeyse bütün bir konuşma. "Cazip ama hayır," dedi. İlk kez Andrew ve onun penisinden bahsettiği şekliyle "mal" için havasında değildi. Andrew Junior demekten biraz daha iyi olduğunu düşündü.

"Senin kaybın."

"Haftalarca pişman olacağıma eminim. Bye." Telefonu kapattı. "Özür dilerim. Telefonumu resmen kapatıyorum. Bir daha rahatsız edilmeyeceğiz."

Matt onun karşısına oturdu. "Erkek arkadaşın

değil mi?" "Soruyor musun yoksa söylüyor

musun?"

"Önceki adam Zeke'ti. Bu Andrew."

"Gözlemcisin. Mükemmel bir özellik. Ve hayır, ikisi de erkek arkadaşım değil. Öyle ciddi işlere girmem." Ne anlamı vardı ki? Birkaç kereden fazla görüşmek isteyeceği birini hiç bulamamıştı.

"İlginç. Nedenmiş o?"

Onun karanlık gözlerinin içine baktı. "Bana kendim hakkında sorular sorarak neden burada olduğumuzu unutturabileceğini bir an bile düşünme."

Omuz silkti. "Denemeye değerdı."

"Uh-huh. Devam edelim. Bugün halletmemiz gereken çok şey var." Etkili olması için durakladı. "Bir planım var."

Matt içkisini yudumladı ve gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

Onun desteğinin eksikliğinin kendisini yavaşlatmasına izin vermeyi reddetti. "Öncelikle birkaç sorum var. Ne işle meşgulsünüz? Bilgisayarlarla ilgili bir şey mi?"

Başını salladı. "Programlama. Oyunlar üzerinde çok çalışıyorum.

Microsoft'ta." "Anladım. Hobileriniz var mı?"

Bir an için düşündü. "Bilgisayarlar ve oyunlar."

"Başka bir şey yok mu?"

"Filmler, belki."

Bu da hayır anlamına geliyordu ama hızlıca bir şeyler bulması gerekiyordu. "*On Günde Bir Erkek Nasıl Kaybedilir*'i izledin mi? Geçen hafta gösterime girdi."

Başını iki yana salladı.

"Git bak," dedi o n a , sonra da önündeki masaya vurdu. "Not almalısın. Ev ödevin olacak."

"Ne?"

"Öğrenmeniz gereken çok şey var. Bunun için çaba sarf etmen gerekecek. Var mısın, yok musun?"

Bir an tereddüt etti. "Varım," dedi, ancak sesi bu olasılıkla ilgili pek heyecanlı gelmiyordu.

Ona birkaç parça kağıt uzattı. O da itaatkâr bir şekilde filmin adını yazdı.

"Dairenizle daha sonra ilgileneceğiz. Bugün kültürel referanslar ve gardırobunuz hakkında konuşmak istiyorum."

"Benim bir dairem yok."

Ona göz kırptı. "Affedersiniz?"

"Evde yaşıyorum. Annemle birlikte." Gözlüklerini yukarı kaldırdı. "Bir şey söylemeden önce, gerçekten güzel bir ev. Birçok erkek evde yaşıyor. Uygun bir yer."

Aman Tanrım. Durum düşündüğünden de kötüydü. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi dört."

"Muhtemelen özgürce uçmanın zamanı geldi. Eğer onu götürecek bir yerin yoksa kızı almanın ne anlamı var?" Bir not aldı. "Dediğim gibi, bu sınıfın ileri yarısı için."

"Nerede yaşıyorsun?"

Jesse ona baktı, sonra gülmeye başladı. "Kız kardeşimle."

Kendini beğenmiş görünüyordu. "Gördün mü?"

"Ben erkek değilim."

"Yani?"

"Anlaşıldı. Ama önce taşınman gerekiyor." Sırt çantasını karıştırdı ve bir yığın dergi çıkardı. "*People* haftalık. Abone ol. *Cosmo* ve *Car and Driver* aylık. *In Style* da öyle. Onları okuyun. Bir sınav olacak."

Yüzünü buruşturdu. "Bunlar kız dergileri, araba dergisi hariç ve ben arabalarla ilgilenmiyorum."

"Bunlar kültürel ders kitapları. *In Style*'da iyi giyinen erkeklerle ilgili harika bir bölüm var. Ayrıca çok sayıda güzel kadın resmi de var. Bunu seveceksiniz. *İnsanlar* sizi ünlülerle ilgili haberlerden haberdar edecek, belki umursamayacaksınız ama en azından insanların bahsettiği birkaç ismi tanıyacaksınız. Araba dergisi sizi çok yönlü kılmak içindir ve *Cosmo* her yirmili yaşlardaki kadının yoldaşdır. Bunu düşmanın oyun kitabı olarak düşün." Dergileri ona doğru itti.

"Sırada," diye devam etti.

"Televizyon." "Çok fazla izlemem."

"*American Idol* ve *Gilmore Girls* izlemeye başlayacaksın. *Gilmore Girls*'ün eski bölümlerini her gün Family Channel'da bulabilirsin. Boş kaldığında izlemek için onları kaydet. Bu sana bir kadınla nasıl konuşulacağını ya da en azından kadınların erkeklerin kendileriyle nasıl konuşacağını hayal ettiklerini öğretecek. Hızlı, komik ve çok fazla bilgi içeriyor. *American Idol* televizyondaki en popüler program. Katılın. İş arkadaşlarınızla tartışın."

Matt ona, "Kadınlarla nasıl konuşulacağını televizyon seyrederek öğrenemezsin," dedi.

"Nereden biliyorsun? Hiç denediniz

mi?" "Hayır."

"Tamam o zaman." Listesini taradı. "Sıradaki. Akşam yemeğine çıkıyoruz. Beni arayıp tekrar tekrar çıkma teklif etmeni istiyorum. Bazen evet, bazen de hayır diyeceğim. Bunu her gün yapacağız."

Birkaç hafta, süreç sizi rahatlatana kadar. Sırada alışveriş var. Yeni kıyafetler almalısın."

Kendisine şöyle bir baktı. "Kıyafetlerimin nesi var?"

"Ne kadar zamanınız var? Merak etmeyin. Hepsi tamir edilebilir. Aslında ben daha çok gözlükler için endişeleniyorum."

Kaşlarını çattı. "Lens takamam."

"LASIK ameliyatını düşündünüz mü?"

"Hayır."

"İnternette kontrol et. Harika gözleriniz var. Onları görebilseydik iyi olurdu. Mariners'ın bu sezonki şansı hakkında ne düşünüyorsun?"

Boş boş baktı. "Bu beyzbol, değil mi?"

İnledi. "Evet. Bu sezon takımı takip et. Bunu ev ödevine ekle."

Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Bu çok aptalca. Neden canını sıkıtiğini anlamıyorum. Unut gitsin."

Ayağa kalktı ve onun kolunu yakaladı. Adam ondan çok daha uzun boyluydu ve oldukça kaslıydı. Bu iyiydi. "Matt, yapma. Çok fazla gibi görüldüğünü biliyorum ama büyük Çeyleri aradan çıkardığımızda o kadar da kötü olmayacak. Hoşuna gidebilir. Özel birini bulmak istemiyor musun?"

"Belki bu kadar kötü değil."

"Bunu kastetmiyorsun."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. "Bundan ne çıkar sağlıyorsun?"

"Eğleniyorum," diye itiraf etti. "Seni düşünmeyi seviyorum. Beni düşünmekten daha kolay."

"Neden?"

"Çünkü şu anda sıkışmış durumdayım." Bir kariyeri ya da yöne veya hedefe yakın bir şeyi yoktu. Çoğu kadının külot değiştirdiği kadar sık erkek değiştiriyordu, ki bu da gurur duyduğu bir şey değildi.

Şaşırmış görünüyordu. "Değişim konusunda büyük olan sensin." "Yapabilenler yapar. Yapamayanlar öğretir."

Bir saniye boyunca onu inceledi. "Kaçamak cevaplar veriyorsun." "Bazen."

"Neden?"

İlginç bir soru. "Çünkü her zaman olduğum kişiyi sevmiyorum," diye itiraf etti. "Çünkü nasıl değişeceğimi bilmiyorum ama seni nasıl değiştireceğimi çok iyi görebiliyorum. Bir fark yaratmak beni daha iyi hissettiriyor."

"Bu çok dürüstçeydi."

"Biliyorum. Beni de şaşırttı." O oturana kadar bekledi. "Bana bir ay ver. Bir ay boyunca dediklerimi yap. Eğer değişikliklerden nefret edersen, eski hayatına geri dönebilirsin ve hiçbir şey olmamış gibi olur."

"LASIK ameliyatı olursam

olmaz." "Bu kötü bir şey mi?"

"Belki de değil."

"Bana güvenmek zorundasın," dedi ona. "Bunun senin için işe yaramasını istiyorum." Çünkü bir şekilde, eğer onun için işe yararsa, belki onun için de işe yarayacaktı. En azından teori buydu.

ON GÜN SONRA, Jesse neredeyse Kirkland Olive Garden'daki banktan düşüyordu. Ayağa kalktı ve işaret etti.

"Sen *kimsin*?" diye sordu.

Matt onun önünde dururken sırtıttı. "Hangi giysileri alacağımı sen söyledin. Sürpriz olmamalı."

"Hatırladığımdan daha iyi görünüyorlar," diye mırıldandı ve ona yavaşça dönmesini işaret etti.

Biraz zaman ve kredi kartından çekilen birkaç bin doların yapabilecekleri inanılmazdı. Tepeden tırnağa değişmişti. Bellevue'deki lüks bir kuaförde seksen dolarlık bir saç kesimi sadece başlangıçtı. Çok kısa kot pantolon, tenis ayakkabıları ve cep koruyuculu inek gömleği gitmişti. Matt bunun yerine soluk mavi bir elbise gömleği, ince kalçalarını ve Çağırıcı derecede seksi poposunu gösteren özel dikim bir pantolon giymişti. Matt'le dalga geçerek neredeyse dört yüz dolara mal olan, ama her kuruşuna değen deri mokasen ayakkabılar almasını sağlamıştı.

Ama asıl değişiklik gözlüksüz haliydi.

Yüzünde erkeksi çizgiler ve daha önce hiç fark etmediği yontulmuş bir çene vardı. Gözleri hayal ettiğinden bile daha güzeldi ve ağzı... hafif çarpık bir gülümsemeyle her zaman bu kadar seksi miydi?

"Harikasin," dedi ona, aslında içinde hafif bir karıncalanma hissederek. "Gerçekten seksi. Vay canına."

Hafifçe kızardı. "Sen de iyi görünüyorsun."

Jesse parmaklarının bir hareketiyle onun iltifatını reddetti. Görünüşünün bir önemi yoktu. Bu onunla ilgiliydi.

Hostes geri döndü ve onları oturtmayı teklif etti. Jesse masaya götürüldükleri sırada Matt'i kontrol ettiğini fark etti.

"Gördün mü?" diye sordu alçak sesle, kabine geçtiklerinde. "Tamamen seninle ilgiliydi."

Matt kızardı. "Öylesine söylüyorsun."

"Hiç sanmıyorum. Eğer şimdi kalkıp tuvalete gitseydim, her tarafını sarardı."

Heyecandan çok gergin görünüyordu. "Gitmiyorsun, değil mi?"

Güldü. "Belki bir dahaki sefere. Önce ilgiye alışman gerekecek, sonra bundan zevk almaya başlayabilirsin." Menüü görmezden geldi ve ona doğru eğildi. "Ee, anlat bakalım. İşte yeni ne var?"

"Yeni bir oyun için beyin fırtınası yapıyoruz. Arkasındaki teori gerçekten ileri düzeyde, ama bir-" Kız başını masaya bırakıp inleyince durakladı. "Ne?"

"Oyun teorisini önemsiyor gibi mi

görünüyorum?" "Hayır, ama sen sordun."

"İş yerinde neyin yeni olduğunu sordum. Bu, insanlarla ilgili demek."

"Ah." Gözlüklerini yukarı itecekmiş gibi yüzüne doğru uzandı, sonra elini kucağına bıraktı. "Bu farklı."

Doğruldu. "Nasıl?"

"İnsanlar benimle

konuşuyor."

Gülümsedi, onun şimdiden sonuç almaya başladığını biliyordu. "Kadınlar, değil mi? Kadınlardan bahsediyorsun."

Matt sırtıttı. "Evet. Sekreterlerin çoğu artık bana selam veriyor. Finans bölümündeki bir kadın da arabasına bir şeyler taşımasına yardım etmemi istedi, ama çok fazla bir şey değildi ve bunu kendisi de yapabilirdi."

"Ona çıkma teklif ettin mi?"

"Ne? Hayır." Şaşırmış görünüyordu. "Bunu yapamazdım. O, bilirsin, daha büyüktü."

Jesse kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar yaşlı?"

"Belki beş ya da altı yıl. Benimle ilgilenmezdi."

"Tatlım, kadınlar hakkında öğrenmen gereken çok şey var. Uzun boylusun, formdasın, yakışıklısın. İyi bir işin var, temelde tatlı, komik ve zekisin. Sevimyecek ne var?"

Yüzü kızardı. "O ben değilim."

"Tam olarak sensin. Her şey oradaydı, her zaman, sadece bir cep koruyucusunun arkasına saklanmıştı." Bakışlarını daralttı. "Sana hepsini atmanı söylemişim. Attın mı?"

Gözlerini devirdi. "Evet. Söyledim ya."

"Güzel."

Cep telefonu çaldı. Çantasından çıkardı ve ekrana baktı.

"Andrew mu Zeke mi?" Matt sordu.

"Joe." Telefonu kapattı. "Özür dilerim."

Matt onu inceledi. "Kaç kişi var?"

Cevaplamak istediği bir soru değildi. "Bu çok ilginç bir konu değil." "Benim için ilginç."

"Çıkıyorum ama ciddileşmiyorum. Büyütülecek

bir şey değil." "Çok farklı erkeklerle mi

tanışyorsun?"

"Elbette. Çok kolay. Her yerdeler." Ve erkekleri cezbetmek hiç de zor değildi. Onları uzun süre yanında tutmakla ilgilendiğinden değil.

Sunucuları ortaya çıktı. Jesse sözünün kesilmesiyle rahatlamıştı. Özel hayatından bahsetmek sadece onun moralini bozacaktı ve bu da onun

O...

Ne? Sürtük m? Kız kardeşi ona böyle demiyor muydu? Nicole hakkında düşünmeyi bırak, diye kendi kendine emretti ve menüsünü açtı.

Matt önce kızın siparişini vermesini bekledi, sonra da bir kadeh şarap da dahil olmak üzere kendi seçtiklerini sıraladı.

Yalnız kaldıklarında "ok yumuşak," dedi. "Bir kadeh şarap hoş bir dokunuş. Biliyor musun, bir ara Chateau St. Michelle şaraphanesine gidebiliriz. Tadım yapıyorlar. Zppelik pratiği yapabilirsin."

Güldü. "Züppe olmamı mı istiyorsun?"

"Ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsiniz."

Servis görevlisi içeceklerini getirdi. Jesse buzlu çayını karıştırdı. "Harika değişiklikler yapıyorsun. Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Beni duygularım hakkında konuşturamayacaksın," dedi ona. "Bu bir erkek meselesi."

"İyi cevap."

"Benimle oyun mu

oynuyorsun?" "Belki

biraz."

"Ben halledebilirim."

Sesinde daha önce duymadığı sessiz bir güven vardı. Bu, dik duruşuna ve doğrudan gözlerinin içine bakmasına da uyuyordu.

Hâlâ ona bakarak sordu: "Senin hikyen ne? Aslında bir yaşam tarzı kou olmadığını biliyorum. Peki kimsin ve alışveriş merkezine gitmem için beni sıkıştırmadığın zamanlarda ne yapıyorsun?"

Jesse burnunu kırıştırırken, en azından özel hayatı hakkında konuşmuyorlar, diye düşündü. Gerçi dünyasının geri kalanı çok daha iyi durumda değildi.

"Anlatacak pek bir şey yok. Kız kardeşimle sahibi olduğumuz bir fırında çalışıyorum. Benim payım yirmi beş yaşına kadar bana emanet. Orada çalışmaktan pek hoşlanmıyorum ama bunun nedeni her şeyden çok Nicole ile anlaşamamam."

"Neden iyi geçinmiyorsunuz?"

Jesse ne kadarını anlatacağını düşündü. "İkinci bir kız kardeşim var. Claire. Piyano çalıyor ve ünlü sayılır. Ben doğduktan hemen sonra dünya turuna çıkmış, o yüzden onu pek tanımıyorum. Ben altı yaşındayken annem Claire'in yanına gitti ve Nicole beni büyütmek zorunda kaldı. Babam pek yardımcı olmadı. Dedikleri gibi ele avuca sığmaz biriydim. Nicole benim sadece işleri batırdığımı düşünüyor ve ben de onun Batı'nın kraliçe kaltağı olduğunu düşünüyorum. Fırında olduğu gibi. Beni satın alması için ona yalvardım, böylece gidebilecektim ama yapmadı."

"Parayla ne yapacaksın?" "Hiçbir fikrim

yok."

"Belki de bu yüzden sana vermiyordur."

Jesse gülümsedi. "Eğer makul olacaksan, bu konuşmayı yapamayız."

"Özür dilerim."

"Sorun değil. Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Annenle yaşadığını biliyorum. Peki ya baban? Boşandılar mı?"

"Hiç evlenmediler. Annem onun hakkında hiç konuşmaz. Her zaman sadece ikimiz vardık. Ben küçükken çok çalışırdı. Para sıkıntılıydı. Benim için her şeyi yaptı."

Muhtemelen korkutucu bir düşünceydi ama Jesse tüm gerçekleri öğrenene kadar yargılamamaya karar verdi. "Kulağa hoş geliyor."

"Çoğunlukla öyle. Bilgisayarlarla ilgilenmemi umursamazdı. Hiçbir zaman dışarı çıkmam için beni rahatsız etmedi ya da çok fazla arkadaşım olmadığı için endişelenmedi. O

Olmam gereken kişiye d6n6şeceeğimi ve işler şu anda istediğim gibi gitmiyorsa endişelenmememi s6yleyip durdu."

"Aferin ona," dedi Jesse.

"On beş yaşındayken oynadığım bir bilgisayar oyunu beni çok sinirlendirmişti. Sistemlerine girdim, koda eriştim ve yeniden yazdım. Sonra yeni versiyonu onlara g6t6rd6m. Benden lisans aldılar. Para durumumuz o zaman daha iyi oldu."

Jesse ona baktı. "On beş yaşındayken bir bilgisayar oyununun lisansını mı aldın?"

Başını salladı.

"ok para için mi?"

"Yılda birkaç milyon."

Eğer içiyor olsaydı boğulurdu. "Yani zengin misin?" "Sanırım.

Bunu pek d6ř6nm6yorum."

"Zenginsin ve cep koruyucusu mu takıyorsun?"

"Bu işin peşini bırakmalısın. Hepsini dışarı attığımı s6yledim."

"Sen zenginsin." Bu gereeği aklından çıkaramıyordu. "Ne

demek istiyorsun? Bu bir şeyi değiştirir mi?"

Bildiğinden daha fazla, ama onu sadece parası için peşinde olan kadınlar hakkında uyarmak daha sonra konuşabilecekleri bir şeydi. G6ld6. "Akşam yemeğini kimin ısmarladığı değişir."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Günümüz...

JESSE, tüm buluşmaları mümkün olduğunca çabuk bitirmeye KARAR VERMİŞTİ. Soğuk bir havuzun derin ucuna atlamak gibiydi. Tabii ki şok sizi neredeyse öldürüyordu ama çabuk bitiyordu. Matt'le yaptığı konuşmayı unutmak için elinden geleni yaptı, kalbinin hızla çarpmasını ve beynini dolduran anılar yığınının görmezden geldi, sonra da güvenilir navigasyon sisteminin rehberliğinde bilmediği ikinci bir adrese doğru yola koyuldu.

Bu evin kapısı yoktu ama neredeyse az önce terk ettiği ev kadar büyüktü. Yine de harika mimarının bir kanıtı olmak yerine, orada bir ailenin yaşadığını gururla ilan eden iki katlı başıboş bir evdi.

Üç tekerlekli bir bisiklet ve birkaç oyuncak geniş verandayı doldururken, garajın önüne bir minivan park edilmişti. Kapıda asılı olan şu dekoratif çelenklerden biri Jesse'nin doğru adreste olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Nicole daha önce hiç çelenk takan biri olmamıştı. Belki de değişmişti.

Jesse bunu hayal etmeye çalıştı ama yapamadı. Yine de aradan geçen beş yıl içinde kız kardeşi evlenmekle kalmamış - Jesse'nin davet edilmediği bir düğündü bu - bir oğlu ve ikiz kızları olmuştu. Bu bilgi Nicole'ün çift yumurta ikizi, Jesse'nin hiç tanımadığı kız kardeşi Claire'den gelmişti.

Sokağa park etti ve çantasından daha fazla fotoğraf çıkardı. Nicole'ü Jesse'nin çocuğunun babasının kim olduğuna ikna etmek, çok farklı nedenlerle de olsa, Matt'i ikna etmek kadar önemliydi.

Arabasından indi ve ana yola doğru yürüdü. Ön kapıya yaklaştığında omuzları çöktü. Aştığını sandığı eski duyguları geri dönmüştü. Kendisinin bir pislikten başka bir şey olmadığını söyleyen sesler. Dokunduğu her şeyi mahvettiğini, hiçbir şeyin değerini bilmediğini söyleyen sesler.

"Dur!" dedi yüksek sesle, merdivenlerin önünde duraklayarak. "Ben artık o kişi değilim."

O değildi. Büyümüş ve değişmişti. Sorumluluk sahibiydi, kendi ayakları üzerinde durabilen bekâr bir anneydi. Jesse gittiğinde, Nicole birkaç hafta içinde sürünerek geri geleceğini iddia etmişti. Ama öyle olmadı.

Omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdıktan sonra merdivenlerden yukarı çıktı ve zile basıp bekledi.

İçeriden bağırışlar ve koşan ayak sesleri duydu. Ön kapı sarsılarak açıldı ve küçük bir çocuk ona baktı.

"Kimsin sen?" diye yüksek sesle sordu, sesi bebeklerin ağlama sesiyle yarışıyordu. Görünüşe göre ikizler de uyanıktı ve mutlu değillerdi.

"Eric, sana söyledim. Önce bana sormadan kapıyı açma. Ve o kişinin kim olduğunu sorma."

Eric'in annesi gibi sarı saçları ve mavi gözleri vardı. Gabe ile aynı boydaydı ve hemen hemen aynı yaşıydı. İcini çekti ve Jesse'ye seslendi.

"Kapıyı tek başıma açmamam gerekiyor." "Duydum.

Belki de gidip anneni getirmek istersin."

"Buradayım," dedi Nicole, kucağında bir bebekle köşeden dönerken. "Yardım edebilir miyim-"

Birden durdu. Gözleri büyüdü ve yüzündeki tüm renk soldu.

"Merhaba," dedi Jesse, kendini garip ve hoş karşılandığından emin değilmiş gibi hissederek. "Uzun zaman oldu."

Nicole bakakaldı.

"Jesse?" "Benim."

"Buna inanamıyorum." Uzakta bir bebek ağlamaya devam ediyordu. Nicole o yöne doğru baktı. "Bu Molly. Yürütölmeleri gerektiğinde ikisini birden tutmak imkânsız. Hawk şehir dışında. Gitmek istemiyordu ama Brittany'yle bir süredir onun üniversiteden mezuniyetini kutlamak için bir gezi planlamışlardı ve uyumayan ikizlerim var diye bunu iptal etmek adil görünmüyordu." Ağlayan bebeği kucağında salladı ve çaresiz görünüyordu.

"Yardım edebilirim," dedi Jesse, davet edilmeden eve adım atarak. "İşte. Bunu ben alayım."

"Emin misiniz?" Nicole sordu, belli ki bebeğini vermek konusunda isteksizdi. "Kendim bir tane büyüttüm," dedi.

"Doğru. Tabii. Al."

Jesse sarılmış bebeği aldı ve ona gülümsedi. "Merhaba güzel kız. Nasılsın bakalım? Annemi uyutmuyor musun? Daha sonra hatırlayacak ve seni cezalandıracak. Bunu iyice düşünmek isteyebilirsin."

Bebeğin gözleri onun yüzüne odaklandı, sonra yavaşça kapanmaya başladı. Nicole bir an tereddüt ettikten sonra Molly'yi almak için evin arka tarafına doğru çekildi. Eric ona baktı.

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Ben Jesse teyzenim," dedi ön kapıyı kapatırken, birkaç oyuncağın üzerinden geçip onu aile odasına kadar takip etti.

Bir kanep ve televizyonun yanı sıra oyuncaklar ve birkaç sepet çamaşır vardı. Bir sandalyede bir yığın çocuk bezi duruyordu. Ayakkabılar mutfağa giden koridoru kirletiyordu.

Jesse Nicole'ün evinin çoğunlukla düzenli ve sessiz olduğunu hatırlıyordu. Jesse'nin kendini hiç evinde hissetmediği bir yerd i. Burası ona kendini rahat hissettirirken, mükemmel kız kardeşinin kaos içinde yaşadığına inanamıyordu.

Küçük, tüylü beyaz bir köpek odaya doğru koştu, onu biraz daha büyük siyah-beyaz bir köpek izledi. Evcil hayvan mı? Nicole'un evcil hayvanı mı vardı?

"Bu Sheila," dedi Eric ona. "Rambo onun oğlu. Tıpkı benim babamın oğlu olduğum gibi." Bu gerçeğe gurur duyuyor gibiydi.

Nicole ikinci bir bebekle döndü ve bir sandalyeye yığıldı.

"Yer açın," diye mırıldandı, uykusuz geçen gecelerden kalma bir çaresizlikle kızını sallıyordu. "Hadi Molly. O kadar da kötü olamaz, değil mi?"

Jesse'nin kucağındaki bebek Kim, "Onu uyutmamı ister misin?" diye sorabilecek kadar sakinleşmişti.

Nicole başını salladı. "Uyumayacak. Hemen uyanacak."

"Deneyebiliriz," dedi Jesse, ikizleri kendi beşiklerine yatırmanın Nicole'ün dinlenmesini sağlayacak tek çözüm olduğunu biliyordu.

Nicole'ün bakışları kısıldı, sonra omuz silkti. "Her neyse. Yatak odamızın yanındaki oturma alanındalar. Üst katta bir odaları var ama uyumayacaklarını anladığımda yürümek için çok uzak gelmeye başladı."

Sesi duygu yüklüydü, sanki her şeyini kaybetmesine ramak kalmış gibiydi.

"Sana göstereceğim," dedi Eric. Annesinin yanında duruyordu. Şimdi ise kısa bir koridordan geçip ana süite giriyoruz.

Jesse geniş bir alan, büyük mobilyalar ve büyük bir arka bahçe manzarası izlenimi edindi. Eric'i takip ederek normalde ana yatak odasının çekilme alanı olan yere girdi. Bir aşk koltuğu ve sehpa kenara itilmişti. Alanın ortasında iki beşik duruyordu.

Eric ona sağdakini göstererek, "Bu Kim'in," dedi.

Ona gülümsedi. "Vay canına. Çok yardımcı oluyorsun. Eminim annen yanında olduğun için mutludur. Sen harika bir ağabeysin."

Eric'in yüzü güldü. "Babam yokken evin erkeği benim." "Annen
Çok şanslı."

Uyuyan bebeği beşiğe yatırdı. Kim uyumaya devam etti. Jesse beşiğin
zerindeki cep telefonunu sardı ve odadan çıkarken Eric'e ona katılmasını
işaret etti.

Aile odasına döndüler. Nicole ona baktı. "Uyuyor mu?"

"Evet. Neden sen duş alırken Molly'yi ben almıyorum?"

Nicole sanki tartışacakmış gibi tereddüt etti, sonra bebeği teslim etti ve
aceleyle koridordan aşağı indi.

Jesse kucağındaki uykulu bebeğe baktı. "Bebeği sallayan şu sandalyelerden
var mı?" diye sordu Eric'e.

Başını salladı ve uzak köşeyi işaret etti.

Jesse onu bir havlu yığınının arkasından çıkardı ve kanepenin önüne koydu.
Molly oturtulduğunda telaşlandı ama sandalye ileri geri hareket etmeye
başlayınca sustu.

Jesse önce çamaşır yığınlarıyla ilgilenilmesi gerektiğini düşündü. "amaşır
makinesi ve kurutma makinesi nerede?" diye sordu Eric'e.

Ona mutfağın dışındaki yardımcı odayı gösterdi. Havluları doldurdu, sabun
ekledi ve makineyi çalıştırdı. Kurutucudan bebek kıyafetlerini çıkardı ve
hızlıca katladı, eşleştirmesi için ona çoraplarını verdi.

Mutfak masasını temizleyip sildikten sonra temiz giysileri üst üste
yığarken, "Harika iş çıkardın," dedi ona. "Susadın mı?"

"Uh-huh. Meyve suyu alabilirim."

Buzdolabında kutular vardı. Nicole'ü içkisiyle baş başa bıraktıktan sonra bulaşık makinesine sığabileceği kadar bulaşık doldurdu ve lavaboyu doldurup büyük tencere ve tavaları eliyle yıkadı. Nicole mutfağa girdiğinde onları kurutmaya başlamıştı.

"Molly nerede?" diye sordu.

Jesse sallanan sandalyede uyuklayan bebeği işaret etti. "Çamaşır makinesinde bir sürü havlu var. Bulaşık makinesi dolu ama duştan çok fazla sıcak su çekip çekmeyeceğini bilemedim, o yüzden bekledim."

Nicole masadaki bir sandalyeye çöktü. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Benim için sorun değil." Bunalmanın, bir daha asla insan gibi hissedecek kadar dinlenemeyeceğini düşünmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Kapı zili çaldı. Nicole irkildi ama Eric koşarak gitti. "Billy ve annesi geldi," diye bağırdı. Molly ağlamaya başladı.

Jesse, "Bebeği ben alırım," dedi.

"Teşekkürler. Eric öğleden sonrayı arkadaşının evinde geçirecek. Hemen döneceğim."

Jesse Molly'yi tekrar uyuması için yatıştırırken, Nicole oğlunu uğurladı ve sonra bitkin bir halde mutfağa döndü. Garip bir saniye boyunca birbirlerine bakıp durdular.

"Demek Seattle'a döndün?" Nicole masadaki sandalyeye otururken sordu.

"Şimdilik." Jesse getirdiği resimleri hatırladı ve onları almaya gitti. Döndüğünde onları kız kardeşine uzattı. "Gabe babasını sorup duruyordu. Buluşmalarını elimden geldiğince erteledim ama bahanelerim tükeniyor. Yani en azından birkaç haftalığına buradayız."

Nicole resimlere bakmadığı için tereddüt etti. "Bu sabah Matt'i görmeye gittim. Beni beklemiyordu." Az bile söylemişti.

"Ayrılırken ona hamile olduğumu söylemiştim ama babası olduğuna inanmadı. Koşullar göz önüne alındığında, sanırım onu suçlayamam."

Jesse şimdi zor kısmın geldiğini düşündü. Söylemek istediklerini onlarca kez prova etmişti ama birden aklına özenle hazırladığı cümlelerden hiçbiri gelmedi.

"Ben Drew'la yatmadım," diyerek söze girdi ve kız kardeşinin dinleyeceğini umdu. "Onunla hiç yatmadım, yatmaya çalışmadım ya da onu kocandan başka bir şey olarak düşünmedim. O ve ben arkadaşlık. Konuşurduk ve hepsi bu kadardı. Matt'e aşıkım."

Nicole ayağa kalkıp bulaşık makinesinin yanına gitti ve birkaç düğmeye basarak makineyi çalıştırdı. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Eninde sonunda yapmak zorundayız."

"Neden?" Nicole yüzünü ona döndü, sonra içini çekti. "Tamam. Belki. Ama bugün değil."

Jesse zorlamak istedi. Beş yıldır Nicole'un incinmişliği ve öfkesi yüzünden kendini çok kötü hissediyordu ve daha fazla beklemek istemiyordu. Ama en olgun seçim, önce kız kardeşinin onun geri döndüğü fikrine alışmasına izin vermek olacaktı.

"Fotoğrafları bırakacağım," dedi Jesse sessizce. "Onlara daha sonra bakabilirsin. Gabe'de Matt'ten çok şey var. Özellikle de gözlerinde. Unutması zor oldu."

Zor değil. İmkansız.

Nicole başını salladı. "Yapacağım." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yirmi beş yaşına bastığında senden haber alırım diye düşünmüştüm."

Yani Jesse'nin fırının yarısını almak için geleceğini düşünüyordu. Babaları işi her ikisine de bırakmış, Jesse'nin payını yirmi beş yaşına kadar emanet olarak tutmuştu. Liseden mezun olduktan sonra Jesse, Nicole'e onu bir an önce satın alması ve parayı ona vermesi için baskı yapmıştı. Nicole bunu reddetmişti. Bu onlar için kavga edecekleri bir konu daha olmuştu.

"Bana bir şey verilmesini istemiyorum," dedi Jesse ona. "Kendi yolumu kazanmak istiyorum."

Nicole kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun? İş mi istiyorsun? Fırında çalışmaktan nefret ettiğini sanıyordum."

Bir iş mi? Jesse o kadarını düşünmemişti ama para kesinlikle işine yarayabilirdi. "Bir iş harika olurdu. Ama benim sunacak başka bir şeyim var. Bir brownie tarifi. Birkaç yıldır üzerinde ara ara çalışıyordum. Sonunda hazır. Dışarıdaki her şeyden daha iyi."

Nicole ikna olmuş görünmüyordu.

Jesse hayal kırıklığıyla ve kız kardeşinin onu asla berbat biri olarak görmeyeceğini fısıldayan sesle savaştı. Gerçek şu ki Jesse onun ne kadar değiştiğini biliyor olabilirdi ama Nicole'ün ikna edilmesi gerekiyordu. Bu iyiydi. Jesse bir süre için hiçbir yere gitmiyordu.

"Birkaç parti pişireceğim," dedi Jesse ona. "Tadına bakmak için zaman ayarlayabiliriz."

"Pekâlâ. Ama madem bu kadar iyiler, neden kendi işinizi kurmadınız?"

Gerçek bir soru mu yoksa bir hakaret mi? Jesse merak ediyordu. Beş yıl önce ünlü Keyes çikolatalı kek tarifini almış, kiraladığı bir mutfakta kekleri yapmış ve internette satmıştı. Nicole çok sinirlenmiş ve suç duyurusunda bulunarak küçük kız kardeşini hapse attırmıştı.

"O kadar iyiler ki," dedi Jesse sakince. "Kendi başıma da çıkabilirdim ama onları fırına getirmek istedim. Sana söyledim, işe geri dönmeyi hak etmekle ilgileniyorum."

Nicole ona baktı, belli ki ikna olmamıştı. Jesse bunu gitmesi için bir ipucu olarak aldı.

"Seni ararım," dedi kapıya yönelirken. "Böylece senin için uygun bir zaman ayarlayabiliriz."

"Size nasıl ulaşabilirim?" Nicole sordu.

Bu soru Jesse'ye umut verdi. Belki de kız kardeşi ondan tamamen vazgeçmemiştir. "Cep telefonu numaramı resimlerin üzerine bıraktım."

"Oh. Tamam."

Jesse ön kapıya ulaştı. Nicole,

"Bekle," diye seslendi.

Jesse döndü.

"İkizlere yardım ettiğin için teşekkürler. Genelde bundan daha fazla kendime gelirim." Jesse o na "Bebekler zordur," dedi.
fark. "Sonra konuşuruz." "Tamam.

Hoşça kal."

Jesse arabasına doğru yürürken gülümsüyor ve Matt'in evinden ayrılırken olduğundan daha umutlu hissediyordu. Nicole'ü ikna etmek biraz zaman alacaktı ama Jesse kız kardeşinin gözüne tekrar girebileceğini hissediyordu. Ailesini geri kazanacaktı ve şu anda bu her şeyden daha önemliydi.

JESSE, Bothell'deki YMCA'nın önüne park etmişti. Spokane'deki Y, Gabe doğduğundan beri hayatının büyük bir parçası olmuştu. Orada bebek kalp masajı dersleri almış, diğer genç annelerle tanıştığı Anne ve Ben derslerine gitmişti. Oğlunun kreşte güvende olduğunu bilerek spor salonunda egzersiz yapmış ve sağladıkları bebek bakıcılığı hizmeti sayamayacağı kadar çok kez kışını kurtarmıştı.

Şimdi Gabe'i almak için içeri girdi ve onu diğer iki küçük çocukla oynarken görünce gülümsedi. Her zamanki gibi gülüyordu ve her şeyin merkezindeydi.

Oradaki gençlerden biri yanına geldi. "Merhaba, Jesse. Erken dönmüşsün."

"Toplantılarım düşündüğümünden daha hızlı geçti. Gabe nasıldı?"

"Harika. Gerçekten dışa dönük ve diğer çocuklarla çok iyi anlaşıyor. Özellikle de utangaç olanlarla. Onları kendine çekmek için zaman ayırıyor. Onu istediğiniz zaman geri getirin."

Jesse gülümsedi ve başını salladı. Gabe'in kolay kişiliğinden kendine pay çıkarmak istiyordu ama bunun gen havuzunun doğru bir şey yaptığı o şans anlarından biri olduğunu biliyordu.

Oğlu başını kaldırdı ve onu gördü. Gülümsemesi genişledi ve ona doğru koşmaya başladı. "Anne, anne, yeni arkadaşlar edindim."

Eğildi ve adam ona doğru atılırken onu yakaladı. "Sen mi yaptın? Bu harika."

"Çok eğlendim ve tekrar gelmek istiyorum."

"Bunun gerçekleştiğinden emin olmalıyız, değil mi?"

Kuvvetle başını salladı.

Jesse evrakları imzaladı ve çıktı, Gabe onunla birlikte yürürken sohbet ediyordu. Ona sabahını gerçek zamanlı olarak anlattı, her olay bir öncekinden daha eğlenceli ve heyecanlıydı. Gabe'in araba koltuğuna oturmasına yardım ederken, "Daha fazla iyi şans" diye düşündü. Neşeli, mutlu bir çocuktü. Eğer o farklı olsaydı nasıl hayatta kalacağından emin değildi.

Kapıyı kapattı, sonra da sürücü koltuğuna oturdu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu. "Otele geri mi dönüyoruz?"

"Yapabiliriz," dedi yavaşça, nerede olduklarını ve otele ne kadar uzaklıkta olduklarını düşünerek.

Kafasına bir düşünce girdi. Görmezden gelmeye çalıştı ama düşünce daha da büyüdü.

Delilikten bahsediyorum, dedi kendi kendine. Bir gün için yeterince  ey ya amamı  mıydı? Kendine işkence etmeye devam etmek istiyor muydu? Kötü bir fikir olduğunu bilmesine rağmen, "Sanırım tanışmanı istediğim biri var" dediğini duydu.

Gabe'in yüzü aydınlandı. "Babam mı?"

"Henüz değil. Ama başka biri. Büyükannen."

Gabe'in gözleri büyüdü ve sanki ona bir köpek yavrusu teklif etmiş gibi baktı. "Benim bir büyükannem mi var?" diye sordu, sesi alçak ve merak doluydu.

"Uh-huh. Babanın annesi." Gabe büyükanne ve b y kbabalarla ilgili temel bilgileri biliyordu, çoğunlukla da hiç büyükanne ve büyükbabası olmadığını. Paula hariç.

Tek bir sorun vardı. Matt'in annesi ondan hep nefret etmişti.

Uzun zaman oldu, diye hatırlattı kendine. Belki Paula de i mi tir. Eğer de i mediyse, bu çok kısa bir ziyaret olacaktı.

Jesse arabasıyla Woodinville'e, Matt'in yıllar önce, ilk bilgisayar oyunu milyonlar kazandıktan sonra annesi için satın aldığı güzel eve gitti.

O sabah üçüncü kez, kendisini pek de hoş kar ılamayabilecek birine ait bir evin önünde durdu. Ama bu sefer fotoğraflarla u ra madı. Elinde gerçek bir şey vardı.

"Acele edin!" Gabe onu araba koltu undan indirirken talimat verdi. "Acele et!"

Jesse'nin önünden koşarak yürüdü ve ayak parmaklarının ucuna uzanarak kapı ziline bastı. Jesse çantasını kaptı, kapıyı çarptı ve peşinden ko tu ama çok geç kalmıştı. O oraya varmadan  n kapı açıldı.

Paula orada duruyordu, biraz daha ya lı görünüyordu ama o kadar da farklı değildi. Saçları hâlâ o lununki gibi koyu renkti. Yüzünün etrafında birkaç çizgi daha vardı.

ve o kazanıldı a küçük Ağırılık, ama Aksi takdirde
o oldu olarak Jesse hatırladı.

"Merhaba," dedi Gabe sırtarak. "Sen benim büyükannemsin."

Paula çocuğa bakarken kaskatı kesildi, sonra onun yanından geçip Jesse'nin yürüyüş yolunun yarısında durduğu yere baktı.

"Merhaba," dedi Jesse, durumu dört yaşındaki çocuğundan daha farklı ele alması gerektiğini biliyordu ama artık çok geçti. "Muhtemelen aramalıydım ya da başka bir şey yapmalıydım. Seattle'a daha dün geldik."

Paula gözlerini birkaç kez kırptırdı. "Jesse mi?"

"Ben Gabe," dedi. "Sen benim büyükannemsin."

Paula'nın gözleri yaşlarla doldu. "Hamile miydin?"

Jesse başını salladı, hâlâ ne olacağından emin değildi. Kendini çığlık atmaya ya da çirkin suçlamalara hazırladı. Bunun yerine Paula, Gabe'e sanki bulmayı hiç beklemediği bir hazineymiş gibi gülümsedi.

"Daha önce hiç torunum olmamıştı. Bu çok heyecan verici. İçeri gelmek ister misiniz?"

Gabe başıyla onayladı ve eve doğru adım attı. Jesse daha yavaş adımlarla onu takip etti.

Burası hatırladığı gibiydi. Oraya sadece birkaç kez gitmişti ama her ziyareti sonsuza dek hatırlayacağı kadar zor olmuştu.

Renkler rahatlatıcı, mobilyalar konforluydu. Garip saatlerin beynine kazınmasının nedeni evin kendisiyle değil, Paula'yla ilgiliydi.

"Bu taraftan," dedi Paula. "Biliyor musun, çok komik. Bu sabah kurabiye yaptım. Genelde kurabiye yapmam ama birden havaya girdim." Gabe'e tekrar gülümsedi, şaşkın ama memnun görünüyordu. "Çikolata parçacıklı sever misin?"

Takdirle başını salladı. "Benim favorim." "Benim de, gerçi ben de fıstık ezmesini çok severim."

"Bunlar benim de en sevdiklerim," dedi Gabe ona, her zamanki gibi sevimliydi. "Çok güzelsin. Büyükanne güzel değil mi anne?"

Jesse başını salladı.

Paula sanki bunun olduğuna inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Sana sarılabilir miyim?" diye sordu ona.

Gabe gülümsedi ve kollarını uzattı. Paula dizlerinin üzerine çöktü ve ona sarıldı. Yüzü öylesine özlem dolu bir ifadeye bürünürken gözleri kapandı ki Jesse başka tarafa bakmak zorunda kaldı. Bu her zaman böyle değil miydi? Onu karşılaşması daha muhtemel olan iki kişi temkinli ve düşmanca davranmıştı. Ondan her zaman nefret etmiş olan tek kişi ise kasabaya döndüğü için heyecanlanmış görünüyordu. Hayat sapkınlıktan başka bir şey değildi.

On beş dakika sonra Gabe bir kurabiye yemiş ve küçük bir bardak sütü bitirmişti. Paula'ya Spokane'den yaptıkları yolculuktan ve yakında babasıyla nasıl buluşacağından da bahsetti.

"Matt onu henüz görmedi mi?" Paula sordu.

Jesse başını salladı, sonra aile odasına baktı. "Gabe, biraz televizyon izlemek ister misin?"

Nadir bir gündüz ikramıydı. Oğlu ayağa fırladı ve onu kanepeye kadar takip etti. Paula çocuklar için bir kanal buldu, sonra iki kadın mutfığa çekildi, böylece duyulmadan Gabe'e göz kulak olabilirlerdi.

Oturur oturmaz Paula, "Bilmiyordum," dedi. Jesse'ye doğru eğildi ve onun eline dokundu. "Yemin ederim, hamile olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim kız kardeşinin söyledikleriydi." Rahatsızca kıpırdandı. "Matt'e bundan bahsettim."

"Biliyorum. Sorun değil. Bazı karışıklıklar oldu." Jesse bunca zaman sonra geçmişin hâlâ ilgili herkesi incitebilecek güce sahip olmasından nefret ediyordu.

Jesse ona, "Bu uzun zaman önceydi," dedi. "Neye inanırsan inan, Matt'i sevdiğimi bilmelisin. Ona asla zarar vermezdim."

Paula onu şaşırtarak, "Sana inanıyorum," dedi. "Sen gittikten sonra harap oldu."

"Öyle miydi?" Kısa bir süreliğine de olsa onu özlediğini bilmek güzeldi. "Ona hamile olduğumu söyledim ama babası olduğunu düşünmedi. Ona başka kimsenin olmadığını söyledim ama bana inanmadı."

Paula bir kez daha rahatsız görünüyordu. "Bu benim hatam. Hepsi benim suçum. Söylediğim şey yüzünden kızgındı. Onu çok uzun süre kendime yakın tuttum. Talk show'larda sürekli tartışılan o korkunç, yapışkan annelerden biriydim. Sana kızgındı ama beni asla affetmedi. Sen gittikten sonra yakın olmayı bıraktık. Hâlâ da yakın değiliz. Onu nadiren görüyorum."

"Özür dilerim," dedi Jesse ve b u n d a ciddi olduğunu anladı. "Sen onun annesisin.
Bunu hiçbir şey değiştiremeyecek."

"Görmezden gelmeyi başardığı bir şey," dedi zorlama gibi görünen bir hafiflikle. "Söyle bakalım. Kendinle ne yapıyorsun?"

"Spokane'de yaşıyordum. Yola çıktığımda oraya gittim. En azından paranın bittiği yer orasıydı. Bir barda iş buldum. Şanslıydım. Bill, oranın sahibi, benimle ilgilendi. Bana kalacak bir yer buldu, programımı Gabe'e göre ayarladı." Patronunu ve arkadaşını düşününce gülümsedi. "Buraya geri dönmem için bana tekmeyi basan oydu. O ve Gabe. Torunun babasıyla tanışmak istiyor. Hayır demeye devam edemezdim."

"Sen ve Bill-" Paula'nın sesi kesildi.

Jesse ona baktı. "Biz..." soruyu anladı "...işin içinde miyiz? Oh, hayır. Biz sadece arkadaşız. Onun için çok genç olduğumu söylüyor." Gülümsedi. "Altmışlı yaşlarında, tüm arkadaşları gibi. Ben yokken onlar benim ailem oldu. Uzakta olmak çok zordu. Sadece birkaç yüz mil ama kendimi başka bir dünyada gibi hissettim. Nicole'ün beni öylece bıraktığına inanamadım."

Jesse, Paula'nın kendisine verdiği kahve fincanını tuttu ama içmedi. "Her zaman sadece Nicole ve ben vardık. O benim otoriter ablamdı. İkizi Claire ben doğduğum yıl gitmişti, bu yüzden onu Nicole'ün bana anlattıkları ya da dergilerde okuduklarım dışında hiç tanımadım."

"Piyano mu çalıyordur?"

"Evet. Oldukça ünlü biri ama onu birkaç e-posta ve mektup dışında pek tanımıyorum. Yıllar boyunca benimle temas halinde oldu. Nicole'ün evleneceğini falan bana söyleyen oydu." Jesse acısını sesinden uzak tutmaya çalıştı. Aralarında olan her şeye rağmen Nicole'ü seviyordu ve ondan koparılmaktan nefret ediyordu. Nicole'ün hayatı, sanki o, Jesse, hiçbir şeyin parçası olmamış gibi devam etmişti.

"Ne zamandır buradasın?" Paula sordu.

"Bilmiyorum. Birkaç hafta. Keyes Pastanesi'nin yarı sahibiyim ama Nicole'den hiçbir şey istemiyorum. Orada çalışacağım ve ona brownie tarifimi vereceğim. Aylardır üzerinde çalışıyorum. Sonunda mükemmel oldu ve-"

Jesse dudaklarını birbirine bastırdı. "Özür dilerim. Asıl duymak istediğın şey Gabe'ken ben kendi hayatımdan bahsedip duruyorum. Sadece uzun zamandır konuşacak kimsem olmadı."

"Ben de," dedi Paula ona. "Nerede kalıyorsun?"

"Bir motelde. Üniversite bölgesinde mobilyalı bir yer kiralayacağım. Yazın ucuz olur."

Paula, "Bu çok fazla araba sürmenize neden olacak," dedi. "Burada kalabilirsin. Benimle birlikte."

Jesse ne diyeceğini bilemedi. Beklenmedik bir davetten bahsediyoruz. "Emin misin?"

"Gelin odaları görün, sonra karar verin."

Jesse şaşkınlıkla onu üst kata kadar takip etti. Koridorun bir ucunda iki yatak odası, aralarında da ortak bir banyo vardı. Her ikisi de çift kişilik yatakları ve parlak renkleriyle konuklar için hazırlanmıştı. Odalar güzel, iyi aydınlatılmış ve temizdi, kiralamak zorunda kalacağı köhne yerden o kadar farklıydı ki, Jesse duygulandığını hissetti.

"Paula, bu cömertliğin de ötesinde," diye mırıldandı.

Matt'in annesi, "İkisi de istediğin sürece senin," dedi. "Torunumun hayatının dört yılını kaçırdım çünkü sahip olduğü az şeyi kaybetmekten korkan, korkak ve yalnız bir kadındım. Kaybettim de ve bunun pişmanlığını anlatamayacağım kadar çok yaşıyorum. Burada kal. Lütfen. Seni ve Gabe'i tanıma şansım olsun. Beş yıl önceki korkunç halimi telafi etmeme izin ver. Bunu hak etmedin Jesse. En azından bunu yapabilirim."

Aslında bu karşı konulmaz bir teklif, diye düşündü Jesse odalara bakarken. Reddedemeyeceğı bir şey.

"Teşekkür ederim," dedi, Seattle'a geldiğinden beri ilk kez kendini güvende ve hoş karşılanmış hissediyordu. "Çok nazıksınız. Gabe ve ben kalmayı çok isteriz."

"Güzel. Siz otelinize dönüp eşyalarınızı toplarken ben de markete gidip stok yapayım. İkinizin de ne yemekten hoşlandığını bana söylemeniz gerekecek. Kendimden daha fazlası için yemek yapmayı özledim."

Kalacak güzel bir yer ve yemek yapacak biri? Jesse bunun cennetten küçük bir köşe olduğunu düşündü. Ve Paula en beklenmedik melekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MATT konuşurken büyük pencerenin önünde duruyordu. Hâlâ öfkeliydi; sesini kontrol altında tutmak için elinden geleni yapmasına rağmen içinde yanan öfkeyi hissedebiliyordu. Avukatı buna aldanmamıştı.

Heath ona, "Karar vermenin zamanı değil," dedi. "Birkaç gün, birkaç hafta bekle. Hiçbir şey değişmeyecek ve sakinleşmek için bir şansın olacak."

"Benim yerimde olsan öfkelenmez miydin?" diye sordu omzunun üzerinden bakarak.

Heath masasının kenarına oturdu. "Ben olsam çok kızardım," diye itiraf etti diğer adam. "Size hamile olduğunu söylemeyip sonra da çekip gitmesi affedilemez. Bunun için onu sivil mahkemede dava edebiliriz."

Böyle bir Gey olmayacak, diye düğündü Matt acımasızca. Çünkü Jesse ona hamile olduğunu söylemişti ama Matt ona inanmamıştı. Ya da daha doğrusu bebeğin ondan olduğuna inanmamıştı, ki bu da aynı şeydi.

Geçmişini düşünmek istemiyordu. O zamanlar farklıydı ve o artık farklı bir adamdı. Daha kontrollü ve yetenekliydi, duyguları tarafından yönlendirilecek biri değildi. Çok zor bir ders almıştı ve aynı hataları bir daha yapmayacaktı. Çocuğun babası olması, onun başka biriyle yatmış olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Onun yok edilmesini istiyorum," dedi sessizce. "Kapsamlı bir soruşturmayla başlayın. Son beş yılla ilgili her şeyi bilmek istiyorum. Nerede yaşadığını, ne yaptığını, kiminle yattığını, kiminle konuştuğunu. Her şeyi. Eskiden yatıp kalkardı, yani bu değişmemiştir. Başka şeyler de olabilir."

Heath başını salladı. "Her ne varsa bulup ona karşı kullanacağız."

Matt bunun yeterli olmayacağını düşündü. Daha fazlasını istiyordu. Onun kırılmasını ve kanamasını istiyordu. Her Ėeyini kaybetmesini ve onu aldığını bilmesini istiyordu. Ėntikam almak istiyordu.

"Hayatını zorlaştırmanın bir düzine yolu var," diye devam etti Heath. "Tüm kararlarda eşit söz hakkı, Seattle'dan ayrılamaması için tedbir kararı aldırarak. En önemlisi de velayet için dava açmak."

Çocuğu ondan al. Matt bu olasılığı düşündü. Kızın nasıl tepki vereceğini. "Yap," dedi.

Heath boğazını temizledi. "Kazanırsan çocuğu alacağını biliyorsun."

Soyut bir kavram, diye düşündü. "Gerçekleştiğinde bununla ilgileneceğim." Eğer yardıma ihtiyacı olursa, onu işe alardı. Dadıların ve yatılı okulların var olmasının bir nedeni vardı.

"Yap," diye tekrarladı. "Velayet davası için evrakları hazırla ama ben söyleyene kadar ona tebligat yapma. Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek istiyorum."

Araştırılması gereken seçenekler vardı. Sabırlıydı. Hemen acele etmesi gerekmiyordu. Bekleyebilir ve elini oynamanın en iyi yolunu bulabilirdi. Ona zarar vermenin ve kazanmanın en iyi yolunu.

Claire iki çocuğunu da ön kapıya kadar götürürken NICOLE ön kapıyı açık tuttu. Kız kardeşine dönmeden önce dört yaşındaki Robby ve iki yaşındaki Mirabella'yı selamladı.

Kucaklaşırlarken Nicole, "Çok dinlenmiş görünüyorsun," diye homurdandı.

"İkizler doğmadan önce sen de öyleydin ve birkaç ay içinde yine öyle olacaksın." Claire gülümsedi. "Aslında oldukça iyi görünüyorsun."

"Dün öğleden sonra Eric oyun randevusundayken ben biraz uyudum."

"İkizler rutine mi giriyor?"

"Sayılır."

Nicole onlar aile odasına girene kadar bekledi. Robby ve Eric köşedeki oyuncak kutusuna koştular ve içindekileri karıştırmaya başladılar. Mirabella kanepede annesinin yanına sokuldu. İkizler ilk kez uyanıktı ve ağlamıyorlardı, aynı bebek koltuklarından dünyayı inceliyorlardı.

Nicole kanepeye bakan büyükçe bir sandalyeye oturdu ve Claire konuşurken onu izledi. "Jesse geri döndü."

Claire sakince gülümsedi, her zaman yaptığı bir şeydi bu. Bu Nicole'ü hâlâ çıldırtıyordu. "Öyle mi?"

"Hiç şaşırmadın."

"Yaz için Seattle'a dönmeyi düşündüğünden bahsetmişti."

Nicole kaskatı kesildi. Odadaki beş çocuk olmasaydı, Claire'in bildiği ve muhtemelen hesaba kattığı gibi, ayağa kalkıp küfredecekti.

"Onunla temas kurmuşsun," dedi Nicole, suçlamayı sesinden uzak tutmak için büyük çaba harcayarak. Bu Claire'e çok benziyordu. Dışarıdan çok tatlı ve hoş görünüyordu ama tam da onun istediği şeyi yapıyordu.

Claire iç çekti. "O benim de kız kardeşim. Hiç tanıma fırsatı bulamadığım bir kız kardeş. İkiniz kavga ettiniz, ben değil ve o gittiğinde onu yeniden kaybetmiş gibi hissettim. Yani evet, onunla iletişim halindeyim. Her ay e-maileşiyoruz. Bunu bilmek isteyeceğini düşünmemiştim."

Nicole'ün istediği çılgılık atmak ve belki de bir şeyler fırlatmaktı. Claire'in söylediklerinin mantığına ve Nicole merak edip endişelenirken Claire'in Jesse'nin iyi olduğunu bilmesine içerledi. Jesse'yle aynı kolaylıkla temasa geçebileceğini söyleyen sesi duymazdan geldi. Ne de olsa Nicole kız kardeşinin nerede olduğunu her zaman biliyordu.

"Yani seni görmeye mi geldi?" Claire

sordu. "Dün."

"Gabe ile tanıştın mı?"

"Hayır. Fotoğrafları getirdi." Nicole'ün dün gece baktığı fotoğraflar. "Eski erkek arkadaşına çok benziyor." Nicole bunu hemen anlamıştı. Claire'e ters ters baktı. "Sakin söyleme."

"Ne diyeyim?"

"Gabe'in babasının kim olduğunun bir anlamı var."

Claire kızına baktı, sonra sesini alçalttı. "Drew ile hiç ilişkisi olmadı."

"Nereden biliyorsun?"

"Bana o söyledi."

Jesse Nicole'e de anlatmaya çalışmıştı ama o bunu duymak istememişti. Ya da belki de gerçeği anlamaya çalışmak gibi eski bir oyunu oynamaya hazır değildi.

Nicole sonunda, "Asla emin olamayacağım," dedi.

"Bazen bir inanç sıçraması yapman gerekir. O senin kız kardeşin. Bu bir şey ifade etmiyor mu?"

Bu, Jesse'nin onu çoğu insandan daha fazla incitebilecek güce sahip olduğu anlamına geliyordu.
Defalarca yaptığı bir şey.

"Ona inanıyorum," dedi Claire. "O benim ailemin bir parçası ve ona güvenmek zorundayım."

Nicole kesin bir ifadeyle, "İstemiyorum," dedi. "Zaten çok fazla şansı oldu." "Bu uzun zaman önceydi."

"Onun değiştiğine inanmıyorum. Önce bana kendini kanıtlaması gerekecek."

"Sizi ikna etmek için yapabileceği bir şey var mı yoksa onu başarısızlığa mı hazırlıyorsunuz?"

Nicole soruyu düşündü ve sonra dürüst bir cevap verdi. "Bilmiyorum."

JESSE BROWNIES'i fırından çıkardı ve tepsiye baktı. O sabah yaptığı diğer üç parti gibi mükemmel görünüyordlardı ama belki tekrar deneyecekti.

"Çok mu takıntılısın?" diye mırıldandı kendi kendine, elinden gelenin en iyisini yapmaktan fazlasını yapamayacağını biliyordu. Ya Nicole keklerin harika olduğunu kabul edecekti ya da etmeyecekti ve Jesse'nin sonucu değiştirmek için yapabileceği çok az şey vardı.

Mantıklı ve sakin olmak hâlâ üzerinde çalıştığı özelliklerdi ve bu, pratik yapmak için harika bir fırsat gibi görünüyordu. Hayatın her zaman dersler vermesi harika değil miydi?

Brownileri soğutma raflarına yerleştirdikten sonra cep telefonu çalınca yerinden sıçradı. Ekranı hızlıca kontrol ettiğinde 206 alan kodunu, yani Seattle'ı ve tanımadığı bir numarayı gördü.

"Alo?"

"Jesse? Ben Matt. Oğlumla tanışmak istiyorum."

Boğazı düğümlenirken kalbi hızla çarpmaya başladı. Aynen böyle, diye düşündü paniklememeye çalışarak. Ön hazırlık ya da boş konuşma yok. Doğrudan konuya girecekti.

"O da bunu isterdi," dedi, sesinin rahat ve huzurlu çıkmasını umarak. Matt'in ofisinin Bellevue'de olduğunu biliyordu ve yakınlarda, içinde oyun alanı da olan büyük bir McDonald's olduğunu hatırlıyordu. Gabe'in yapabileceği eğlenceli şeyler olması toplantıyı daha rahat hale getirecekti. En azından teori buydu. "Hamburger ve patates kızartmasına ne dersin?"

"Ögle yemeğiyle ilgilenmiyorum."

Görünüşe göre o da arkadaşça davranmakla ilgilenmiyordu, diye düşündü. Ona yeri söyledi ve öğleden sonra ikiye karar verdiler. Telefonu kapattıklarında saate baktı. Toplantıya üç saat vardı, bu da ona paniklemek ve takıntı yapmak için çok uzun bir süre veriyordu.

İKİ SAAT ELLİ BEŞ DAKİKA sonra Jesse McDonald's'ın otoparkına girdi ve fast-food restoranında büyük bir oyun alanının iyi bir fikir olduğuna karar veren kişiye sıcak, bulanık zihinsel titreşimler gönderdi. Ülkenin, belki de dünyanın dört bir yanındaki anneler, kafein ve patates kızartması sağlayan güvenli bir oyun ortamında çocuklarını evden çıkarma şansından yararlanmışlardı. Daha iyi ne olabilirdi ki?

Gabe neredeyse kendini araba koltuğundan dışarı atacaktı. "O burada mı? O burada mı?"

"Bilmiyorum," dedi Jesse, neredeyse Gabe kadar heyecanlıydı ama çok farklı nedenlerle. Matt şimdiye kadar sevdiği tek erkek olmuştu. En son buluşmaları garip ve zor olmuştu. Bu seferkinin daha iyi geçeceğini umuyordu.

Bu amaçla, dört yüz kez kıyafet değiştirme ihtiyacına direnmişti. Giyecek muhteşem bir şeyi olduğundan değil. Onun dünyası mevsime göre kot pantolon, tişört ya da sweatshirt'ten ibaretti. Örneğin süt almaktan kalan parayla dolabını tasarım bir şeylerle dolduracak parası yoktu. İndirimde olanlarla ya da yerel ikinci el mağazasında iyi durumda olanlarla idare ediyordu. Ayrıca, bu toplantı onunla ilgili değildi. Gabe'in babasıyla ilk kez tanışmasıyla ilgiliydi.

McDonald's'a girdiler. Matt'i hemen gördü. Takım elbise giyen tek adam oydu. Ayağa kalktı ve onlarla yüzleşti.

Tanrım, ne kadar yakışıklıymış, diye düşündü, keskin yüz hatlarına ve koyu renk gözlerine bakarak. Çoğu kadının karşı konulmaz bulacağını hayal ettiği bir özgüven ve güç havası vardı. Yine de adamın dünyanın geri kalanının görmediği bir yönünü biliyordu. Onu neyin güldürdüğünü, neyin kızdığını biliyordu.

öpölmekten ve dokunulmaktan ne kadar hoşlandığını ve eğer öperse onu kelimenin tam anlamıyla dize getirebileceğini...

Ya da ona dokunma, kucağına girme ve onu kucaklamasını sağlama ihtiyacıyla savaşarak kendine hatırlattı. Gezegende kendisini güvende hissetmesini sağlayabilecek tek kişi oydu. Beş yıl bu duyguyu özlemek için uzun bir süreydi ama üstesinden gelmesi gereken bir şeydi. Bu Matt onun için bir yabancıydı. Onu artık tanımiyordu ve bunu unutmaması gerekecekti.

Ona neredeyse hiç bakmadı, onun yerine tüm dikkatini oğluna verdi. Gabe ona doğru yürüdü ve gülümsedi.

"Sen benim babam mısın?"

Matt ona, "Evet," dedi.

Ama duygusuz konuştu ve gülümsemedi ya da Gabe'in seviyesine inmek için eğilmedi. Oğlu geri çekildi ve kaşlarını çatı.

"Emin misin?"

"Evet." Matt ona döndü. "DNA testi yapacağız."

"Elbette." Daha önce de teklif etmişti. şimdi neden sorun etsin ki? Peki ya Gabe? Matt neden böyle davranıyordu? Onunla tanışmayı planlamıyor muydu?

Sonra Electra'nın hoşnutsuzluğunu hatırladı ve Matt'in davranışlarının onun bir pislik olmasıyla değil, çocuklarla ilgili deneyimsizliğiyle ilgili olduğunu anladı. Dört yaşındaki bir çocukla nasıl konuşacağını bilmiyordu.

Rahatladı ve elini Gabe'in omzuna koydu. "Sorun yok," dedi oğluna. "Bu tıpkı okulun ilk günü gibi, kimseyi tanımadığın zaman. İçten içe tuhaf hissedersin ama arkadaş olacağınızı bilirsin, değil mi?"

Gabe ona hayal kırıklığını ifade eden bir bakış fırlattı. Paula'nın onu kollarını açarak nasıl karşıladığını hatırladı.

Çömeldi. Matt'in duyup duymadığından emin olmasa da, "Gergin," diye fısıldadı. "Sen onun ilk küçük çocuğusun. O yüzden belki biraz zaman tanıyabiliriz. Sana alıŒacaktır."

Gabe iç çekti. "Kaydırağa binebilir miyim?" "Tabii."

Onun gidişini izledi ve Matt'in oğlunu hayal kırıklığına uğratmış olmasını umursayıp umursamadığını merak etti. Gabe'in yarı resmi bir tanışmadan daha fazlasını umduğunu biliyordu.

Oyun alanını gözleyebileceği bir masaya doğru ilerledi. Matt tereddüt etti, sonra onu takip etti. Çocuğunu görmüştü, toplantının bittiğini mi düşünüyordu?

"Gerçekten çok iyi gidiyor," dedi ve konuşmaya başlamaya karar verdi. "Bir yıldır anaokuluna gidiyor ve harika gidiyor. Çok konuşkan ve dışa dönük. Kolayca arkadaş ediniyor. Öğretmenleri onu seviyor."

Matt, Gabe yerine ona baktı. "Bunu senden almış olmalı." "Belki de.

Matematikte iyi, muhtemelen senin yaptığın da bu." Kadın tereddüt etti. "Bu senin için garip olmalı. Onu böyle görmek. Muhtemelen gerçek bile değildir."

"O yeterince gerçek."

Yani Matt iŒi kolaylaştırmayacaktı. "Ne istiyorsun?" diye sordu. "Bunu anladın mı?"

Gözlerini ona dikti. "İlginç bir soru."

"İkinizin birbirinizi tanıması için biraz zaman ayarlamalıyız. Çocuklarla ilgili çok fazla deneyiminiz yok ama sorun değil. Siz ikiniz bunu ilerledikçe çözebilirsiniz."

"Kendinden çok emin konuşuyorsun."

"O birlikte olunması kolay bir çocuk." Gülümsedi. "Bunun iyi gitmesini istiyorum Matt.

Siz onun babasısınız. Bu onun için çok şey ifade ediyor."

Jesse'nin sesi ciddi ve içten geliyordu, diye düğündü Matt acımasızca. Bir zamanlar ona inanacak kadar genç ve aptal olduğu zamanlar olmuştu. Ama artık değil. Onunla oynuyordu, ki bu iyiydi. Matt de onunla oynayacaktı. Sadece nasıl yapacağına karar vermesi gerekiyordu.

Onun bakışlarını takip etti ve çocuğu izlediğini gördü. Gabe kendi boylarında bir kızla konuşmak için durmuştu. Gülüşüyorlardı, sonra ikisi birlikte kaydırağa gittiler. Jesse sanki bu alışverişten memnun olmuş gibi gülümsedi.

O kadar da farklı görünmüyordu, diye düşündü. Hâlâ sarışın, mavi gözlü ve güzeldi. Bir sörf tahtasının üzerinde ya da sütçü kız olarak modellik yapmaya aitmiş gibi görünüyordu. Dönüp onu izlerken yakaladığında yine gülümsedi. Kolay, paylaşılan bir gülümseme. Sanki ortak bir noktaları varmış gibi. Sanki ona hiç ihanet etmemiş gibi.

"Gabe'in kadınlarla arası iyi," dedi. "Büyüdüğünde bunun nasıl sonuçlanacağı konusunda endişeliyim ama her seferinde bir sorun, değil mi?"

Matt bağıını salladı, Gabe'le bir amaç dışında ilgilenmiyordu.

"Neden şimdi?" diye sordu.

Onu yanlış anlamış gibi davranmadı. "Gabe bir süredir seni soruyordu. Ona yalan söyleyip öldüğünü söyleyemezdim, bu yüzden ona gerçeği söyledim. Onun hakkında bir şey bilmediğini."

"Ama biliyordum. Bana sen söyledin."

"Bana inanmadın." Bakışlarını yere indirdi. "Nedenini anlıyorum. Yani, tabii ki acı verdi ama geçmişime bakınca şaşırmamam gerekirdi, değil mi? Seni sevdiğimi söylemem hiçbir şeyi değiştirmezdi, değil mi?"

Sanki hatırladıkları onu üzmüş gibi, gözleri fal taşı gibi açılmış ve incinmiş bir halde ona baktı. Bunu gerçekten yutacağını mı düşünmüştü?

"Bunu daha sonra düşüneceğini ve belki de merak edeceğini umuyordum ama yapmadın," diye devam etti. "Bu yüzden geri döndük ve bunu çözeceğiz." Ayağa kalktı. "Ben ona atıştırmalık bir şeyler getirirken ona göz kulak olabilir misin?"

Adam bir şey söyleyemeden kadın gitmiş ve onu dört yaşındaki bir çocuğun sorumluluğuyla baş başa bırakmıştı.

Matt ne yapması gerektiğinden emin olamadan koltuğuna oturdu. Çocuklar hakkında ne biliyordu ki? Dikkatini Gabe'e çevirdi, ama çocuk annesinin gittiğini fark etmemişti. Onun yerine küçük kızla konuşmaya devam etti. Büyük bir kamyonla oynuyorlar ve gülüyorlardı.

Birkaç dakika sonra Jesse elinde süt, iki kahve ve bir yoğurtlu parfe ile döndü. Kahvelerden birini Matt'e uzattı. Gabe koşarak geldi ve parfeyi işaret etti. "Bu benim için mi?" diye sordu sırtarak.

Onun saçlarını karıştırdı. "Paylaşacağım. Oh, bak. Ayakkabının bağı çözülmüş."

Gabe Matt'e baktı, sonra eğildi ve yavaşça, dikkatle ayakkabısını bağladı. Jesse sanki bu büyük bir olaymış gibi endişeyle onu izliyordu. Matt çocukların ayakkabılarını bağlamayı ne zaman öğrenmeleri gerektiğini bilmediğini fark etti. Gabe erken mi gelmişti, geç mi kalmıştı, yoksa zamanında mı gelmişti?

Çocuk sözlerini bitirdi ve doğruldu. Jesse ona sarıldı.

"Mükemmel iş çıkardın. Aferin sana."

Gabe Matt'e baktı, o da ona hafifçe gülümsedi. Gabe arkasını döndü.

Jesse açıklama olarak, "Daha yeni öğrendi," dedi. "Küçük çocuklar için zor. İnce motor becerilerinin gelişmesi biraz zaman alıyor."

Gabe sütü alırken, "Bill Amca bana yardım etti," dedi.

Bill Amca da kimdi? Matt'in çocuğa karşı büyük bir ilgisi olmayabilirdi ama Jesse'nin erkek arkadaşlarının onun etrafında dolaşmasından memnun değildi. Yoksa o bir erkek arkadaştan fazlası mıydı? Bakışlarını onun sol eline indirdi.

"Evli misin?" diye sordu.

Jesse kahvesini yudumlarken boğuldu. "Hayır." Boğazını temizledi, sonra güldü. "Evliyim. Bu iyi bir soru. Bırak biriyle çıkmayı, kuru temizlemeciye gidecek vaktim bile yok. Keşke."

Çıkma konusunda doğruyu mu söylüyordu? Yakında öğrenecekti. Etrafında hep erkekler vardı. O öyle bir kadındı. Erkekler onu seksi ve çekici buluyordu. Şimdi bile, kızgın ve onu cezalandırmanın yollarını ararken, ışığın teninde nasıl oynadığını ve gülümsemesinin kolaylığını fark etti. Kendine izin verirse, onunla ilgili her şeyi her zaman ne kadar seksi bulduğunu hatırlayabilirdi. Doğum onun vücudunu hiçbir şekilde değiştirmemişti.

Jesse erkeksiz mi? Hayal etmesi imkânsız. Yani bu konuda da yalan söylüyordu.

Takım elbiseli yağlı bir kadın oyun alanına girdi. Matt onu daha önce hiç görmemişti ama resmi ve yersiz görünüyordu, bu yüzden ona el salladı.

"Bay Fenner?" diye sordu. "Laboratuvardan geliyorum."

Jesse kaşlarını kaldırdığında Matt, "DNA testi," dedi.

Ona göz kırptı. "Ah, doğru ya. Tamam. Tabii. Neye ihtiyacınız var?" "Bir yanak çubuğu. Acıtmaz."

Jesse kuşkulu görünüyordu. "Önce beni yapabilir misin?" diye sordu. "İhtiyacın olmadığını biliyorum ama bu Gabe'in kendini daha iyi hissetmesini sağlar."

Matt ona, "Ben de yapacağım," dedi. "Bu yeterince iyi mi?"

Onu kızdıracak kadar uzun süre tereddüt etti, sonra başını salladı. Oğlunu çağırdı.

"Bu hoş bayanın size özel bir test yapması gerekiyor," diye söze başladı, sonra ellerini kaldırdı. "İğne yok. Bakın, Matt size neler yapılacağını gösterecek, böylece korkmanıza gerek olmadığını göreceksiniz."

Gabe kuşkulu görünüyordu ama yerinde kaldı. Kadın plastik eldivenler giydi, sonra steril ambalajdan bir çubuk çıkardı ve ondan açmasını istedi.

Ağızına. Saniyeler sonra, işi bitmişti.

"Kolay görünüyor," dedi Jesse neşeyle. "Acıdı mı?"

Matt kendini aptal gibi hissederek, "Hiç de değil," dedi ona. Bu sadece bir çubuktu. Nasıl acıtabilirdi ki?

Gabe yutkundu, sonra ağzını açtı. Test bittiğinde sıırttı. "Cesurdum."

Jesse ona, "Evet, öyleydin," dedi. "Bu Matt'in gerçekten baban olduğundan emin olmak için."

"Ama öyle olduğunu söylemiştin."

"Biliyorum ama bu işi resmileştirecek. Sadece emin olmak için."

Gabe belli ki annesinin sözünün sorgulanmasına alışık değildi. Zaman ver, diye düşündü Matt.

Laboratuvardaki kadın gitti.

Çocuk Jesse'ye yaklaştı. "Emin olduğunda benden hoşlanacak mı?" diye sordu yüksek bir fısıltıyla.

Jesse Matt'e bir bakış attı, sonra Gabe'e sarıldı. "Artık senden hoşlanıyor, tatlım. Ama test herkesin kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak."

Matt kendini yargılanıyormuş gibi hissediyordu ama bu hiç mantıklı değildi. Neyi yanlış yapmıştı?

Jesse çocuğu kucağına aldı ve kucağına oturttu. "Gittikçe büyüyorsun," dedi. "Bazı günler gerçekten büyüdüğünü görebiliyorum."

Gabe güldü ve ona döndü. "Duvardaki işarete ulaştığımda gerçek bir bisikletim olacak."

Jesse içini çekti. "Zayıf bir anımda kabul ettiğim bir şey. İki t e k e r l e k l i bir araba ama eğitim tekerlekleri var."

Gabe içini çekti. "Evet anne. Ama Bill Amca bana ata binmeyi öğrettiğinde artık onları kullanmak zorunda kalmayacağım."

Kimdi bu Bill Amca? Adı ikinci kez gündeme geliyordu. Matt, müfettişin onun hakkında her şeyi öğrendiğinden emin olmak için bir not aldı.

"Beni rahat bırak," dedi oğluna, ona sıkıca sarılarak. "Bu kadar hızlı büyüme. Seni küçük seviyorum."

"Ama ben büyük olmak istiyorum!"

Jesse güldü ve uzun saçları öne doğru savruldu. Sonra ona döndü, mutlu, güzel ve hayat doluydu.

Onu yüzlerce kez böyle görmüştü. Ona uzanırken gülümsemesinin hınzırlaştığını görmüştü. Onu yorgun, uykulu ve tutkuyla titrerken görmüştü. Onun vücudunu tanıyordu, ya da tanımişti. Kokusunu ve teninin hissini biliyordu. Bir keresinde onu kadınlarla dolu bir odada gözleri bağlı bulabileceğini söylemişti.

Onu yıllar önce sevmiştir; genç ve aptalken ve her şeyin yoluna gireceğini düşünürken. Ama olmamıştır. Ona ihanet etmiştir ve şimdi hâlâ öfkeliydi, Gabe'i ondan almanın yeterli bir intikam olmadığını biliyordu. Daha fazlası olmalıydı. Ama ne olmalıydı?

"Annemi seviyor musun?" Gabe sordu.

Bu beklenmedik soru Matt'i Gağırtdı. Gerçeği söyleyemeyeceğini bildiği için hemen, "Elbette," dedi. Ondan çeliği bile yakabilecek bir tutkuyla nefret ediyordu.

"Onu seviyor musun?" diye sordu çocuk.

"Şşşt," dedi Jesse yanaklarına renk gelirken hızla. "Bu konuştuğumuz o kibar olmayan sorulardan biri."

"Ama neden?"

"Öyle işte."

Utanmıştı. Neden utandı? Suçluluk duygusundan mı? Yoksa hâlâ ona karşı bir şeyler mi hissediyordu? Bir tür zayıflık olduğu sürece, bundan faydalanmak istiyordu. Ama nasıl? Ona yapmadığı sürece yaptıklarını telafi etmenin bir yolu yoktu. Onu önemsemesini sağlamak, kalbini açığa çıkarmasını sağlamak ve böylece onu ezmek.

Cevap bu muydu? Kalbini ve çocuğunu çalmak mı? Bu ona hiçbir şey bırakmazdı.

Acımasız ve zalim bir plandı ama bu planın her parçası hoşuna gidiyordu. Son beş yılını kadınlar üzerindeki becerilerini geliştirmek için harcamıştı. Eğer aklına koyarsa, Jesse'nin hiç şansı olmayacaktı. Sonra da arkasına bakmadan çekip gidecekti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

MATT OTURDU. "Ben yoğurt seven biri değilim," dedi. "Patates kızartmasına ne dersin?"

"Elbette." Jesse onun restoranın önüne doğru yürümesini ve sipariş vermesini izledi.

O çok farklıydı, diye düşündü ve birlikte daha rahat olabilmeyi diledi. Bu zaman alacaktı. Bunu biliyordu. Çoğu iyi şey zaman alırdı. Ama onun istediği bu değildi - mesafe, gergin konuşmalar. Birlikte rahat olmalarını istiyordu... bir aile olmalarını.

Keşke, diye düşündü, bunun gerçekleşeceğinden emin değildi. Aradan o kadar çok zaman geçmişti ki. Matt'le ne kadar yakın olduklarını ve ne kadar çok şey kaybettiklerini hatırlamak acı veriyordu.

Bir tepsi ve üç patates kızartmasıyla döndü.

"Çok fazla yemek var," diye mırıldandı, Gabe'in siparişin yarısını bile yiyemeyeceğini ve kendisinin de yememesi gerektiğini biliyordu. Patates kızartması kalçalarına doğru düz bir çizgi çiziyor gibiydi.

Matt ona, "İstediyini ye ve gerisini bırak," dedi.

Bir kahkaha attı. Yemek israfı mı? Onun geliriyle değil. Her kırıntının hesabı tutulurdu. Bunu anlayacağından değil tabii. Matt o gittiğinde zengindi ve son beş yılda da iyi kazanmıŷ görünüyordu.

Gabe masalarına döndü ve patates kızartmalarına baktı. Kadın gülümsedi. "Evet, biraz alabilirsin."

Sırıttı ve bir tane aldı. Patates kızartması evlerinde sıradan bir yiyecek değildi.

Tüm bu dışarıda yemek ve fast food kafasına girecekti.

Jesse kendisi de bir kızartmaya uzandı ama tadının pek bir şeye benzemediğini fark etti. Hiç de aç değildi. Aksine midesi biraz bulanıyordu. Eski "Eskiden sana aşkıttım ama şimdi gerginim" diyeti. Sınırlı bir kitle ama çok etkili. Kahvesini aldı.

"Bunca zamandır Spokane'de miydin?" Matt sordu.

"Evet. Benzinim ve param hemen hemen aynı anda bitti. Çalışmaya başladıktan sonra devam etme ihtiyacı hissetmedim." Saklanmıyordu, sadece kaçmaya çalışıyordu. Kimse onu aramaya gelmemişti.

İçinde bir acının yükseldiğini hissetti ama onu itti. Hem Nicole hem de Matt onlara ihanet ettiğini düşünerek ona kızmışlardı. Bu yüzden peşine düşüp onu geri getirmemişlerdi. En azından kendi kendine böyle söylüyordu çünkü bu alternatiften daha iyiydi. İkisi de onu gerçekten umursamamıştı.

"Kız kardeşini gördün mü?" Matt sordu.

Ona ilgi mi gösteriyordu? Kibar davranıyor muydu? Kızgınlığını atlatması mümkün müydü?

"Evet. Seni gördükten sonra Nicole'u görmek için

uğradım." "Nasıl geçti?"

"Çok iyi değil. Şu anda çok şeyle uğraşıyor. Sadece birkaç aylık ikizleri var, bu yüzden çok zor. Ona yardımcı olmak için fırında çalışmaya başlayacağım. Ayrıca gerçekten seveceğini düşündüğüm bir brownie tarifi hazırladım. Onun için biraz yapacağım. Bir çeşit tadım."

Bu da onun ilgilendiği bir şey olamazdı. Bu yüzden belki de daha alakalı bir konu hakkında konuşmalıydı. Geçmişten bahsetmek ona ne kadar acı verse de.

"Sana söylemek istedim," dedi, Gabe'in hâlâ yanında oturup patates kızartması yediğinin farkındaydı. "Nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Sen çok kızgındın ve ben incinmişim. Kendimi suçlu hissettim."

"Drew hakkında mı?" Matt gözlerindeki öfke alevlenerek sordu.

Kadın sertleşti. "Hayır. Orada hiçbir şey olmadı. Sana söylemiştim." Oğluna baktı. "Bunu sonra konuşuruz."

"Tamam, ama bunu konuşacağız."

Çünkü ona inanmıyordu, diye düşündü üzüntüyle. Tıpkı Nicole'ün ona inanmadığı gibi. Patates kızartmasını itti ve bir elini karnına bastırdı. Mide bulantısı ve rahatsızlık hissediyordu. Hiçbir şey istediği gibi gitmiyordu. Hayali mükemmel bir aile buluşmasıydı. Bunun yerine garip bir gerçeklikle karşılaşmıştı ki bu gerçekten berbattı.

Matt, "Sana nafaka borcum var," dedi.

Ne? "Hayır, yok."

"Gabe benim oğlum, benim sorumluluğum."

"Bunların hiçbiri bununla ilgili değil." Keşke onun ne düşündüğünü bilseydi. Daha önce onu okuyabiliyordu ama şimdi tam bir muammaydı. "Para için geri dönmedim. Sen ve Gabe birbirinizi tanıyabilesiniz diye döndüm."

Matt ona inanmış gibi görünmüyordu ama bir şey de söylemedi. Bu iyi miydi yoksa kötü mü? Oğluyla bağlantı kurması için çok mu geçti? Buna inanmayı reddetti.

Gabe ona yaslandı ve iç çekti.

"Yoruldu mu dostum?" diye sordu başını okşarken. "Yoğun bir sabah geçirdin."

Matt'e baktı. "Büyükanmemle dışarıda oynadık, sonra da bir hikâye okuduk. Harflerimi öğreniyorum. Q'yu biliyorum."

Matt'in yüz hatları gerildi. "Büyükannen mi?"

Jesse sessizce yemin etti. Bunu ona anlatmak istemişti.

"Hı-hı," dedi Gabe. "Büyükannem Paula."

Jesse kolunu oğluna doladı. "Ben de onu görmeye gittim. Onun tek büyükannesi ve büyükbabasıyla tanışmasını istedim. Çok heyecanlandı ve bizi kalmaya davet etti."

Matt ona, "Yapamazsın," dedi. "Orada olmaz."

"Neden olmasın? Bir sürü oda var ve Gabe'le çok iyi anlaşıyor. Tüm ailesini tanımasını istiyorum."

"Ondan hiç para alamayacaksın. Ne kadar umurundaymış gibi davransa da parayı kilit altında tutuyor."

Jesse'nin yanakları kızardı. "Böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu ayağa kalkarken. "Bütün bunların parayla ilgili olduğunu mu? Daha önemli şeyler var."

"Buna gerçekten inananlar sadece parası olmayanlardır. Sanırım siz de onlardan birisiniz."

"Haklısın. Senin milyonlarına sahip değilim ve onlara ihtiyacım da yok. Gabe ve ben gayet iyiyiz."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Bu tamamen benim sahip olduklarımdan faydalanmanla ilgili. Sadece itiraf et, Jesse. En azından o zaman dürüst bir yerden başlamış oluruz."

Söylediklerine inanamıyordu. Gerçekten onun hakkında böyle düşündüğüne inanıyor muydu? Yoksa özellikle o değil miydi? Herkes hakkında mı?

"Dürüst olmamla ilgilenmiyorsun," dedi ona. "İstediğin şeye inanıyorsun çünkü bu daha kolay. Seni durduramam, o yüzden denemeyeceğim. Bilmek istediğim şey nasıl bu kadar değiştiğin. Daha önce hiç böyle değildin."

Ayağa kalktı ve ona baktı. Ağzının bir köşesi alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Beni sen yarattın Jesse. Gurur duymalısın."

JESSE kırmızı ışıktaki durdu ve uyanmak için elinden geleni yaptı. Önceki gün Matt'le yaptığı konuşma yüzünden hâlâ üzgündü. Fazla uyumamıştı ve kek pişirmek için erkenden kalkmıştı.

Nefis kokularını içine çekmek bile kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı. Kendini yorgun ve bitkin hissediyordu. Kendine Matt'i unutmasını söylemek iyi bir tavsiyeydi ama bunu yapabilecek gibi görünmüyordu. Kafasının içinde, aralarında bir Geylerin değışmiğ olması gerektiğini bilse de, kalbi e-postayı almamıştı. Anlaşılan bir yanı aptalca bir şekilde aralarında hâlâ bir bağ olmasını ummuştu.

Işık yeşile dönüp kavşaktan geçerken "Aptal," diye mırıldandı.

Elbette, Matt'i bir zamanlar sevmişti. Matt onun her şeyiydi ama artık yoktu. O kadar farklıydı ki, tamamen yabancı biri de olabilirdi. Çocuğunun babasıyla biraz samimi bir ilişkiden fazlasını istemesi imkânsızdı. Bunu kabullenmeli ve hayatına devam etmeliydi. Ve yapacaktı da. Nicole ile görüşmesini bitirir bitirmez ve üç shot latte içer içmez.

Arabayı kız kardeşinin evinin önüne çekti ve park etti. Kekler, satın aldığı pembe bir fırın kutusunun içindeydi. O sabah Nicole'ün tatmasını istediğı üç aromanın her birinden iki parti yapmıştı. Her aromanın en iyi keklerinden bir düzine seçmiş ve onları küçük kâğıt bardaklara koymuştu. Sunum her şeydir, diye hatırlattı kendine.

Kutuyu aldıktan sonra ön kapıya doğru yürüdü ve zili çaldı.

Kapıyı on yıl önce bir iç çamaşırı modeli olabilecek uzun boylu, yapılı, muhteşem bir adam açtı.

"Merhaba," dedi sırtarak. "Ben Hawk. Sen de Jesse olmalısın. İçeri buyurun. Tadım için kalmama izin yok. Nicole yeterince ince bir damak zevkim olmadığını söylüyor ama bu kekler çok güzel kokuyor, o yüzden hepsini yemediğinden emin ol."

"Merak etmeyin, üç düzine getirdim," dedi Jesse, adamdan hemen hoşlanmıştı.

Son gördüğünden çok daha düzenli olan mutfağa doğru ilerledi. Nicole tezgâhın başında durmuş kahve dolduruyordu. Jesse içeri girince döndü.

"Günaydın," dedi, misafiri olduğu için pek de heyecanlı görünmüyordu. "Kekleri getirdin mi?"

"Evet." Jesse kutuyu mutfak masasının üzerine koydu.

Odaya başka bir kadın girdi. Nicole kadar uzun boylu, sarışın ve benzer özelliklere sahip biri.

Claire, diye düşündü Jesse, hiç tanımadığı diğer kız kardeşini görünce tuhaf hissetti.

Claire ve Nicole, Jesse'den altı yaş büyük çift yumurta ikizleriydi. Claire üç yaşındayken piyanonun başına oturmuş ve hiç ders almamış olmasına rağmen mükemmel bir şekilde çalmaya başlamıştı. Jesse doğduğunda, New York'a eğitim almaya ve dünyanın dört bir yanında çalmaya gitmişti. Jesse, Claire'i hiç tanımadan büyüdü, sadece onun muhteşem şehirden muhteşem şehre taşınırken, zengin ve ünlülerle tanışırken ve piyano çalarken prenses yaşam tarzına kızdı.

Jesse ve Nicole Seattle'da sıkışıp kalmış, fazla gözetim altında olmadan büyümeye çalışıyorlardı. Nicole, kendi seçimi olmamasına rağmen Claire'i terk ettiği için ondan hep nefret etmiş, Jesse ise sadece seyahatlerinde onunla birlikte gitmek istemişti.

Jesse Claire'i hâlâ çok iyi tanımıyordu ama Jesse taşındığında irtibatı koparmayan o olmuştu.

"Geri dönmeyi başarmışsın," dedi Claire selamlama amacıyla. "Seattle hatırladığın gibi mi?"

"Oldukça fazla. Çok fazla yeni inşaat var."

"Güçlü iş piyasası insanları buraya çekiyor." Claire, Nicole'ün uzattığı kahve fincanını aldı. Jesse de aynısını yaptı.

Bir an garip bir sessizlik oldu. Jesse kendini huzursuz hissetti. Bu insanlar onun ailesi olsa da, şu ya da bu nedenle yabancıydılar. Ve hepsi onun hakkında en kötüsünü düşünüyordu.

Hawk Nicole'ün yanına gitti ve ellerini onun omuzlarına koydu. Bir şeyler fısıldadı ve sonra onu öptü. Onun hayranlığı odanın öbür ucundan bile görülebiliyordu. Jesse kız kardeşinin kendisi için bu kadar iyi birini bulmuş olmasından büyük bir mutluluk duydu ve hemen ardından da kıskançlık hissetti, çünkü aynı şeyi kendisi için de istiyordu. Aklına hemen Matt geldi, ki bu aptalcaydı. Beş yıl önce "doğru kişi" o olabilirdi ama artık değildi.

Hawk, "Siz hanımları tadımınızla baş başa bırakayım," dedi. "Nicole, ne dediğimi unutma."

Güldü. "Hepsini yemeyeceğiz. Bol bol yiyeceksin."

O ve Hawk, birbirini tanıyan ve aşklarından emin olan insanlar arasında geçen o samimi bakışlardan birini paylaştılar, sonra Hawk gitti.

Nicole ve Claire masaya oturdular. Jesse de onlara katıldı ve fırın kutusunu açtı.

"Üç çeşit brownie'm var," dedi Jesse. "Sade çikolatalı, cevizli çikolatalı ve fıstık ezmesi çikolatalı."

"Ve bunlar sizin tarifleriniz mi?" Nicole sordu.

Jesse sinirlenme dürtüsüne direndi. "Evet. Onları kendim geliştirdim. Kayıtlarımı tuttum, böylece sürecin net bir evrimi var."

Kendini açıklamak zorunda kalmaktan, Nicole'ün ona güvenmemesinden nefret ediyordu ama kız kardeşinin tarzı buydu. Nicole beş yıl önce meşhur Keyes pastasını internette sattığı için Jesse'yi asla affetmeyecekti.

Nicole her brownie'den bir tane aldı. Claire de aynısını yaptı, sonra güldü. "Ben pek uzman sayılmam. Beğendiğimi söylemem yeterli olacak mı?"

"Benim için," dedi Jesse ve Nicole bir ısırık aldığıında nefesini tuttu.

Nicole hiçbir şey söylemeden çiğnedi ve yuttu. Ayağa kalktı ve bir bardağa su doldurdu, bir yudum aldı, masaya döndü ve tekrar tadına baktı.

Suyunu bitirip Claire'e dönmeden önce her bir brownie'nin tadına üç kez bakarak yavaşça ve dikkatle yedi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"İnanılmazlar. Aşırı güçlü olmadan gerçekten zengin. Genelde fıstık ezmesi-çikolata kombinasyonunu pek sevmem ama onlar bile inanılmaz."

Jesse rahatlamadı. Nicole, Claire'in ne düşündüğünü umursamazdı.

Nicole kekleri elinin tersiyle itti. "Bunlar güzel! Onları fırında satardım."

Jesse nefes verdi. "Üç tat da mı?" Nicole

başıyla onayladı.

Rahatlama tatlı ve anlıktı. "Harika. Peki şimdi ne olacak?"

Claire ayağa kalktı. "Ben sizi iş konuşmanız için yalnız bırakayım. Ben çocuklarla arkada olacağım." Giderken Jesse'nin omzunu okşadı.

Nicole sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ne istiyorsun? Daha önce tekrar girebilmek için para kazanmak istediğini söylemiştin. Bu hâlâ doğru mu?"

"Evet." Ne istiyordu? Yeniden başlamak. Bir şekilde geçmişi değiştirmek istiyordu. Ama Gabe'den vazgeçmeyecekti ve dönüştüğü kişiyi seviyordu.

"Altı ay boyunca senin için çalışmak istiyorum," diye söze başladı Jesse. "Bu sürenin sonunda ortağın olmamı tartışacağız. Bu altı ay boyunca brownie tariflerini sen alacaksın. İşler yolunda gitmezse, onları yanımda götüreceğim."

"Ve gidip onları başka bir yerde mi satayım? Hiç sanmıyorum. Eğer gidersen, browni tarifleri kalır, ama onlar için sana ödeme yaparım."

Jesse bundan hoşlanmamıştı ama Nicole'ün endişelerini de anlıyordu. Altı ay boyunca fırında bir şey satıp sonra onu ve muhtemelen müşterilerini kaybetmek istemezdi.

Jesse cevap veremedi Nicole, "Ya da seni satın alabilirim. Artık yirmi beş yaşını geçtin. Kredi alabilirim ve sen de fırının değerinin yarısı kadar nakit alırsın."

Jesse çok para kazanacağını düşündü. Kendi işini kurmasına yetecek kadar. Ama onun istediği bu değildi.

"Bu işi yürütmek istiyorum," dedi kız kardeşine. "Bu yüzden buradayım."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," diye itiraf etti Nicole. "Ama sen farklısın.
Bu çok açık."

"Fırında ne yaptığım umurunda değil. Her zaman ekstra yardıma ihtiyacın var. Bunu ben sağlayacağım. Yetkinin bende olması gerektiğini söylemiyorum. Patron hâlâ sensin."

Nicole koltuğunda kıpırdandı. "İlginç bir açıklama. İkizler doğduğundan beri fırına çok fazla giremiyorum. Oldukça daralmış durumdayız. Burayı işletecek birine ihtiyacım var. Hiç yönetim tecrüben var mı?"

"Bir bar işletiyordum."

Nicole'un gözleri büyüdü. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Sunuculuktan yükseldim. Barmenlik yaptım ve haftada birkaç gece mekanı işlettim. Çalışanları ve sarhoş müşterileri idare ettim. Çörek ve kahve alan birkaç iş adamı kolay olacaktır. Ayrıca işletme alanında ön lisans derecem var."

"Üniversiteye mi gittin?"

"Sabahları. Geceleri çalıştım ve fırsat buldukça ev ödevlerimi yaptım."

"Peki ya Gabe?"

"Onu da ben

büyüttüm." "Çok

meşgulmüşsün."

Jesse başıyla onayladı. Biraz gurur duydu ve Nicole'ün etkilenmiş görünmesinden zevk aldı. Nicole'ün inandıklarının aksine Jesse kız kardeşinin kendisi hakkındaki düşüncelerini önemsiyordu. Bu yüzden, "Drew hakkında konuşmalıyız," diyerek aralarındaki bağın kopmasına izin verdi.

Sanki bir duvar yıkılmış gibiydi. "Hayır, yok," diye tersledi Nicole.

"Tamam. Sadece dinleyebilirsin. Onunla yatmadım. Onunla asla yatmadım ya da onunla uygunsuz bir ilişkiye yakın bir şey yaşamadım." Jesse hızlıca konuştu, Nicole'ün kaçmasından korkuyordu. "Eskiden konuşurduk, o kadar. Beni dinledi ve söyleyecek çok şeyim vardı. Bir gece..." Nefes aldı.

"O gece üzgündüm. Matt'in eşyalarını yerleştirmesine yardım ederken bir nişan yüzüğü bulmuştum. Evlenme teklif edeceğini biliyordum. Onu çok seviyordum ama çok da korkuyordum. Her şeyi berbat etmekten korkuyordum. Daha önce hiç gerçek bir ilişkim olmamıştı. Matt'le olabilir miydi? İstiyordum ama hayatımda her zaman iyi olan her şeyi mahvetmeyi başarmıştım. Onunla berbat etmek istemedim."

Nicole ayağa kalkmaya başladı. Jesse elini onun koluna

koydu. "Dinlemek zorundasın."

"Bunu duymak

istemiyorum." "Sana

söylemem gerek."

Nicole sandalyede arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Devam et."

"Ağlıyordum," dedi Jesse, bu konuda konuşmamanın çok daha kolay olduğunu düşünerek. İçine hücum eden duygulardan nefret ediyordu.

geçmişe doğru sürüklendi. "Yatağa oturdu ve bana kim olduğumu değiştiremeyeceğimi söyledi. Bir erkekle asla yetinemezdim. Benim gibi kızlar yuva kurmazdı."

Boğazındaki sıkışıklığa rağmen yutkundu. "Sersemlemiştim. O haklı mıydı? Matt'i incitecek miydim? Daha da kötüsü, belki de onu hak etmiyordum."

Gözlerini kapattı. Utanç onu doldurdu. Birinin kendisinin bu kadar değersiz olduğunu düşünmesi utanç vericiydi. "Drew beni öptü. Beni öptü ve ben de ona izin verdim çünkü kendimi daha iyi hissetmek için hep erkekleri kullandım. Bu neden farklı olsun ki? Sonra tişörtümü çıkarıp çıplak tenime dokundu ve kendimi kaybettim. Matt'ten başka kimseyi istemediğimi biliyordum. Değişmiştim. Onu kendimden uzaklaştırmaya başladım."

Dahası da vardı. İçinin ne kadar hasta olduğunu hissetmişti. Kusacağını sanmıştı. Nicole'ün onları duyup içeri girmesinden korkmuştu ki zaten olan da buydu. Kalbinin hızla çarpması ve içinde derinlere gömülü masumiyetin son parçasının da paramparça olduğunu bilmesi vardı.

"İşte o zaman içeri girdin," diye fısıldadı. "Drew ayağa fırladı ve ona asıldığımı söyleyerek bağırdı. Ona inanacağını biliyordum."

Gözlerini açtı. Nicole ona baktı ama yüz ifadesini okuyamadı. Kız kardeşi ona inanıyor muydu? Ondan hâlâ nefret ediyor muydu?

Açıklamak istediği daha çok şey vardı. Nicole'ün ona sırtını dönmesinin canını çok yaktığını söylemek istiyordu. Tek ailesinden dışlanmak canını yakmıştı.

"Onunla yatmadım," diye tekrarladı Jesse. "Hiçbir şey olmadı ve kesintiye uğradığımız için de olmadı."

"Sana inanmak istiyorum," dedi Nicole ona. "Pek çok nedenden

dolayı." Jesse'nin göğsü gerildi. "Ama inanmıyorsun."

"Emin değilim."

Neden şaşırdı ki? "Sana kanıt veremem." Drew'un o gece hakkında ne söylediğinden emin değildi. "Bazen sadece inanman gerekir. Büyürken çok hata yaptım Nicole. Bunu biliyorum. Ama seni kasten incitecek hiçbir şey yapmadım."

Nicole konuşmadan ona baktı.

Jesse denemişti ve denemeye devam edecekti ama şu anda çok yorgundu.

"Pazartesi sabahı fırında olacağım," dedi ayağa kalkarken. "O zamana kadar bir şeye ihtiyacın olursa bana nasıl ulaşacağını biliyorsun."

Nicole başını salladı.

Jesse arkasına bakmadan çıkıp gitti.

Eve büyük umutlarla ve bir sürü hayalle gelmişti. Şimdiye kadar hiçbir i gerçekteşmemişt i ama pes etmiyordu. Şimdiden uzun bir yol kat etmişti. Her şey yoluna girene kadar ilerlemeye devam edecekti. Geçtiğimiz beş yıl ona güçlü olmayı ve ihtiyaç duyduğu şey için derinlere inmeyi öğretmişti. Zor işlerden ya da zorluklardan korkmuyordu. Hayatta kalan biriydi.

O öğleden sonra saat üçü biraz geç e JESSE'İN CEP TELEFONU ÇALDI.
Görüntülenen numara tanıdık değildi.

"Alo?"

"Ben Matt."

Her şeye rağmen vücudunun hâlâ onun sesine tepki vermesi ne tuhaftı.

"Merhaba."

"Muhtemelen neden aradığımı merak ediyorsundur,"

dedi. "Eminim bana bir konuda bağırarak içindir."

Bir duraklama oldu, sonra kıkırdarak onu şaşırttı. "Tamam, bunu hak ettim. Belki de özür dilemek için aramışımdır. Dünkü buluşmamızın çok fazla, çok erken olduğunu söylemek için. Belki de pişmanlıklarım vardır."

O kadar şanslı olacak mıydı? "Ne zaman emin olacaksın?" diye sordu.

"Akşama kadar. Akşam yemeğinde sana her şeyi anlatabilirim." "Anlatabilirsin."

"Bu bir evet mi?" diye sordu.

Öyle miydi? Matt'i tekrar görmek istiyor muydu?

Son karşılaşmalarından dolayı kendini ham hissediyordu; incinmiş, kafası karışmış ve onda gördüğü değişiklikler yüzünden biraz da üzgündü. Ama o aynı zamanda Gabe'in babasıydı, bu yüzden onunla yeniden bir ilişki kurması gerekiyordu. Dürüst olmak gerekirse, onu tanımaya kişisel bir ilgisi vardı. O hâlâ sevdiği tek adamdı.

"Seninle akşam yemeğinde buluşabilirim," dedi, Paula'yla kaldığı ve bakıcı bulma konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağı için minnettardı. Gabe büyükannesine hayrandı ve bu duygu karşılıklıydı.

"Size yakın sakın bir İtalyan mekânı biliyorum," dedi. "Grazies." Ona adresi ve basit yol tarifini verdi. "Yedi mi?"

"Sorun değil. Orada olacağım."

JESSE otoparka birkaç dakika erken girdi, bu da ona dikiz aynasından makyajını kontrol etme ve nefes alış verişini kontrol altına almaya çalışma şansı verdi. Gerginliğin ötesindeydi ve kendine sakın olmasını söylemesi işe yaramıyordu.

Çok fazla şey çok hızlı olmuştu. Eve dönmek, ailesiyle uğraşmak, Matt'i görmek, Seattle'da değer verdiği herkesin ondan nefret ettiğini bilmek. Matt'le ilgili ironi, onun yanlış bir şey yapmamış olmasıydı. Ona aşık olmuştu, başka bir şey değil. Yine de onu pek çok şey için suçluyordu.

Arabasından inip restorana doğru yürürken kendi kendine "Derin nefes al," dedi.

Matt resepsiyonda bekliyordu, uzun kollu gömleği ve pantolonuyla uzun boylu ve yakışıklı görünüyordu. Yıllar önce bir Starbucks'ta tanıştığı o inek bilgisayarıcıdan çok farklıydı. Ama tüm bu değişiklikler dış görünüşünde miydi yoksa içinde de bir dönüşüm geçirmiş miydi?

Verandaya bakan bir pencerenin yanındaki bir kabine yönlendirildiler. Jesse kayarak içeri girdi ve sunulan menüyü aldı. Her Çey kulağa ne kadar harika gelse de, yemek yiyip yiyemeyeceğini bilmiyordu. Matt'in karşısında oturmak olmazdı.

Sunucularına teşekkür etti ve şarap listesini inceledi. "İtalyan şaraplarından oluşan güzel bir seçkileri var," dedi ona. "Herhangi bir tercihiniz var mı?"

"Hayır. Sana ne güzel görünüyorsa o iyidir." Başını salladı, hâlâ şarapları inceliyordu.

Olive Garden'da ilk kez yemeğe çıktıkları günü hatırlıyordu. Onun çok sevimli olduğunu düşünmüştü. Gülümsemesinin parıltısını ve onun hakkında endişelenmesi gerekebilecek biri olduğunu nasıl fark ettiğini hâlâ hatırlıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Matt sordu. "Pek bir şey değil."

"Bir şey vardı. Yüzünde ilginç bir ifade vardı."

Ona gerçeği söylemenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu. "Bugün Nicole'u gördüm. Üzerinde çalıştığım brownie'lerin tadına baktık ve onları beğendi. Onları fırında satmaya başlayacağız."

"Bu çok iyi. Onunla işler iyi gidiyor mu?"

Jesse kız kardeşinin kendisi hakkında en kötüsünü düşünme konusundaki kararlılığını düşündü. "İlerleme kaydediyoruz."

"Hâlâ annemle mi kalıyorsun?"

"Evet." Onu yetiştiren kadın hakkında bir şeyler duymak istiyor muydu? Onu özliyor muydu? "O harika biri. Gabe onun muhteşem olduğunu düşünüyor ve ona doyamıyor. Oyun oynuyorlar, film izliyorlar ve yürüyüşe çıkıyorlar. Bu kadar çok boş vaktim olduğu için kendimi suçlu hissediyorum. Çok güzeldi."

Matt'ın yüz ifadesini okumak imkânsızdı. Onun koyu renk gözlerini aradı ama Matt hiçbir şey belli etmiyordu.

Tereddüt etti, sonra dedi ki, "O değişti. Önceden benimle hiçbir şey yapmak istemezdi. Sanırım bir kamyon tarafından ezilip yolun kenarına bırakılsaydım mutlu olurdu."

Matt ona, "Muhtemelen," dedi.

Ahh. Doğru olmadığından değil. "Ama o artık farklı. Açık. Benimle ve Gabe'le bir ilişki istiyor." Jesse su bardağına dokundu ama kaldırmadı. "Seni özliyor."

Sunucu görüldü. Jesse zamanlamadan dolayı iç çekti. Siparişlerini verdiler. Tekrar yalnız kaldıklarında, "İkinizin arasında ne oldu? Eskiden çok yakındınız. Arada kaldığımı biliyorum."

Uzun bir süre ona baktı. "Bana sen ve Drew'den bahsettiği için onu asla affetmedim."

Sesi alçak ve düzdü. Masumiyetine rağmen kızardı. Bu aşağılanmadan kaçmak zordu.

Paula, Jesse ve Matt'i ayırmak için elinden geleni yapmak üzere eve gelmişti. Nicole ona Jesse'nin artık orada yaşamadığını söylemiş ve bunun nedenini ayrıntılarıyla anlatmıştı. Paula hiç vakit kaybetmeden oğluna Jesse'nin kız kardeşinin kocasıyla sözde ilişkisini anlatmak için acele etmişti.

Jesse hâlâ olanların adaletsizliği yüzünden acı çekiyordu. Genç bir kızken pek çok şeyden paçayı sıyırmış, sonra da hiç olmamış bir şey yüzünden lanetlenmişti.

"Bu yüzden onu hiç affetmedim," dedi Matt. "Bana söylediği için değil, bu konuda çok mutlu olduğu için."

Jesse, Paula meselesinin kendi durumundan daha kolay çözülebileceğini düşünerek, "Üzgün," dedi. "Seni özlüyor."

"Onun tarafını mı tutuyorsun?" Sesi şaşırmış gibiydi.

"Evet. Sana söyledim, o değiştı. Bana ve Gabe'e çok iyi davranıyor. Keşke onunla beş yıl önce arkadaş olabilseydik. İkimizin de ortak noktası sendin."

"Ona çok fazla kredi veriyorsun."

"Hiç sanmıyorum. Hepimiz hata yaparız."

Ona baktı. "Sen de mi?"

"Listem uzun ve etkileyici ama içinde Drew'la yatmak yok."

"Jesse," diye başladı.

Başını iki yana salladı. "Hayır, Matt. Bunu söylemek zorundayım. Açıklamak zorundayım." O gün ikinci kez, o korkunç gecenin öyküsünü anlattı. Drew yatağının kenarına oturup içini döktüğünde, Matt ona tek erkekli bir kadın olmadığını söylemişti. Nişan yüzüğünü bulma kısmını atlamış, bunun yerine ona aşık olduğunu bildiğini ve her şeyi berbat etmekten korktuğunu söylemişti. Eşit bir gerçek, diye düşündü.

"Onunla hiç yatmadım," diye sözlerini tamamladı. "Hiç istemedim. Benim hakkımda yanılıyordu. Aşık olduğum kişi sendin. Sadece sana."

Onun ne düşündüğünü, kendisine inanıp inanmadığını anlayamıyordu. Onu ikna edecek daha iyi kelimeler olmasını diledi.

"Son beş yılını benim hakkımda en kötüsünü düşünerek geçirdiğini biliyorum," dedi. "Olanların başka bir açıklaması olabileceğini düşünmenin biraz zaman alacağını biliyorum. En azından bu olasılığa açık olabilir misin?"

"Deneyebilirim."

"Başlangıç için bir yer."

Servis görevlisi elinde Çarap ÇiÇesiyle döndü. Çarabı açtıktan ve Matt tadına baktıktan sonra ikisine de birer bardak doldurdu ve gitti.

Şarabını eline aldı. "Yeni başlangıçlara."

Kadehini onunkine dokundurdu ve yeni başlangıçların mümkün olduğunu umdu.

Salatalarını yediler ve Seattle'ın nasıl değiştiği hakkında konuştular. Başlangıç yemekleri geldiğinde, kadın ona işi hakkında sorular sordu. "Ne zaman kendi işini kurdun?"

"Dört yıl önce. Microsoft'ta yaptığım işe uymayan bazı fikirlerim vardı. Lisansını aldığım oyunlardan elde ettiğim parayla, banka finansmanı olmadan işe başlayabildim."

"Ve tüm kârı kendinize saklayın."

"Kâr olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Evinizi gördüm."

"Şanslıydım."

Bundan daha fazlasını düşündü. "Artık patron sensin. Bu nasıl bir duygu?"

"Hoşuma gidiyor," diye itiraf etti. "Bir personele sahip olmak istediğim şeye

odaklanabileceğim anlamına geliyor yapmak için. Ayrıntılarla onlar ilgilenir." Tavuğunu kesti. "Asistanımı seversin. Diane. Dik kafalıdır ve hayatımı yönetmek için elinden geleni yapar."

"Buna izin vermenize şaşırdım."

"Bilmiyorum, ama beni görmezden geliyor."

"O zaman işinde gerçekten iyi olmalı."

"Öyle."

Jesse, nedenini bilemese de Matt'in yanında geveze bir asistan tutmasından hoşlanıyordu. Bu onu daha cana yakın mı yapıyordu? Hatırladığı adama daha mı çok benziyordu?

"Bana inanacak mısın?" diye sordu. "Bu hiç düzelecek mi?"

Masanın öbür ucuna uzanıp eline dokunmadan önce uzun bir süre ona baktı. "Öyle olmasını istiyorum," dedi.

Ve şimdilik bu kadarı yeterliydi.

ALTINCI BÖLÜM

YEMekten SONRA, MATT Jesse'yi arabasına kadar götürdü. Yemek rahat ve garip olanın ilginç bir bileşimiydi. Birkaç dakika rahatça konuşmayı başardıktan sonra başka bir tümseğe ulaştılar. Jesse kendi kendine, her Çeyi çözmek için yıllarını vermiş olmasına rağmen, Matt için bunun hâlâ yeni olduğunu söyledi. Ona zaman tanınması gerekiyordu.

Otoparktan geçerken garip bir şekilde onun farkındaydı. Yaz mevsimiydi ve saat dokuza yaklaşmış olmasına rağmen güneş hâlâ tam olarak batmamıştı.

Subaru'suna ulaştıklarında "Yemek için teşekkürler," dedi. "Konuşmamız gerekiyordu."

Parmaklarının tersiyle onun yanağına dokundu. "Neden burada olduğunu anlıyorum," dedi ona. "Sorun üzerinde çalışıyorum."

"Birileri yönetim seminerlerine gitmiş," diye alay etti.

Adam sırtıttı. "İtiraf etmek istediğimden daha fazla."

"Onlardan nefret ediyor

olmalısın." "Her saniye."

"Tüm o grup bağları." "Benim

tarzım değil," diye itiraf etti.

Bu değişmemişti, diye düşündü. O her zaman daha çok teke tek bir adamdı. Bire bir demişken...

Biraz fazla yakın duruyor gibiydi. Hâlâ yanağına dokunuyordu ve tenlerinin temas ettiği yerde belli bir sıcaklık hissedebiliyordu. Adamın gözleri

çok karanlık olduğunu düşündü, beyni bulanıklaşmaya başlamıştı. Onların içinde kaybolmanın bir günü geçirmenin en iyi yolu olduğu zamanları hatırlıyordu. Bu hâlâ doğru muydu?

"Kahretsin Jesse," diye mırıldandı.

Geçmişten dolayı üzgün müydü? Aralarında artan gerginliğin farkında mıydı? Kızın onu öpmeyi düşündüğü kadar o da kızı öpmeyi mi düşünüyordu?

İşleri hafif tutması gerektiğini biliyordu. Bir dostluk kurmaya çalışmalıydı ki oğlunu tanımak için iyi bir pozisyonda olsun. Başka bir şey hata olurdu. Ama bu Matt'ti ve öptüğü son erkek de o olmuştu. Birdenbire onun ağzını kendi ağzında hissetmek, kollarını boynuna dolamak için yanıp tutuştu. Aynı anda hem uyarılmış hem de güvende hissetmek istiyordu. İstedi-

Eğildi ve tam da umduğu gibi onu öptü. Yıllarca hayallerle yaşadıktan sonra gerçeğe alışması için ona zaman tanıyan hafif bir öpücük.

Ağzı tam olarak hatırladığı gibiydi. Sıcak ve sertti ama daha fazlasını istemesini sağlayacak kadar da yumuşaktı. Hafifçe eğildi ve elini adamın güçlü kaslarını hissettiği üst koluna koydu. Adam onun çenesini kavradı, sonra başını eğdi ve alt dudaklarını yaladı.

İçinden elektrik fışkırdı. İhtiyaç sıcak ve parlak bir şekilde yanıyor, her yerini eritiyordu. Bir kalp atışında ilgiden yoğunluğa geçti.

Boştaki elini kadının omurgasına, poposunun üstüne koydu. Onu daha yakına çekecek kadar baskı uyguladı, ama zorlanacağını hissettirecek kadar değil. Bu da onun kendi kendine daha yakına kaymak istemesine neden oldu.

Bazı yerleri ağrımaya başladı. Çok uzun zaman olmuştu, diye düşündü hülyalı bir şekilde ve işte başladığı yere geri dönmüştü. Aralarında nasıl bir şey olduğunu hatırlamadan edemiyordu; tüm o tutku ve teslimiyet. Bunu tekrar istiyordu. Hepsini istiyordu.

Öpücüğü derinleştirdi, sonra geri çekildi ve ağzına dönmeden önce çenesini, boynunun yan tarafını öptü. Kendini uzaklara sürüklenmiş hissetti. Öpücük

Bir restoranın otoparkında olmalarının hiçbir önemi yoktu. Sadece o an ve o adam vardı.

Onu tekrar tekrar öptü, dilinin her darbesiyle onu tahrik etti. Ama bir şeyler farklıydı ve bu farklılık onu gerçekliğe geri döndüren şeydi.

Adamın avuç içiyle omurgasını yavaşça nasıl daire içine aldığına farkına vardı. Bu çok heyecan vericiydi ve mırıldanmak istemesine neden oluyordu ama daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. Elini çenesinden omzuna doğru indirdi ve çıplak kolunu hafifçe ovdu. Yine heyecan vericiydi ama Matt değildi. Öpüşleri bile farklıydı. Daha mükemmel, daha pratikti. Bir kadını birkaç saniye içinde nasıl tahrik edeceğini bilen bir adamdı.

Bunu ona öğretmemişti.

Geri çekildi ve kendine bunun önemli olmadığını söyledi. Uzun zaman olmuştu ve elbette başka insanlarla birlikte olmuştu. Ama hayatının devam ettiğine dair bir kanıt olması canını acıtıyordu.

"Jesse?"

Gülümsemek için kendini zorladı. "Etkileyici. Baştan çıkarmayı iyi biliyorsun."

"Seni öpmek her zaman hoşuma gitmiştir."

Doğru, diye düşündü Matt, Jesse'yi yatağa atmanın ikisi için de zevkli olacağını biliyordu. Peki ya iyi vakit geçirirse? Bu, bittiğinde çekip gitmeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Farklı öpüşüyorsun," dedi ve sonra bunu kabul etmeyi beklemiyormuş gibi gözlerini kaçırdı.

"Pratik yaptım."

"Anlayabiliyorum."

Sesinde bir şey vardı. Kızgınlık mı? İncinmiş miydi? Yemek boyunca çekici olmak için elinden geleni yapmıştı -tüm bunlar planın bir parçasıydı- ve şimdi kendine bunun bir amaç olduğunu hatırlatıyordu. Yine de öfkesi alevlendi.

"Sen gittikten sonra bir keşiş gibi yaşamamı mı bekliyordun?" diye sordu.

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Hayır. Sana öğrettiğim her şeyi alıp başkası üzerinde kullanmanı beklerdim."

Kızın incinmiş ve kızgın olduğunu düşündü. Kulübe hoş geldin.

"O zaman hayal kırıklığına uğramadın," dedi. "Seninle öğrendiğim her şeyi aldım ve iyi bir şekilde kullandım." Kız titreyince ekledi: "Hadi ama Jess. Sen de yalnız bir hayat yaşamıyorsun ya. Etrafında erkekler vardı. Bu her zaman senin tarzındı."

Geri adım attı. "Sana daha önce de söyledim. Hiç zaman olmadı. Tek başına ebeveyn olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bu konuda haklısın." Onun yüzünden ebeveyn olmak hakkında *hiçbir şey* bilmiyordu. "Peki ya Bill Amca? Gabe onu seviyor."

"O bir arkadaş. Başka bir şey

değil." "Doğru."

Ona ters ters baktı. "Beni yargılayarak nereye varmaya çalışıyorsun? Sana gerçeği söyledim."

"İnanması zor. Beş yıl oldu. Sevişmeden geçirmek için uzun bir süre. Sen ve ben birlikte olmadan önce, etrafında hep bir erkek vardı. Hayır, bekle. Biz birlikteyken bile yanında bir erkek vardı."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun." Ağzı buruştu. "Ama gerçek gibi küçük bir şeyin haklı öfkenin önüne geçmesine izin vermeyelim. Bir kere sürtüğ oldun mu, her zaman sürtüksündür. Drew'la yattığımı düşündüğünde bana söylediğin bu değil miydi? Yanlış bir şey yapmamış olmam dışında. Bir gün bunu kesin olarak öğreneceksin Matt. Ve bunu yaptığında, seni sevdiğimi, sana sadık olduğumu ve boşaldığımda

çocuğuna hamile olduğumu söyledim, beni kovdun. İlgilenmedin ve bebeğin senden olma *ihtimali* olduğuna bile kendini inandıramadın."

Bakışlarını daralttı. "Beni ikna etmeye çalışmış değilsin," diye hatırlattı ona. "Nicole'ün anneme ve onun da bana ne söylediğini biliyordun. Neden kardeşinin yalan söylediğini düşünüyem ki? Neden ona inanmayayım?"

"Çünkü beni seviyordun," diye bağırdı Jesse. "Çünkü seni sevdiğimi biliyordun.
En azından dinlemeyi denemeliydiniz."

"Pek ikna edici değildin. Yıkıldığımı biliyordun ve yine de gittin."

"Ah, doğru. Spokane'e gittim, Matt. Üç yüz mil uzakta. Sanki kaçak yaşıyormuşum gibi. Eğer umurunda olsaydı, beni aramaya gelirdin. Emin olurdun. Ama zahmet etmedin." Arabasını açtı ve çantasını içine attı. "Mesele şu. Eğer oğlunla herhangi bir ilişki kurmak istiyorsan, benimle anlaşmak zorundasın. Bu da geçmişle barışmak ve tüm hatalarıma rağmen sana yalan söylemediğim gerçeğini kabul etmek zorunda kalacağın anlamına geliyor. Keşke bunun senin için mümkün olup olmadığını ya da bana kızmayı çok sevdiğin için gerçeği asla kabul edemeyeceğini bilseydim."

Arabasına bindi ve kapıyı çarptı. Adam geri çekildi ve onun uzaklaşmasını izledi.

Güneş sırtını ısıtıyordu, sıcağa ihtiyacı olduğundan değil. Öfkesi her türlü soğuğu kovacak kadar parlıyordu.

Hâlâ onun beş yıl önce kandırdığı o saf çocuk olduğunu düşünüyordu. Ama yanılıyordu. Onu alacağı edecek, kıracak ve terk edecekti, tıpkı onun kendisine yaptığı gibi. O zaman geçmiş bitecek ve asla arkasına bakmayacaktı.

JESSE sabah altıdan biraz önce Keyes Pastanesi'ne geldi. Bu onun ilk çalışma günüydü ve geç kalmak istemiyordu. Eğer işler yolunda gider ve Nicole'ün yerini gerçekten doldurursa, oraya çok daha erken varacaktı. Sid ve Phil saat üçte işe başlıyorlardı ve o da saat dört buçuk gibi orada olacaktı.

Yıllar önce hep erken saatlerden şikâyet ederdi ama artık buna aldırmayacağını biliyordu. Öğlene kadar çıkmış olacak ve öğleden sonrayı Gabe'le geçirebilecekti.

Arka kapıya doğru yürüdü ve içeri adım attı. Sesler ve kokular tanıdıktı; kabaaran hamurun kokusu, krema ve tarçının tatlılığı havayı yoğunlaştırıyordu. Mikserlerin ve fırınların uğultusunu, çalan bir radyoyu ve konuşmaları duydu. İkincisine doğru yöneldi.

Sid'i büyük bir karıştırma kabının yanında dururken buldu. Biraz daha yaşlı, biraz daha ağır görünüyordu. Tamamen beyaz giymişti ve tanıdık kaşlarını çatması onu gülümsetti.

"Günaydın," dedi yüksek sesle.

Ona doğru döndü. Çatık kaşları kalktı ve gerçekten sırttı.

"Jess! Dönmüşsün. Nicole yine burada çalışacağını söylemişti ama bugün başlayacağını bilmiyordum. Evlat, nasılsın?"

Ona doğru koştu ve adam kollarını uzattı. Adam ona sıkıca sarıldı, kaburgaları ağrıyana kadar sıktı ama kız şikâyet etmedi. Hoş karşılanmak iyi hissettirmişti.

"Harikayım Sid. Sen nasılsın?"

"Hep aynı, hep aynı. Meşgulüm. Browni yapmanla ilgili duyduğum şey nedir?"

"Bir süredir bir tarif üzerinde çalışıyorum," dedi adam onu bırakırken. "Gerçekten çok güzeller."

"Uh-huh. Ne düşündüğümü size bildiririm. Mutfağında yemek yapmak başka bir şey, satmak için yeterince büyük partiler yapmak başka bir şey. Bütün bunları düşündün mü, evlat?"

"Öğreneceğiz."

Sid'in ondan kendini kanıtlamasını istemesine aldırılmıyordu. Sid ona karşı her zaman adil davranmıştı. Eğer kekleri beğenirse, ona söylerdi. Herhangi bir alt metin ya da gizli gündem olmazdı.

Sid onu etrafta dolaştırdı ve çoğunlukla yeni bir ekiple tanıştırdı. Hepsini yeterince iyi görünüyordu.

"Phil nerede?" diye sordu.

"Florida, eğer inanabiliyorsan. O ve karısı iki milyon dolarlık bir loto kazandılar ve güneş ışığına doğru yola çıktılar. Şanslı herif."

Phil ve onun iyi talihi hakkında konuşmaya devam etti. Jesse bu fırsatı değerlendirip etrafına bakındı.

Ekipman tam olarak hatırladığı gibiydi. Aynı yerde aynı eski makineler. Hepsinin yenilenmesi gerekiyordu. Çok fazla araştırma yapmıştı ve şu anda sahip olduklarından daha iyi ve daha hızlı çalışan daha küçük, daha enerji tasarruflu fırınlar alabileceklerini biliyordu. Aynı şey mikserler için de geçerliydi. Tabii bunlardan Nicole'e bahsetmeyecekti. Kız kardeşi onun fikirleriyle ilgilenmeyecekti - bir süre için.

"Kendimi kanıtlamam gerekecek," diye mırıldandı Jesse. "Ve kanıtlayacağım." Sid ona baktı. "Kendi kendine mi konuşuyorsun? Bu yeni bir şey."

Güldü. "Bazen odadaki tek yetişkin ben oluyordum. Herkesin içinde mırıldanmamayı hatırlamaya çalışacağım."

"Bu doğru. Bir çocuğun oldu."

"Bir çocuk. Gabriel. Gabe. O harika biri."

"Yani onu Sid amcasıyla tanıştıracak mısın?"

Jesse başıyla onayladıktan sonra kendini yaşlı adamın kollarına bıraktı. "Seni özledim."

Onun saçlarını düzeltti. "Ben de seni özledim Jess. Kız kardeşinle birbirinize düştüğünüz için gerçekten çok üzgündüm. Çok yazık oldu."

Jesse bu konuda konuşmak istemedi. "Bana mutfaktaki köşemi gösterebilir misin, böylece kek yapmaya başlayabilirim?"

"Elbette. Sana yardım etmeleri için birkaç adam ayarladım. Nicole üniversiteden yardım aldığını söyledi."

Jesse burnunu kırıştırdı. Harika. Kız kardeşi ona gerçek bir deneyimi olmayan yaz çalışanlarını atamıştı. Nicole'ün brownie fikrine tam olarak katılmadığının bir kanıtı daha. Bunun bir önemi yoktu. Önüne çıkan tüm engellere rağmen bu işi başaracaktı.

Jesse, "Her türlü yardıma minnettarız," dedi.

"İyi bir tavır. Jasper iyi. Jasper. Buna inanabiliyor musun? Bu onun gerçek adı. Ve D.C. Biraz tavrılı ama işi o yapıyor, ben de onu ve tavrını görmezden geliyorum." Sid mutfağın arka köşesinde tek başına duran eski bir mikseri işaret etti.

"Şaka yapıyorsun," diye mırıldandı Jesse. Beş yıl önce çoğu zaman işe yaramamıştı.

"Özür dilerim. Patron öyle söyledi. Bir de satılıp satılmayacağını öğrenene kadar çok fazla kek yapmamamı söylememi istedi." Omuz silkti. "Nicole'u bilirsin."

"Ah, evet. Onu tanıyorum."

Jesse yardımcısını buldu ve kendini tanıttı. İkisi de gençti ve belli ki okul için para kazanmaya çalışıyorlardı. İhtiyacı olan malzemeleri topladı, ardından sırt çantasında getirdiği birkaç özel eşyayı yerleştirdi.

"İlk başta küçük partiler yapacağız," dedi çocuklara. "Tarifi genişletme sorunlarını çözmek için bir mutfak kiraladım ve halihazırda yaptığımdan daha büyük bir işe girişmek istemiyorum." Bir hata yapmayı göze alamazdı. Nicole'ün onu kapı dışarı etmeye fazlasıyla hazır olduğunu hissediyordu.

D.C.'yi doğru boyutta tavalar bulması için gönderdi ve Jasper'a mikserin iyi ve çalışır bir gün geçirdiğinden emin olduktan sonra tarifini düzeltti ve işe koyuldu.

Bir saat sonra fırından ikinci parti kekleri çıkardı ve zengin çikolata kokusunu içine çekerken neredeyse inliyordu. Kendi kendine, hayatında böyle kekler varken bir erkeğe sahip olmayı özlemediğini söylüyordu. Tabii bu Matt'in onunla alay ettiği ateşli, seksi, kemik eriten öpücüklerden önceydi. Şimdi keklerin ikinci sırada geleceğine dair kötü bir his vardı içinde.

Matt'i. Onu, birlikte geçirdikleri geceyi ya da gecenin nasıl bittiğini düşünmek istemiyordu. Bu onu üzüyor ve pişmanlık duymasına neden oluyordu. Çünkü karanlık gecelerinde hep Matt ona inansaydı nasıl olurdu diye hayal ederdi. En azından bebeğin ondan olup olmadığını öğrenmek için bekleseydi. Evlenebilirler ve birlikte bir çocuk daha yapabilirlerdi. Mutlu olabilirlerdi. Onlar-

"Dur!" diye fısıldadı şiddetle, Jasper'ın onu duymamasını umarak. Daha ilk günden yardımcıyı korkutmak istemiyordu. Ama Matt'le henüz olmamış şeylerin içinde kaybolmasına da izin veremezdi. Uğraşması gereken bir sürü gerçek vardı.

Brownileri soğumaları için raflara yerleştirdi. İlk parti kesmek için doğru sıcaklıktaydı. Eliyle yavaş ve dikkatli bir şekilde kesti. D.C. kesilen her bir brownie'nin ayrı bir kâğıt ambalaja konmasına yardım etti, sonra da onları ön kasadaki bir tepsiye yerleştirdi.

Jesse köşedeki parçalardan birini aldı ve ikiye böldü, ardından hâlâ sıcak olan brownie'nin bir kısmını her birine uzattı.

"Kahretsin," dedi Jasper, sonra yüzünü buruşturdu. "Ah, özür dilerim. Lanet olsun, bu iyi Jessie."

Güldü. "Sid'in hala küfür etmeme kuralı mı var?"

"Evet ve bir şey duyarsa çok sinirleniyor." D.C. parmaklarını yaladı. "Bunlar gerçekten çok iyi. Buradaki en iyi şey onlar."

"Öğrendiğim iyi oldu," dedi Nicole rafın etrafından dolaşıp mutfaktaki köşelerine doğru yürürken. "Bu yaptığın şey lehine iki oy demek. Tebrikler."

"Teşekkürler."

Ama Nicole memnun görünmüyordu. Ön tarafa alınacak tepsiyi inceledi. "Sadece bir lezzet mi?"

"İki tane. Cevizli ve cevizensiz. Fıstık ezmeli olanları bir hafta kadar beklemeyi düşündüm."

"Pekâlâ. Bir fiyat konuşmadık."

"Maliyet dökümlerim var," dedi Jesse. Plastik eldivenlerini çıkardı ve sırt çantasından bir dosya çıkardı. "İşletme derslerimden biri, ürünün prototipini de içeren bir iş planı yapmamızı gerektiriyordu. Bana browni fikrini veren de buydu. Sabit maliyetleri tahmin etmek zorundaydım ve internet araştırmalarıma dayanarak bir değer belirledim."

Bilgileri içeren kâğıdı Nicole'e uzattı. "Elli dolar bize iyi bir marj sağlar. Daha fazla tat eklersek, malzemeler daha özel ve pahalı hale geldikçe daha fazla ücret alabiliriz."

Nicole kâğıdı inceledi. "Çok titizdin."

Jesse projeden A aldığını söylemeye başladı ama alamadı. Nicole bu konuda pek hevesli değildi. Ona zaman tanımak ve keklerin satılacağını görmesine izin vermek daha iyiydi. Bazen yetişkin kararı vermek zorunda kalmaktan yorulsa da, yapılacak en uygun şey buydu.

Jasper ve D.C. gideceklerini işaret ettiler. Jesse başıyla onayladı, onların bile Nicole'ün gerginliğini anlamasına biraz şaşırmıştı. Görünüşe göre onun dışındaki insanlar için de açıktı.

"Bir şey imzalamamı ister misin?" Nicole sordu. "Eğer bu iş yürümezse, senin bilgin olmadan kekleri satmayacağıma dair bir beyan."

Jesse tepki vermemek için kendini zorladı. Çalmak. Nicole çalmak demek istemişti. Beş yıl önceki çikolatalı pasta olayı yüzünden Jesse'ye pek de ince olmayan bir göndermeydi bu.

"Sana güvenmeye hazırım," dedi hissetmediği bir hafiflikle. Belli ki kız kardeşinin onu kollarını açarak karşılayacağını düşünmekle aptallık etmişti. Nicole bu işi kolaylaştırmamaya kararlıydı.

Nicole, "Ana kasada bir yer açtık bile," dedi. "Hazır olduğunuzda brownie tepsilerini yukarı çıkarabilirsiniz. Maggie onlar hakkında bir tabela asacak ve biz de numune dağıtacağız."

"Teşekkürler."

Nicole gitmeye başladı. Jesse onu geri çağırdı.

"Seni özledim," dedi. "Gitmek zordu. Gabe'in tek başına olması beni korkuttu ama aynı zamanda senin neler yaşadığını anlamamı sağladı, küçük kız kardeşinle ilgilenmek zorunda kaldın. Sen de bir çocuktun. Bu sorumluluğu almamalıydın. Benim için yaptığın her şeyi ve katlanmak zorunda olduğun her şeyi takdir ettiğimi bilmeni isterim."

Nicole'ün ağzı buruştu. Jesse bir an için dürüst bir iletişim anı yaşayacaklarını düşündü -umdu-. Sonra Nicole omuz silkti.

"Hepimiz yapmamız gerekeni yaparız. Seni keklerine geri dönmen için yalnız bırakayım." Sonra da gitti.

"BUNDAN EMİN MISIN?" Jesse sordu.

Claire'in kocası Wyatt, aile odasının zeminine daha fazla kutu dolusu çitçitli yapı taşı bıraktı. "Bir kale yapıyoruz," dedi sırtarak. "Kale bizim favorimiz."

Claire ve Wyatt'ın dört yaşındaki çocukları Robby ve iki yaşındaki kızları Mirabella, bloklara ve temsil ettikleri olasılıklara dikkatle bakan Gabe'in yanına çöktüler.

"Çocuklarla arası çok iyi," dedi Claire, oturma odasına ve oradaki görece sessizlik ve mahremiyete doğru ilerlerken.

"Amy'yle nasıl olduğunu hatırlıyorum," dedi Jesse, Wyatt'ın kızının yanında olmasını dileyerek. Ama artık güzel ve başarılı bir genç kız olan Amy yaz için kampa gitmişti. "Onu görmek için sabırsızlanıyorum."

Claire gülerek, "Ne kadar büyüdüğüne inanamayacaksın," dedi. "Çok güzel ve bu Wyatt'ı çıldırtıyor. Erkekler sürekli etrafta dolanıyor. Şimdilik biriyle çıkmakla ilgilenmiyor ama bu durumun değişmesi an meselesi. Birkaç yıl daha huzur içinde yaşamayı umuyoruz."

"Sana iyi şanslar." Jesse kanepeye yerleşti ve kız kardeşiyle yüzleşti. "İyi gidiyorsun. Gazetede seninle ilgili haberleri okudum."

Claire bileğinin bir hareketiyle bu iltifatı reddetti. "Her geçen yıl daha az sahne alıyorum. İlgimi çektiğinde ve zamanlama uygun olduğunda turnelere çıkıyorum ama üç çocukla bu çok zor. Artık o güce sahip değilim." Köşedeki pırıl pırıl bebek kuyruklu piyanosuna baktı. "Hayatımda her zaman müzik olacak ama aynı şekilde değil. Eric ve Robby'ye haftada bir gün birlikte ders veriyorum. Eğer Gabe'in de onlara katılmasını isterseniz, onu ağırlamaktan mutluluk duyarım."

"Elbette," dedi Jesse. "Hangi anne çocuğunun ünlü Claire Keyes tarafından eğitilmesini istemez ki?"

Claire güldü. "Fazla bir şey beklemeyin. Öğrendiğimizden daha fazlasını çalışıyoruz ama müziği takdir etmelerini ve heyecan verici bulmalarını istiyorum, eziyet olmasını değil. Eğer ilgilenirlerse, daha sonra gamlar ve teknik üzerinde çalışabilirler."

"Uzman olan sensin. Bana sadece zamanını söyle ve onu buraya getireyim." Durakladı. "Nicole için sorun olmadığını varsayarsak."

"Jesse, yapma."

"Ne yapmayayım? Gerçekçi olmak mı? Kabul et." Jesse sandaletlerini tekmeledi ve ayaklarını altına sıkıştırdı. "Başarılı olmamı istemiyor Claire. Geri döndüğüm için üzgün."

"Üzgün değil. Çok şeyle uğraşıyor. Unutmayın, ona hiçbir uyarıda bulunmadık."

Jesse'nin isteği de buydu, Claire Nicole'e geri döneceğini söylememiştir. "Belki de bu bir hataydı. Belki de ona söylemene izin vermeliydim. Bunun bir fark yaratacağını sanmıyorum. Olmamış bir şey yüzünden bana hâlâ kızgın." Aynen Matt gibi. Hatırladığı geçmiş için öfkeliydi, yaşanmış olan için değil.

Claire yatıştırıcı bir sesle, "Bunu atlatacaktır," dedi. "Biraz

zaman ver." "Başka seçeneğim var mı?"

"Pek sayılmaz. Kendine gelecektir."

Jesse o kadar emin değildi. "Bu haksızlık. Ona daha önce de söyledim ama bana inanmadı. Şimdi beş yıl geçti ve hâlâ kızgın."

Claire, "Çok fazla çaba göstermedin," diye belirtti.

Jesse ona bakakaldı. "Affedersiniz?"

"O zamanlar pek inandırıcı değildin. Hiçbir şey olmadığını söyleyip duruyordun."

"Hiçbir şey olmadı." Jesse buna inanamıyordu. Kendini savunmaya çalıştığı için mi yargılanıyordu?

"Nicole'ün kızmaması gerektiğini kastettiğinizi düşündük çünkü Drew ile seks yapacak kadar ilerlememiştiniz."

"Ne?" Jesse buna inanamıyordu. "Hiçbir şey olmadı derken hiçbir şey olmadı demek istedim. "Tanrım, konuşmamız yarıda kesildi ve bu yüzden çok üzgünüm."

Neden aksini düşünsünler ki? Neden-

Şakağını ovuşturdu. Nicole en kötüsünü düşünebilirdi çünkü küçük kız kardeşinin bir felaket olmasına alışkındı. Çünkü en kötüsüne inanmak daha kolaydı.

"Bütün bunlar kelimeler yüzünden," diye mırıldandı. Hayatlar sonsuza dek değişti, şanslar anlambilim yüzünden mi kayboldu?

"Kelimeler önemlidir," dedi Claire. "Nicole yıkılmıştı. Senin söyleyeceğin herhangi bir şeyi dinleyeceğinden emin değilim."

Claire haklıydı, diye düşündü Jesse. Ama en azından kız kardeşinin ne demek istediğini anlamasını sağlayabilseydi, şimdi daha iyi anlaşıyor olabilirlerdi.

"Hiçbir şey olmadı," diye tekrarladı Jesse. "Drew ve ben hiç ilişkiye girmedik, hiç seks yapmadık, hiç seks yapmak istemedik." Durakladı. "Tamam, dün gece yaptı ama bunun nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Matt'e aşıkım ve ona tamamen sadıktım. Drew bir arkadaşı, başka bir şey değil. Bu yeterince açık mı?"

Claire onun eline dokundu. "Sana tamamen ve bütünüyle inanıyorum." "Harika. Fırsatını bulduğunda bunu Nicole'e de ilet."

"Ona zaman ver. Kendine gelecektir."

Jesse başını salladı. Fazla seçeneği yoktu.

Claire gülümsedi. "Sen değiştin. Artık bir yetişkinsin."

"Zor kazanılmış bir zafer."

"Etkileyici bir zafer."

"Yapmak istediğim çok şey var," dedi Jesse ona. "Başarmak istediğim o kadar çok şey var ki. Buraya geri dönmek sadece bir başlangıç. Nicole ile uzlaşmak da bunun bir parçası ama nihayetinde karar ona ait."

"Katılıyorum. Elinizden geleni yapın ve sonra da bu işin peşini bırakmaya çalışın."

"Bu mümkün görünmüyor." Umursamamak gibi mi? "Benimle irtibatta kaldığın için minnettarım."

Claire, "Seninle ilgili olarak Nicole'ün sahip olduğu duygusal enerjiye sahip değildim," dedi.

Çünkü birlikte büyümemişlerdi. Hâlâ kardeş olan iki yabancıydılar.

"Bunu atlatacağım," dedi Jesse, öyle ya da böyle atlatacağını biliyordu. "Ben güçlüyüm. Sanırım her zaman güçlüydüm, sadece o zamanlar bunu bilmiyordum."

"Artık biliyorsun," dedi Claire. "Önemli olan da bu değil mi?"

JESSE arabasına oturdu ve cep telefonunu çıkardı. Tanıdık bir numarayı çevirmek için düğmeye bastı, sonra yavaşça, alçak sesle "Alo?" sesini duyunca gülümsedi.

"Merhaba, Bill."

"Selam Jess. Nasılsın?"

"İyiyim. İyiyim. Sayılır."

Kıkırdadı. "Hâlâ karar vermeye

çalışıyorum." "Ah, evet. Hiçbir şey

düşündüğüm gibi değil." "Daha mı iyi

yoksa daha mı kötü?"

"İkisi de."

"Olur böyle şeyler."

Ona Seattle'da geçirdiği zamanın kısa bir özetini yaptı. "Altı ay kalacağım ve fırında çalışacağım. Yerime birini bulabilmen için sana haber vermek istedim."

"Senin yerini asla dolduramayacağım ama senin yerine birini işe alacağım."

Güldü. "Çok çekicisin." "Annem de öyle derdi."

"O haklıydı. Ve tüm cazibenin boşa gitmesi ne kadar üzücü." "Bunu takdir ediyorsun."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi, tartışma tanındıktı. "Hadi ama Bill. Ellie öleli altı yıl oldu. Biriyle çıkmayı, birini bulmayı düşünmelisin. Mutlu olmalısın."

"Ben de sana aynı şeyi söylüyorum."

"Koşullar farklı." Unutamadığı kişi hâlâ hayattaydı.

"O kadar da farklı değil, küçük kız. Şimdi bırak beni." "Şimdilik."

"Seni ziyarete geleceğim. Seni ve Gabe'i itiraf etmek istediğimden daha fazla özledim."

"Sizi görmeyi çok isteriz." Ona Paula'nın adresini ve telefon numarasını verdi. "Önümüzdeki birkaç hafta içinde geleceğim."

"Güzel."

"Şimdi git kendine birini bul," diye talimat verdi.

"Telefonu yüzüne kapatıyorum Bill,"

dedi. Güldü ve vedalaştı.

Telefonunun bitirme tuşuna bastı ve adamın söylediklerini düşündü. Birini bulması gerektiğini.

Belki bu gelecekte mümkün olabilirdi ama şimdi değil. Matt'le arasındaki her şeyi çözene kadar olmazdı. Bir tür kapanış yapmalı, ona hâlâ aşık olmadığından emin olmalıydı. Ancak o zaman geçmişi geride bırakıp geleceğe bakabilirdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Beş Yıl Önce...

JESSE evin önünde bir an durdu, sonra yaklaşıp usulca kapıyı çaldı. Matt'e onunla başka bir yerde buluşacağını söylemesi gerekirdi, ama Matt evini söylemiş, o da planı iyice düşünmeden kabul etmişti.

Saniyeler sonra kapı açıldı ve karşısında çok kızgın bir Paula Fenner duruyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi keskindi. "Saatin kaç olduğunu bilmiyor musun?"

Jesse ağzını açtı, sonra ne söyleyeceğinden emin olamadan kapattı.

"Başka biriyle çıkıyor," diye devam etti Paula. "Başka bir kızla. Seninle çıkmıyor. Hiç gururun yok mu senin?"

Jesse, Matt'in annesinin ondan neden nefret ettiğini anlayamıyordu. Neredeyse hiç görüşmüyorlardı. Jesse Matt'le çıkmıyordu bile. Ona yardım ediyordu. Paula bunların hiçbirini görmüyordu. Nedense diğer kadın Jesse'nin bir tehdit olduğuna inanıyor ve aynı odada bulundukları her seferinde saldırıyordu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Jesse ve geri çekildi. "İyi geceler."

Paula ona ters ters baktı, Jesse arabasına binip ön kapı çarparak kapanana kadar girişten ayrılmadı.

Jesse iç çekti. Paula ve Nicole bir araya gelip "Jesse'den nefret ediyoruz" kulübü kurmalıydılar. Kimin başkan olacağı konusunda kavga etmeleri gerekecekti. Onun resimlerini asıp dartatabilirlerdi.

Bu aptalca görüntü onu gülümsetti, sonra gerçeklik araya girdi ve gülümsemesi soldu.

Paula'nın onunla hiçbir şey yapmamaya bu kadar kararlı olmamasını diledi, çünkü Jesse'nin ona söyleyecek çok şeyi vardı. Paula çok sıkı tutunuyordu ve bu tutunma oğlunu kendisinden uzaklaştırıyordu. Matt annesinden her bahsettiğinde Jesse bunu görebiliyordu. Paula onu delirtiyordu ve eğer dikkatli olmazsa oğlunu tamamen kaybedecekti.

"Benim sorunum değil," diye mırıldandı Jesse, bir araba onunkinin yanına yanaştığında.

Matt arabadan çıktı ve sürücü tarafına yaklaştı. "Benimle buluştuğun için teşekkürler," dedi. "İçeri gelmek ister misin?"

Kapıya baktı, sonra başını salladı. "Annen hâlâ uyanık ve beni gördüğüne pek sevinmedi."

Matt yüzünü buruşturdu. "Durumu kötüye gidiyor. Hadi ama. Bütün gece açık bir lokanta biliyorum. Benim sürmemi ister misin?"

"Seni takip edeceğim." Kendi arabası olsaydı ve toplantının sonunda yürüyüp gidebilseydi daha kolay olurdu.

Jesse motoru çalıştırırken Matt'in son birkaç saatini neler yaparak geçirdiğini düşünmemeye çalıştı. Ve bunu kiminle yaptığını. Ne de olsa onun biriyle çıkması Jesse'nin istediği şeydi. Amacı Matt'in gizli potansiyelini ortaya çıkarmaktı ve aldığı dersler işe yarıyordu. Sadece bu hafta üç randevuya çıkmıştı.

Tam da kadınların istediği türden bir adamdı - komik, zeki, ilgili, yakışıklı ve zengin. Flörtlerinden hiçbiri parasını bilmiyordu. Bu bilgiyi gizli tutmak istemiş ve Jesse de kabul etmişti. Ama bir yerlerde bir yatırım şirketinde duran milyonları olmasa bile, o hâlâ bir avdı.

Değişiklikler basitti. Yeni bir gardırop, güncel olaylara ilgi, bir kıza nasıl çıkma teklif edileceği ve temel buluşma görgü kuralları hakkında işe yarar bir bilgi onu dönüştürmüştü. Sadece ufacık, minicik bir sorun vardı.

Ona aşık olmuştu.

Jesse iç çekti. Bunu kimseye itiraf etmeyecekti ve kendisi de buna pek inanmıyordu ama işte oradaydı. Matt'ten hoşlanıyordu. İnekliğinden hoşlanmıştı ve şimdi daha da çok hoşlanıyordu. Matt ona kendini güvende hissettiriyordu ve bu onun için hiç alışık olmadığı bir durumdu.

Yine de onun işi, her zaman olabileceği kişi olmasına yardım etmekti, onunla ilişkiye girmek değil. Tıpkı şimdi olduğu gibi, randevuyu birlikte gözden geçirebilmek için onu görmek istemişti. Bir çeşit oyun sonrası değerlendirme. Bunu daha önce de yapmışlardı. Ona her şeyin nasıl gittiğini anlatmış, o da yapabileceği iyileştirmeleri önermişti. Önemli bir şey değildi, ama adamın başka kadınlarla geçirdiği harika zamanları dinlemeyi gittikçe daha zor buluyordu.

Lokantanın otoparkında tekrar buluştular ve içeri girdiler. Arka taraftaki sessiz bir masaya oturduklarında Jesse, "Bana her şeyi anlat. Nasıl geçti?"

"Güzel." Matt formika masanın üzerindeki çatal bıçak takımlarını yeniden düzenledi. "Kasey zeki ve güzel biri. Köpeklerine biraz fazla düşkündü, ama bu önemli bir şey değil."

Gülümsememeye çalışarak, "Ne var bunda?" diye sordu. "Onlara uyumlu kıyafetler mi giydiriyor?"

"Hayır, ama onunla yatıyorlar."

"Eminim yakışıklı bir adam vahşi şeyler yapmak için ortaya çıktığında onları odadan dışarı kilitliyordur."

Matt sırtıttı. "Ben o kadar emin değilim. Fluffy ve Bobo onun en yakın arkadaşları gibi görünüyor."

Jesse homurdandı. "Bobo mu? Tamam, evet, köpekler sorun olabilir. Onun dışında nasıl gitti?"

"Güzel. Müzikle ilgileniyor, ki ben de severim. Bilgisayar meselesi onu kapatmadı."

Jesse onun kara gözlerini ve gülümsemesinin içini nasıl titrettiğini fark etmemeye çalışarak, "A artı," dedi. "Kıvılcım var mı?"

Matt güldü. "Artık kimse kıvılcım demiyor, Jess." "Ben öyle diyorum."

Garson kız geldi ve onlara menüleri uzattı. Matt onları görmezden geldi ve yağı kadına gülümsedi.

"Bana turtadan bahset," dedi. "Turta için iyi bir gece gibi görünüyor."

Garson kız mevcut olanları sıraladı. "Marionberry en tazesı," dedi. "Ya da çift çikolatalı. Bunlar benim favorilerim."

"Ben yaban mersini alacağım," dedi ona. "Jess, acele çikolata ister misin?"

"Elbette."

"Harika. Ve iki kafeinsiz lütfen."

Jesse bu alışverişten memnun oldu. Bir ay önce Matt siparişinden başka bir şey konuşmazdı. Biriyle birkaç saniyeliğine bağlantı kurmanın verdiği basit zevki anlamamıştı. Şimdi dünyada daha rahat hareket ediyor gibiydi. Bundan kendine pay çıkarmak istiyordu, ama apaçık ortada olan bir Çeye iÇaret etmekten başka bir Çey yapmamıÇtı.

"Kıvılcım sorusuna cevap vermedin," dedi Jesse, saatlerce seviştiklerini umarak. Belki başka birine aşık olduğunu duymak, onun kendisi için olmadığını anlamasına yardımcı olurdu.

"Onu öptüm, eğer sorduğun buysa." "Ve?"

Omuz silkti. "İiydi."

Matt'i öpmenin nasıl bir şey olacağını düşünmemeye çalışırken iniltisini bastırdı. Matt'in harika bir ağız vardı ve ayrıntılara gösterdiği özen ilgi çekiciydi. Ama aralarında böyle bir şey asla olmayacaktı. Matt'in onunla ilgilenmediği açıktı, ama ondan hoşlanıyordu ve ondan hoşlanmak bir ilişkiyi imkânsız kılıyordu.

Ne zaman bu işe karışsa, işler ters gitti. Bir şekilde her şeyi berbat etmeyi başarıyordu. Bir dizi felaketten sonra, ciddi bir şeyden vazgeçmiş ve sıradan kaçamaklarla yetinmeye başlamıştı ama son zamanlarda onlar bile çekiciliğini yitirmeye başlamıştı. Matt'i arkadaşlıklarını bozma riskini göze alamayacak kadar çok seviyordu. Ayrıca, Matt'in artık her şeyi vardı, bu yüzden onunla asla ilgilenmeyecekti.

"Kimyamız uyuşmuyordu," dedi. "Ben bir erkeğim ve o da güzeldi, yani öpüşmek güzeldi ama bunun dereceleri var, biliyor musunuz? Bir hoşluk vardır, bir de seni şimdi almalıyım vardır. O güzeldi."

Jesse bir sıcaklık hissetti. En son ne zaman şimdi almalıyım deneyimi yaşamıştı? Umutsuzca sormak istiyor ve aynı ölçüde de bilmek istemiyordu.

"Belki bir sonraki daha iyi olur."

"Belki." Kafasını kaldırdı. "Cep telefonunu kapatmayı unutmamışsın. Ted, Butch ya da Spike'tan hiç arama gelmedi."

"Butch adında biriyle hiç çıkmadım." "Peki

ya Spike?"

Güldü. "Bir kez."

"Biliyordum."

Çantasına dokundu. "Arama yok. Erkekler arasındayım."

Son birkaç haftadır çalan telefonunu görmezden geliyordu. Sebebinin biliyordu. Karşısında oturuyordu. Neyin farklı olduğunu bile biliyordu. O ve Matt arkadaşılar. Matt'le arkadaş olmak onu hiç rahatsız etmemişti.

arkadaşlar. Geceden fazlasını hiç düşünmemişti. Şimdi kendini merak ederken buldu... Korkunçtu.

Garson kız kahvelerini ve turtalarını getirdikten sonra gitti. Matt çatalını aldı.

"Sanırım başka bir şey istiyorum," dedi tereddütle.

"Ne demek istiyorsun? Farklı bir turta mı?"

"Randevular. Fena değil ama her seferinde aynı muhabbet. Birbirimizi tanımak, o hikayeyi anlatıp anlatmadığımı hatırlamaya çalışmak. İkinci bir randevu istiyorum."

"Bir ilişki istiyorsun," dedi Jesse, kalbine daha sonra somurabileceğini söyleyerek. "Bu mantıklı. Yani birine ikinci kez çıkma teklif et. Eğer iyi giderse, ona tekrar çıkma teklif et. Flört bu şekilde ilişkiye dönüşür."

"Beni bu şekilde ilgilendiren biriyle tanışmadım. Birlikte takılırken kendimi rahat hissettiğim kimse yok."

Takılıyorlardı. Bunu söylememek için pastadan bir ısırık aldı. Kendine not: Matt ilgilenmiyordu. Onu öğretmeni olarak görüyordu, başka bir şey değil. Mutlu olmalıydı. Ve mutluydu da... neredeyse.

"Bu aptalca mı?" diye sordu. "Sen ilişki kurmazsın."

"Bu da gurur duyulacak bir şey değil. Ne istediğinizi biliyorsunuz. Bu iyi bir şey." Keşke o da onu isteyebilseydi.

Konu değiştirme zamanı. "Apartman dairelerine baktın mı?" diye sordu.

"Sadece ilk olanlar."

"Kendi evine çıkmalısın. Zamanı geldi. Kendi evini almazsan asla biriyle yatamazsın."

Sırıttı. "Kim demiş sevişmediğimi?"

Sorusunda bir güven, sesinde seksi bir erkeklik vardı. Jesse'yi keskin bir bıçak darbesi kesti. Kıskançlık sıcak ve parlak bir şekilde yandı.

"Çok fazla seks yapmayacaksın," dedi, normal davranmaya çalışarak ve yetersiz kalmamayı umarak. "Kendi evine ihtiyacın var."

Ona baktı. "İyi misin?" "İyiyim."

"Şaka yapıyordum. Hiçbiriyle yatmadım."

Tanrı'ya şükür. "Olsaydı sorun olmazdı. Sen bekarsın, onlar bekar. Olması gereken de bu."

Sanki bir şey arıyormuş gibi onu inceledi. Aşağılanmışlık yanaklarını ısıttı ve onu başını eğmeye zorladı, böylece saçları aşağı sarkarak onu korudu. Ona karşı bir şeyler hissettiğini tahmin etmesini istemiyordu. Ona acıyabilirdi ve bu her şeyden daha kötü olurdu.

"Ben bir erkeğim," dedi. "Alışveriş yapmayı sevmem. Bir daire seçmek büyük çapta alışveriş yapmaktır. Benimle gelin. Bu işi kolaylaştırır."

Onun için daha kolay belki. Hayır diyeceğinden değil. Onunla zaman geçirmek, her şey yolunda gidebilirmiş gibi davranmak istiyordu.

"Sadece zamanını söyle."

Redmond'daki üç katlı boş şehir evinde yürürken Jesse, "Bundan daha fazlasını harcayabilirsin," diye mırıldandı. "Deniz kenarında bir yer bul. Manzaralı bir yer."

Matt onun fiyatla ilgili yorumunu duymazdan gelerek, "Çok büyük," dedi. "Üç yatak odası. Üç yatak odasına neden ihtiyacım olsun ki?"

"Biri senin için, biri ofis için, biri de misafirler

için." "Benim misafirim yok."

İyi noktaya değindin. Çünkü geceyi geçiren her kadın onun yatağında olurdu. "O zaman üçüncü yatak odasını medya odası olarak kullanın."

Gözleri parladı. "Öyle mi?"

"Erkekler çok kolay," diye mırıldandı. "Evet. Elektronik cihazlarla doldur. Duvarları titreştirin. Ama bunu yapacaksanız en üst kattaki yatak odasını kullanın çünkü orası kimseyle ortak duvara sahip değil ve komşularınızı rahatsız etmezsiniz."

"İyi bir nokta."

İyi büyüklükte ve aydınlık olan mutfağı gezdiler. Jesse paslanmaz çelik ocağı göstererek, "Güzel aletler," dedi. "Çift fırın. Bu önemli bir şey."

Matt ona baktı. "Pişireceğim tüm o çok çeşitli akşam yemekleri için mi?"

"Olabilir."

Ustayı tekrar ziyaret ettiler.

"Güzel duş," dedi çerçevesiz kabini göstererek. "İki kişi için yeterince büyük."

"Duydum," dedi emlakçı kadın odaya girerken. "Çok hoş genç bir çiftsiniz. Nişanlandınız mı?"

Jesse bütün öğleden sonra Matt'le birlikte apartman dairelerine bakmıştı. Sayısız merdiveni tırmanmış, artıları ve eksileri göstermiş ve mükemmel derecede kabul edilebilir birkaç yer görmüştü. Ama birini seçecek miydi?

Açtı, yorgundu ve aslında onunla *birlikte* olmadan onunla zaman geçirdiği için hem mutlu hem de hayal kırıklığına uğramıştı. Aklında, onun sadık arkadaşıydı. Bir köpek gibi. Küçük bir ödeşme zamanının geldiğine karar verdi.

Jesse Matt'e yaslanarak, "Evet," dedi hemen. "Ama bu bir sır."

Yaşlı kadın gülümsedi. "Tebrikler. Çok mutlu görünüyorsunuz."

"Oh, öyleyiz." Jesse gözlerini Matt'e dikti. Uzanabilseydi onu öpecekti ama Matt biraz uzun boyluydu ve eğilerek işbirliği yapacağını sanmıyordu. "Öyle değil mi, benim küçük sarılan maymunum?"

Bakışları daraldı. "Sarılan maymun mu?" diye mırıldandı, sonra eğildi. "Bunun bedelini çok ağır ödeyeceksin," diye fısıldadı.

"Bunu hak ediyorsunuz. Bu daire harika. Gördüğümüz diğerleri de öyleydi. Birini seç yoksa annene nişanlandığınızı söylerim."

Bunu görmezden geldi ama kız ona yaslanmaya devam ettiğinde geri çekilmedi.

Mükemmel hissediyordu, diye düşündü. Güçlü ve yetenekli. Güvenebileceği biri. Keşke...

Emlakçı saatine baktı. "Başka bir randevum var, o yüzden gitmem gerek. Etrafa biraz daha bakmak isterseniz, çıkarken kapıyı arkanızdan kilitleyin. Görmek istersen başka daireler de var."

Matt başını salladı. "Yeterince gördüm. Bu öğleden sonra bir tane seçeyim, sonra bir araya gelip evrak işlerini hallederiz."

"Harika. Cep numaram sende var. Saat dörtten sonra her an müsait olabilirim."

El salladı ve gitti.

Jesse geri adım attı. "Ciddi misin? Bir tane mi alacaksın?" "Muhtemelen bunu. Haklısın. İhtiyacım olan her şeye sahip, neden olmasın?" "Ama bir türlü karar vermek istemiyorsun."

"Bir değişiklik yapmak istemedim," diye düzeltti. "Bu konuda da haklıydın. Tek başıma olma zamanım geldi. Kolay yolu seçtim"

annemle kalacağım. Gitmemden hoşlanmayacak ama bunu atlatacaktır."

"Vay canına. Harika. Bence içlerinde en iyisi bu, ama karar sizin. Yeni mobilyaları seçerken ne kadar eğleneceğinizi hayal edin." Yatak odasına geçti. Büyük kızak yataklardan biri için yeterince büyüktü. Köşedeki şömine ve zengin yatak takımlarıyla oda erkeksi ve romantik olabilirdi.

"Yemek odası tavanıyla çok güzel. Ve medya odanızla çılgınlık yapabilirsiniz."

Döndü ve onun kendisini izlediğini gördü. Yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade vardı.

"Matt?"

"Şu ana kadar fark ettiğimi sanmıyorum," dedi yavaşça. "Neyi fark etmedin?"

"Bir süre sonra senin için bir projeden daha fazlası oldum. Bu ne zaman değiştii?"

Dondu kaldı, hareket edemedi, zar zor nefes alıyordu. Kaçınmak istediği tek şey işte buradaydı. Tamamen aşağılandığı o an. Çünkü o artık yardımına ihtiyacı olan zavallı bir inek değıldi. Erkeksi ve yetenekliydi ve kızın çılgınca etkilendiği biriydi. Duygusal olarak onu bir böcek gibi ezebilirdi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi odadan çıkarken. "Bak. Geç oldu ve gitsem iyi olacak."

Aynı arabada gelmeleri dışında. Lanet olsun. Şimdi ne olacaktı? "Jesse."

Adını söyleme şekli onu ürpertti. "Ne?"

"Soruma cevap vermedin."

"Veremem."

"Neden?"

"Çünkü korkuyorum."

İşte oradaydı. Gerçekler. Hepsi, onu açıkta bırakıyordu. Ya gülerse? Ya daha da kötüsü, onun duygularını takdir ettiğini ama sadece arkadaş olmalarının daha iyi olacağını düşündüğünü söyleseydi. Ya-

Onları ayıran boşluğu geçti, yüzünü büyük ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Aynen böyle. Ağz ağza. Dudaklar bastırıyor, dokunuyor.

Yumuşak bir öpücüktü, nazik bir öpücük, sanki ona yakın olmaya alışması için bir şans veriyordu. Kollarını kaldırdı, sonra yanlarına indirdi. Belki de on üç yaşından beri ilk kez ne yapacağından emin değildi. Nasıl karşılık vereceğinden. Ne doğru olurdu? Ne çok fazla olurdu?

Başını hafifçe eğdi ama öpücüğü derinleştirmede. Saniyeler geçiyordu. Kalbinin çarpışının ve içinde hissettiği sıcaklığın farkındaydı. Sıcaklık, istek ve korku. Sonunda daha fazla dayanamadı ve geri çekildi.

"Yapamam," diye fısıldadı. "Bunu

yapamam." "Neden yapamazsın?"

Ona sırtını döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çünkü ben düşündüğün gibi biri değilim. Birlikte olmak isteyeceğin biri değilim."

Adam onun arkasına geçti ve kollarını ona dolayarak kendine doğru çekti. Şimdilik ona yaslanmasına izin verdi. Bir saniye içinde yeniden güçlü olacaktı.

"Sen tam da birlikte olmak istediğim kişisin," dedi ona. "Zekisin, komiksin ve naziksin. Ayrıca çok da seksisin."

"Sadece potansiyelini görmene yardım ettiğim için minnettarsın." "Minnettar olmaktan çok daha fazlasıyım."

Saçlarını omzundan çekti, sonra eğildi ve boynunu öptü. Karıncalanmalar anında onun içinde dalgalandı. Ağzını açtı ve öptüğü yeri yaladı, sonra nemli tenine üfledi. Kulak memesini ısırarak onu yerinden sıçrattı. Kadın yarı yarıya döndü. Adam ellerini omuzlarına koyarak onu kendisiyle yüzleşene kadar döndürdü.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı çenesindeki öpücüklerin arasında. "İlk tanıştığımız andan hatırladığım şey bu. Saçlarına vuran güneşi, gülümsemenin beni nasıl etkilediğini. Hayatımın en iyi ve en kötü anıydı. En iyisiydi çünkü seninle tanışmıştım ve en kötüsü de gördüklerin yüzünden."

"Matt, senin hakkında hiç kötü düşünmedim," dedi güçlkle konuÇarak. Yanıyordu, Matt'in dokunduğu her yeri ve dokunmadığı birçok yeri yanıyordu.

"Biliyorum. Benim için inanılmazdı. Sen benim dış görünüşümün ötesini gördün. Ve ne zaman başka biriyle çıksam, tek düşünebildiğim seninle olmayı tercih ettiğimdi."

Sonra onu öptü, sert ve sıcak. Ayrıldı çünkü başka seçeneği yoktu, başka seçenek istemiyordu. Onu ağzının içinde karşıladı, dilini onunkiyle fırçaladı, göğüslerinin şiştiğini hissetti.

Bacaklarının arasındaki yer gibi meme uçları da ağrıyordu. Kendini ona yakın olma hissine bıraktı ve kollarını ona doladı.

Her yerlerini birbirine bastırdılar. Adam çoktan sertleşmişti, bu da onu heyecanlandırıyordu.

Adam onu geriye doğru ittiğinde, kız isteyerek gitti. Kız bir şeye çarpana kadar hareket ettiler. Sonra onu kaldırdı ve banyo tezgahının üzerine koydu.

Kadın kalçalarını ayırdı ve adam kalçalarının arasına girdi. Adamın sertliği kadına yaslandı. Sonra tekrar öpüşmeye başladılar, adamın elleri yukarı aşağı hareket ediyordu.

sırtını.

Adamın omuzlarına, göğsüne dokundu. Adam tamamen kaslıydı ve fazlasıyla centilmendi. Ellerini tuttu ve göğüslerinin üzerine koydu. Adam onun kıvrımlarını kavrarken nefesi kesildi.

Çok kolay olacaktı, diye düşündü üzüntüyle. Yapılacakları biliyordu. Kotunu ve külotunu çıkarabilirdi. Adam saniyeler içinde onun içinde olabilirdi. Burada, boş evde, birlikte olabilirlerdi. Sevişebilirlerdi. Sonra ne olacaktı?

Gözyaşları gözlerini yaktı. Pişmanlık onu boğdu. Onu itti, ayağa fırladı ve koşmaya başladı.

Onu ön kapının yanında yakaladı, kolundan tuttu ve olduğu yerde bıraktı.

"Neden kaçıyorsun?" diye sordu.

Ağlamamak için elinden geleni yaptı. "Bu konuda konuşamam. Özür dilerim. Bırak beni gideyim." "Jess, hayır. Konuş benimle. Neler olduğunu anlat."

Ona bakmak için kendini zorladı. Belki de gerçeği söylemenin zamanı gelmişti. Artık bu işi bitirebilirdi. Bir kolu kesmek gibi olacaktı. Hızlı bir kesik ve düşüp gidecekti. Sonra onsuz olmaya alışabilirdi.

Kendini kurtardı ve özlemle kapıyı düşündü. Sonra omuzlarını dikleştirdi. Bıçağı bileme zamanı.

"Haklısın," dedi sessizce. "Sen bir projeden çok daha fazlasısın. Bunun olmasını istememiştim. Sadece bir fark yaratmak istedim, anlıyor musun? Doğru bir şey yapmak. Seni gördüm ve senin için çok şey vardı. Sonra birlikte takılmaya başladık ve düşündüğümden daha iyi olduğunu fark ettim."

"Sen bana tapıyorsun ve ben de tapılmaktan hoşlanıyorum. Peki kötülük nerede?"

Her şeye rağmen güldü. "Sorun sen değilsin Matt. Benim. Ben düşündüğün kişi değilim."

"Bunu daha önce de söyledin ve bu doğru değil. Seni tanıyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Kimi görmene izin verdiğimi biliyorsun ama ben o değilim. Ben her zaman vahşi oldum. Kız kardeşim bana profesyonel bir beceriksiz diyor ve haklı. On iki yaşında içmeye başladım. On üç yaşında uyuşturucuya başladım. On dört yaşında her ikisinden de sıkıldım, çünkü çoğunlukla erkekleri keşfettim."

Pencereye doğru yürüdü çünkü ağaçlara bakmak, ona bakıp hayal kırıklığının gözlerini doldurmasını izlemekten çok daha kolaydı.

"Popüler olmanın kolay bir yolu olduğunu çok çabuk öğrendim. Seksin kendisinden de zevk alıyordum. Çoğunlukla birine yakın olmak, sadece birkaç dakikalığına bile olsa önemli olduğumu hissetmek için. Lise boyunca okulun fahişesiydim. Nicole bunu öğrendi ve hamile kalmamam için bana hap verdi. Şanslıyım, çünkü hiç hastalık kapmadım. Ama erkekler vardı, Matt. Bir sürü erkek. Bazılarını hatırlamıyorum bile." Yutkundu. "Arayan o adamlar mı? Onlarla yattım. Hepsiyle."

Gözyaşlarıyla mücadele etti. "Sonra seninle tanıştım ve sen harikaydın, her şey çok kolaydı ve birden kendimi orada buldum. Daha fazlasını istiyordum. Farklı olmak istiyordum ki sen de beni isteyesin. Benden hoşlanmanı. Ama ne olmuş yani? Benden çok daha iyisini yapabilirsin. Tamamen sürükleniyorum. Hiçbir yönüm yok, kız kardeşimle yaşıyorum, geleceğime bağlı görünmüyorum. Buna ihtiyacın yok. Senin gibi odaklanmış ve harika birine ihtiyacın var."

İşte. Söylemişti. Hepsini ya da yakını.

"Diğer adamlarla işin bitti mi?"

Başını öne eğdi. "Evet. Artık o kişi olmak istemiyorum. İstiyorum ki -diğer pek çok şey."

Adam ona doğru yürüdü. Kadın kendini saldırıya hazırladı ama adam onu sadece kendine doğru çevirdi ve kollarını ona doladı. Kadın kendi kollarını göğsünde korumalı bir şekilde kavuşturdu ama adam onu daha da sıkı tuttu.

"Bunların hiçbirinin önemli olmadığını bilmiyor musun?"

Gözlerini ona dikti. "Bunu kastetmiş olamazsın."

"Yalan söylüyormuş gibi mi görünüyorum?"

Kendinden çok emin bir adama benziyordu. Güvenebileceği birine benziyordu.

Tekrar yüzüne dokundu. "Jess, geçmişin hiçbir şeyi değıştirmez. Şu anda olduğun kişi olduğun için birlikte olmak istediğim kişi sensin."

İş çok kolaylaştırıyordu.

"Sana inanmak istiyorum," diye fısıldadı.

"O zaman dene. Biraz zaman ver. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." Ağzı büküldü. "Ve seni cinsel olarak zorlamayacağım. İstesem bile."

Gülümsedi. "Kendini tutması gereken biri varsa, o da benim."

"Beni korkutmuyorsun."

Bu nasıl mümkün olabilir? "Çok fazla hata yapıyorum. Önemli olan ilişkileri mahvederim."

"Hayır, yok."

"Matt, dinlemek zorundasın."

"Jesse, benimle çıkmak ister misin? Benimle olmak istiyor musun?" "Evet."

"O zaman benimle ol. Gerisi kendiliğinden hallolur. Bana atacağın her şeyin üstesinden gelebilirim. Buna inanıyor musun?"

"İstiyorum." Bilindiğinden daha fazla.

"O zaman bana güven. Sadece birazcık. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Yemin ederim. Ne olursa olsun. Sadece kendimi kanıtlamam için bana bir şans ver."

Başını salladı çünkü başka seçeneği yoktu. Uzaklaşmayı hayal etmek imkânsızdı. Belki de haklıydı. Belki ona güvenebilirdi. Bu bir mucize olmaz mıydı?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Günümüz...

MATT küçük bir apartman dairesinde büyüdüğünü hatırlıyordu. Diş hijyenisti olan annesinin maaşı bir yere kadar yetiyordu. Ama maddi olarak zorlansalar da, o bunun eksikliğini hiç hissetmemişti. Annesi basit anların özel görünmesini sağlamıştı. Her zaman önemli şeyler için para bulurdu... on ya da on bir yaşındayken söküp tamir ettiği ve tekrar birleştirdiği bilgisayarlar gibi. Bunları satarak bir sonraki bilgisayarın parasını parçalarla birlikte çıkarmıştı ama ilk bozuk bilgisayarları almak için annesinin nelerden vazgeçmek zorunda kaldığını hiç düşünmemişti.

Oyun modifikasyonunun lisansını aldığında ona binlerce kez geri ödeme yapmıştı. Berbat dairelerinden çıkıp Woodinville'deki eve taşınmışlardı. Para bir daha asla sorun olmamıştı. İstemediği takdirde çalışmak zorunda kalmaması için ona bir vakıf fonu kurmakta ısrar ettiğinde on altı yaşındaydı. Ev nakit parayla alınmıştı. Bunu onun için yapmak istemişti, çünkü onun tek ailesiydi. Çünkü yapılacak en doğru şey buydu.

Şimdi o evin önünde dururken, her şeyi yeniden yapacak olsa bu kadar cömert olur muydu diye merak ediyordu. Emin değildi. Son beş yıldır neredeyse hiç konuşmamışlardı. Diane ona Noel'de bir hediye ve doğum gününde çiçek göndermişti. Anneler Günü'nde aramıştı. Daha fazlası yoktu. Çünkü ona Jesse ve Drew'dan bahsettiği için onu asla affetmemişti.

Hayır, ona söylediği için değil. Bu habere *sevindiği* için onu asla affetmeyecekti.

Ama şimdi onunla uğraşmak zorundaydı. Gabe'i tekrar görmek istiyordu ve çocuk onun evinde kalıyordu.

Jesse arayıp oğluyla biraz zaman geçirmesini önerdiğinde kabul etmişti. Onu tanımak için yanıp tutuştuğundan değil, ama

Çünkü bu onun planını ilerletiyordu. Kızdığı şey, onun kararları rahatça vermesiydi. Uzun sürmeyecek, dedi kendi kendine. Yakında yetki onda olacaktı.

Kendisine bunu hatırlatmak, içinde büyümeye devam eden öfkeye yardımcı oldu. Yemekte her şeyi berbat etmişti, bunu biliyordu. Jesse'yi öpmek de bir hataydı. Kendini tepki verirken, onu isterken bulmuştu. Bunca zaman sonra, bu nasıl mümkün olabilirdi?

Anlık tutkunun her zaman onunla olan ilişkisinin bir parçası olduğunu biliyordu. Görünüşe göre zaman bunu değiştirmemişti.

Yürüme yolunda ilerledi ve orada yaşadığı anıları görmezden gelerek zili çaldı. Kapı hemen açıldı, sanki annesi onu bekliyormuş gibiydi.

Girişte durmuş, umut ve acının eşit olduğu bir ifadeyle ona bakıyordu. Gülümsedi ama gözlerinde yaş vardı.

"Oh, Matthew," diye fısıldadı. "Seni çok özledim." Bu sözler

onu şaşırtmıştı, tıpkı kadının savunmasız havası gibi.

"İçeri gel, içeri gel," diyerek onun eve girmesini işaret etti. "Nasılsınız? Harika görünüyorsun. Gabe ziyaretin için çok heyecanlı. Bu sabah kalktığından beri bunun hakkında konuşuyor. O çok mutlu bir çocuk. Yeni güne heyecanla uyanıyor."

Ayak sesleri duyuldu, sonra Gabe köşeyi döndü ve durup Matt'e baktı.

Matt ne söyleyeceğinden ya da ne yapacağından emin olmadan ona baktı. Bu, üzerinde düşünmediği kısımdı. Aslında bir çocukla uğraşmak.

"Ah, günaydın," dedi. Gabe

gözlerini kırptırdı.

Matt kendini aptal gibi hissediyordu, bu hiç hoşuna gitmeyen bir şeydi ve bunun için Jesse'yi suçluyordu. Paula çocuğun başına dokundu.

"Baban sabahı bizimle geçirecek. Bu eğlenceli olacak." Matt'e gülümsedi. "Dün şekerli kurabiyeler yaptık. Bu sabah onları dondurabiliriz diye düşündüm. Gabe bu konuda çok heyecanlı, ya sen?"

Matt, çocuğun gözleri var, diye düğündü. Matt baĞka ne söyleyeceğini bilemeden, "ğekerli kurabiyeleri severim," dedi. "Sen sever misin?"

Çocuk başını salladı. Jesse sözlü olduğunu söylememiş miydi? Konuşması gerekmez miydi?

Paula onları mutfağa götürdü. Oda farklı görünüyordu. Matt, Paula'nın son beş yıl içinde mutfağı yeniden düzenlediğini tahmin etti. Paula'nın hayatında başka nelerin farklı olduğunu merak etti.

"İşte burada," dedi ve mutfak masasının üzerine yaydığı kurabiyeleri işaret etti. Renkli kremalarla dolu pasta poşetleri vardı. Paula onun takım elbise ceketine baktı. "Onu diğer odada bırakıp kollarını sıvamak isteyebilirsin. Bu iş biraz dağınık olacak."

On beş dakika sonra kadının şaka yapmadığını anlamıştı. Gabe kurabiyelerin, masanın ve kendisinin üzerine krema fıskırtırken beceri eksikliğini coşkuyla telafi etti. Yapışkan krema her yere sızarken sırttı ve güldü.

Paula omzunun üzerinden eğildi. "Bu bir köpek mi? Bence bu bir köpek." Gabe gülümsedi. "Hı-hı. Benekli."

Matt yeşil ve turuncu krema karmaşasına baktı. Bu nasıl bir köpekti? Hiçbir şeye yakın değildi. Annesi bunu nasıl anlamıştı?

Matt beyaz krema torbasını kullanarak birkaç kurabiye'nin üzerine çizgiler çizdi. Kendini rahatsız ve yersiz hissediyordu. Gabe sanki bir şey bekliyormuş gibi ona bakıp duruyordu.

Paula çocuğa birkaç yuvarlak kurabiye uzattı. "Bunların üzerine numara koymayı konuşmuştuk," dedi. "Gabe, neden sen başlamıyorsun? Sen ilk numarayı yap, baban da ikinci'yi yapsın."

"Tamam." Gabe bir torba mor krema aldı ve oldukça düzgün düz bir çizgi çizdi. "Bu bir."

Paula, "Aferin sana," dedi ve sonra Matt'e baktı. "Bu iyi değil mi?"

Matt başıyla onayladı. "Harika," dedi kendini aptal gibi hissederek. Çocuk ayakkabılarını bağladığında Jesse övgüden çılgına dönmüştü. Belli ki bir çocuğun kalbine giden yol buydu.

"Şimdi sen iki tane yap," dedi Gabe.

"Elbette." Matt bir kurabiyenin üzerine iki tane sıkıştırdı.

Paula ellerini çırpı. "Bu harika. Sırada ne var, Gabe?"

"Üç," dedi ve kurabiyenin üzerine eğildi. O kadar konsantre olmuştu ki yüzü kıpkırmızı olmuştu. Yavaşça, titrek bir üç çıktı ortaya.

Ona kadar çalıştılar. Bitirdiklerinde Paula ona baktı. "Gabe de harfleri biliyor ve okumayı öğreniyor."

"Tamam." Matt bunun etkileyici olup olmadığını bilmiyordu. Çocuklar kaç yaşıda okumaya başlıyorlardı?

Paula, Gabe'in lavaboya gitmesine yardım etti ve kremi duruladı. Matt de aynısını misafir banyosunda yaptı ve her zaman burada ne halt ettiğini merak ediyordu. Elbette oğluyla vakit geçirmesi gerekiyordu, çünkü bu planın bir parçasıydı, ama hiçbir şey ona doğru ya da rahat gelmiyordu. Belki de çocuklarla arası iyi değildi. Olur böyle şeyler, değil mi? Babasız büyümüş ve iyi bir çocuk olmuştu. O-

Ellerini küçük bir havluyla kurularken, istemeden de olsa ortaokuldaki "Babanı okula getir" günü anonsunu hatırladı. Diğer tüm çocuklar babalarından bahsediyordu ama onun söyleyecek bir şeyi yoktu. Orada oturdu, midesi ağrıyordu ve kendini her zamankinden daha yersiz hissediyordu. Annesine hiç söylememişti. Ne anlamı vardı ki? Hiçbir şeyi değiştiremezdi.

Ama bu çocuk meselesi zordu. Heath, Jesse'ye karşı açtığı davayı kazanırsa bir çocuk sahibi olacağını söylemekte haklıydı. Oğluyla. Bunu tek başına halledebilmesinin imkânı yoktu.

Mutfağa geri döndüğünde Gabe gitmişti. Paula ona döndü.

"Jesse'nin hamile olduğunu biliyor muydun?" diye sordu. "Sana söyledi mi?" "Gabe nerede?"

"Odasında, sana hangi oyuncakları göstermek istediğini düşünüyor. İlgileniyormuş gibi bile yapmayacaksın. Sana söyledi mi?"

Önce hangi saldırıyla başa çıkacağını bilmiyordu. "Öyle olduğunu söylemişti ama çocuğun benden olduğunu hiç düşünmemiştim. Başka erkeklerle yatıyordu." Drew'la. Ama yatmadığını söylemişti ve Gabe'in ondan olduğu belliydi. "Bebeğin benden olduğunu hiç düşünmemiştim," diye tekrarladı.

Paula ona ters ters baktı. "Gerçeği öğrenmeden öylece çekip gitmesine nasıl izin verirsin? Sen sorumluluk almak için yetiştirildin. Ne tür bir adam kız arkadaşının çocuğunu taşıyıp taşımadığını öğrenmeye zahmet etmez?"

Matt gözlerini annesine dikti. "Bütün bunlar da nereden çıktı? Son bildiğimde Jesse'den nefret ediyordun."

"Bu konuda bir hata yaptım," dedi ona, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Konu bu değil. İkimizin de ne kaybettiğini biliyor musun? Asla geri kazanılamayacak olanı? Yıllar, Matthew. Oğlunun, torunumun büyüdüğünü gördüğümüz yıllar. Doğduğunda yanında olmayı. Tüm ilkler kayboldu. Tüm o değerli anlar ve anılar. Hepsi gitti çünkü sen gerçeği öğrenmeye zahmet edemedin."

"Hey, bekle bir dakika. Bana onun başka biriyle yattığını söyleyen sendin. Ve bu durumdan oldukça memnundun."

Paula onun gözlerinin içine bakarak, "Hatalıydım," dedi. "Pek çok konuda yanıldım ve hatalarımın bedelini kesinlikle ödedim. Ama Jesse'yi asla

Hamileydi. Eğer bilseydim, peşinden giderdim. Babalığı doğrulayana kadar kalması için ısrar ederdim. Senin çocuğundan bahsediyoruz, Matthew. Oğlundan. Bu senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

O daha cevap veremeden, Gabe elinde neredeyse kendisi kadar büyük bir itfaiye aracıyla koşarak odaya girdi.

"Bakın!" dedi, belli ki gururlu ve heyecanlıydı.

Matt annesine baktı, o da ona ters ters baktı. Hiç yardımcı olmadı. "Bu gerçekten büyük bir kamyon."

Gabe başıyla onayladı. "Bu benim favorim. Ona binebilirim.

Görmek ister misin?" "Elbette."

Gabe kamyoneti yere bıraktı, üzerine bindi ve ayaklarıyla kendini itti. Aile odasına yöneldi.

Paula alçak ve öfkeli bir ses tonuyla, "Onunla git," dedi. "Bir şeyler yap." "Ne yapacağımı bilmiyorum. Onu tanımıyorum."

"Kimin suçu bu?" diye tersledi. "Yardım edebilirsin."

"Yapabilirim ama yapmayacağım. Bu sorunu sen yarattın, sen düzelt" dedi ve arkasını döndü.

Gabe'i aile odasına kadar takip etti, oğlu ona umutla bakıyordu. Matt ne yapacağını bilemeden öylece durdu, annesine ve Jesse'ye öfkeliydi.

"Bir oyun oynamak ister misin?" Matt sordu. Gabe derin bir iç çekti, sonra başını salladı.

"Film izlemek mi?"

Çocuk kalkıp mutfğa döndü ve doğruca Paula'nın yanına koşarak onu bacaklarından yakaladı ve ağlamaya başladı.

Kız ona ters ters bakınca Matt, "Ben bir şey yapmadım," dedi.

"Biliyorum. Sorun da bu zaten." Gabe'in saçlarını okşadı. "Matthew, çocuklar hakkında öğrenmen gereken çok şey var."

Kızgın ve kafası karışmış bir halde, üstelik kovulmuş gibi hissederek evden çıktı ve ön kapıyı arkasından çarptı.

Böyle olmaması gerekiyordu, diye düşündü acımasızca, nasıl olması gerektiğini söyleyemese de.

JESSE alışveriş merkezinin kaldırımında durdu, nefesini içine çekti, sonra küçük Çin restoranına girdi. Matt zaten oradaydı, yan duvara dayalı bir masada oturuyordu. Jesse ona doğru yürürken Matt ayağa kalktı.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi.

Başını salladı ve gülümsemeye çalıştı ama içinden sadece birini seçip onunla devam edemeyeceği kadar çok duygu akıyordu.

Paula, Gabe'le görüşmesinin bir felaket olduğunu söylediği için burada olduğunu söylemek istedi ama gerçek daha rahatsız ediciydi. Buradaydı çünkü onu özlemişti.

Geçen gece onu görmek, onunla birlikte olmak, konuşmak ve sonra onu öpmek, geçmişe çok fazla kapı açmıştı. Bir zamanlar birlikte yaşadıkları şeylere kapılmıştı. Daha da kötüsü, adamın içinde uyandırdığı tutkuyu atlatamamıştı. Canlı cinsel rüyalarla uykusunu bölen ve onu huzursuz ve tahrik olmuş bırakan tutku.

Kadın oturduğunda, adam ona doğru eğildi. "Gabe ile görüşmemin ne kadar kötü geçtiğini sana söyledi mi?"

Jesse içini çekti. "Daha tarafsız bir sohbetle başlamamız gerekmez mi? Ben senin gününü sorabilirim. Sen de benimkini sorabilirsin."

"Eğer istersen. Günün nasıl geçti?"

"Meşgulüm. Kekler iyi satıyor, bu benim için heyecan verici ama sanırım Nicole'u kızdırıyor."

"Onunla hala sorun mu yaşıyorsun?"

"Sorun doğru kelime değil. Mesafeli ve ne bileyim, belki de kızgın. Sanki yabancıymışız gibi."

"Ona zaman ver."

"Ama şimdi tamir edilmesini istiyorum."

Gülümseyerek onu şaşırttı. "Sen hiçbir zaman sabırlı biri

olmadın." "Senden daha çok sabrım vardı."

"Bel altı vuruş."

Şimdi gülümseme sırası ondaydı. "Seni yendiğim tek şey buydu."

"Doğru değil."

"Oh, lütfen. Sen daha zekiydın. Ve başarılıydın."

"Harika bir mizah anlayışın vardı."

"Doğru."

Gözleri kırıştı. "Sen benden daha güzelsin."

Aynı fikirde olduğundan emin değildi ama iltifatı takdir etti. "Sen öyle diyorsan."

"Evet. Saçını hâlâ uzun tutuyorsun. Harika görünüyor."

Kıpırdanmamaya çalıştı. Uzun saçları her zaman hoşuna gitmişti ve bu yüzden saçlarını kestirememişti. Bu da onu aptal durumuna düşürüyordu, ama öyleydi işte.

"Teşekkürler," dedi. "Günün nasıl geçti?"

"Güzel. Yeni bir oyunu piyasaya sürmeye hazırlanıyoruz, bu yüzden oldukça meşgulüz. Büyük bir parti olacak. Yaşlandığımı biliyorum çünkü kendimi gürültülü ve çok uzun olacağını düşünürken buldum."

"Yaşlı değilsin. Neredeyse otuz yaşındasın."

"Takımdaki birkaç kişi üniversitede okuyor. Onlarla kıyaslandığımda ben yaşlı bir adam sayılırım."

Servis görevlisi geldi. Matt paylaşımları için birkaç yemek ve bira sipariş etti. Yalnız kaldıklarında Jesse, "Bana Gabe'le ne olduğunu anlat," dedi.

Matt yüzünü buruşturdu. "Annem ne dedi?"

"Çocuklarla çok fazla deneyiminiz olmadığını ve bir dahaki sefere daha iyi yapacağınızı."

"O kadar nazik olduğundan şüpheliyim."

O haklıydı. Paula atıp tutmuştu ama Jesse onu zor durumdayken tekmelemeyecekti. "Demek istediği buydu."

Matt ona baktı. "Onu tanımıyorum Jess. Bu konuda götlük yapmayacağım. Olan oldu. Artık buradayız. Bir çocuğum var ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bunu nasıl değiştirebilirim?"

Umutsuzca onun içinde bulundukları durumu kabullendiğine ve bununla başa çıktığına inanmak istiyordu ama emin değildi. Daha önce de çok kızgındı. Yine de o Gabe'in babasıydı ve ikisinin bir ilişki kurmasını istiyordu.

"Gabe çok yumuşak başlıdır," diye söze başladı. "Herkesi seviyor. Harika bir mizah anlayışı var ve bunun gelişimini izlemek eğlenceli. Bir şeyler yapmaktan hoşlanıyor

Dışarıda. Spokane'de yazın uzun yürüyüşlere çıkıyoruz. Nehir boyunca keyif aldığı bir patika var. Kışın karda oynuyoruz."

"Kayak mı yapıyordun?"

"Hoşlandığın bir spor mu?" diye

sordu. Matt başıyla onayladı.

Ve bunun ne kadar mal olacağını iki kez düşünmezdi bile. "Hayır, ama öğrenebileceğine eminim. Oldukça atletiktir. Yaşına göre ortalama bir boyu var ve her zaman sağlıklı olmuştur." Onun için temel sağlık sigortasını zar zor karşılayabildiği göz önüne alındığında, gerçekten şanslıydı.

"Annem onun harfleri bildiğini söyledi."

Jesse, "Bugünlerde çoğu anaokulu sınıfı için bir gereklilik, yani o bunun ilerisinde," dedi. "Yirmiye kadar sayabiliyor ve kelimeleri yeni yeni tanımaya başlıyor." Jesse ona baktı. "Matt, seni hayatında istiyor. Bu bir soru değil. Sen neye ilgi duyarsan o da sana ilgi duyacaktır. Ona bilgisayarda nasıl oyun oynanacağını gösterebilir ya da için hakkında konuşabilirsin. Dinleyecektir. Hayatına dahil olmaya gelince, sadece interaktif olun. Masa oyunlarını ve oyuncaklarıyla oynamayı sever. Ya da sadece yürüyüşe çıkın ve gördükleriniz hakkında konuşun."

"Kolaymış gibi söylüyorsun."

Kolay *olduğunu* söylemek istedi ama aşinalık avantajına sahipti. "Pratik yapmak ve birlikte zaman geçirmek gerekecek. Bir dahaki gelişinde hep birlikte birkaç oyun oynayacağız. O zaman daha az baskı olacak. Sadece kendiniz olabilir ve birbirinizi tanıyabilirsiniz."

"Tamam. Teşekkürler."

Biraları ve bir tabak köfte geldi. İki tanesini tabağına koyarken, "Sanırım çıktığın kadınların hiçbirinin çocuğu olmamış" dedi.

"Hayır." Kaşlarını çattı. "Belki de. Bilmiyorum."

"Nasıl bilmezsın?"

"Ben sormadım. Dışarı çıkıyorum. Ben karışmam."

"Görüştüğün biriyle nasıl ilişkiye girmezsın?"

"Ben ilişki yaşamam. Üç ya da dört randevudan sonra yoluma devam ederim. Uzun vadeli hiçbir şeyle ilgilenmiyorum."

Göğsünün içinde bir suçluluk duygusu titreşti. "Neden olmasın?"

"Ne anlamı var anlamıyorum. Çeşitliliği severim. Benim pozisyonumda istediğim kişiyle birlikte olabilirim. Bir yere yerleşmek pek ilginç değil."

Bunun yeni bir şey olduğunu düşündü. Tanıdığı Matt önemseyebileceği birini istiyordu. "Bir kadından diğerine gitmek sıkıcı olmuyor mu?"

Birasını eline aldı. "Asla."

"Ve hiçbiri seni daha uzun süre kalmaya zorlamadı

mı?" Sırıttı. "Deniyorlar."

"Yani kendinizi duygusal olarak hiç yatırmıyorsunuz. Bu sadece eğlenmek ve sevişmekle ilgili."

"Hemen hemen."

Matt'le tanışmadan önce bunu yapmıştı ve ne kadar boğ olabileceğini biliyordu. "Daha fazlasını istemiyor musun?"

"Hayır."

Bunu duymaktan nefret ediyordu. Bunu ona kendisinin yapmış olabileceğini düşünmekten nefret ediyordu. "Eskiden iyi bir adamdın. Ne oldu?"

"İyi olmak çok daha az eğlenceli. Hadi ama Jess. Sonsuza kadar o cahil çocuk olarak kalacağımı düşünmedin, değil mi?"

"Sen asla cahil olmadın." Deneyimsiz, belki. Özgüven eksikliği. "Onurlu kalacağımı ummuştum."

"Ahlaki bir kuralı mı ihlal ettim? Görüştüğüm kadınlar benim şartlarım konusunda çok netler. Dışlayıcı değilim ve ilişki kurmuyorum. Bundan hoşlanmıyorlarsa daveti kabul etmek zorunda değiller."

Kulağa adil geliyordu ama Matt'in flört felsefesi midisini bulandırıyor du. Seattle'a birçok nedenden ötürü dönmüştü, en önemlisi de Gabe'in babasıyla bağlantı kurmasına yardım etmekte. Ayrıca gizliden gizliye Matt'le arasında hâlâ canlı bir şeyler bulmayı umuyordu.

Tutku devam ederken, karşısındaki adam hakkında emin değildi. Bu gerçekten o muydu? Geçmişi ve onu nasıl sevdiği hakkında bildiklerini bildiğinden, hayır demek istiyordu. Ama aradan uzun zaman geçmişti. İnsanlar değişmişti.

"Tuvaleti kullanmam gerekiyor," dedi ve kabinden dışarı kaydı.

Banyoya girdi ve cep telefonunu çıkardı. Paula ilk çalışta açtı.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Jesse sessizce sordu. "Beş dakika sonra beni arayıp Gabe'in ateşi olduğunu söyleyebilir misin?"

Paula nerede olduğunu ve kiminle birlikte olduğunu biliyordu. Jesse bir sürü soru bekliyordu. Bunun yerine diğer kadın sadece içini çekti, sonra da soracağını söyledi.

Jesse masaya döndü. Matt şirketinin piyasaya süreceği yeni oyun hakkında konuşmaya devam etti. Jesse onu dinlerken, aynı anda hem ondan nasıl bu kadar etkilenip hem de bu kadar üzülebildiğini düşündü. Gerçekten kimdi o? Kendisinin bu yeni ve gelişmemiş versiyonu muydu yoksa diğer Matt hâlâ var mıydı? Bunu nasıl öğrenmesi gerekiyordu?

Telefonu çaldığında verecek cevabı yoktu.

"KIRMIZI MI BEYAZ MI?" Paula her birinden bir şişe tutarak sordu.

Jesse, "Seçici olacağım bir yerde değilim," dedi.

Gabe'i daha yeni yatırmıştı. Onunla birlikte olmak, Matt'le iptal edilen akşam yemeğinden sonraki ruh halinin bir kısmını düzeltmişti ama tamamını değil.

"Kırmızı o zaman." Paula şişeyi açtı ve ikisine de birer bardak doldurdu. "Tanenlerin bizim için iyi olması gerekiyor."

"yle bir şeye ihtiyacım var."

Aile odasına geçtiler. Paula kanepeye yerleşirken Jesse de berjer koltuğa kıvrıldı.

"Kafam çok karışık," diye itiraf etti Jesse. "Kızgın olduğunu biliyorum. Bir yanım anlamak istiyor, bir yanım da ona doğruyu söylemeye çalıştığımı belirtmek istiyor. Ne düşündüğünü ya da neyin peşinde olduğunu anlayamıyorum."

Paula ona, "Gabe'in yanında kendini tamamen kaybetmişti," dedi. "Muhtemelen yardım etmeliydim ama çok kızgındım. Hamile olduğunu bile bile gitmene izin verdiğine inanamıyorum."

"Bebegın kendisinden olduğunu hiç

düşünmedi." "Yine de. Emin

olmalıydı."

Jesse kabul etti ama bu geçmişi değiştirmede. "Tüm bunların onun için bir sürpriz olduğunu ve oğlunun bir yabancı olduğunu biliyorum. Matt çabalıyor ama içinde hâlâ çok fazla öfke var. Gabe ile gerçekten bir ilişki istiyor mu? Beni cezalandırma isteğini geride bırakabilir mi?" Ve Jesse sessizce ekledi, pcklerinin bir anlamı var mıydı?

Paula, "Bunların çoğu benim hatam," dedi. "ocuk sahibi olmayı hiç beklemiyordum. Fakir büyüdüm ve her zaman berbat bir erkek zevkim vardı. Eğer bana vurmuyorlarsa, paramı alıp kaçıyorlardı. Daha fazlasını istediğimi biliyordum. Saygın biri olmak istiyordum, bu yüzden diş hijyenisti olmayı öğrenecek parayı biriktirmek için üç işte çalıştım."

Jesse, Paula'nın itiraflarına tepki vermemeye çalışarak, "Kolay olmamıştır," dedi. Diğer kadının bu kadar çok mücadele ettiğinden haberi yoktu.

daha gençken.

"Değildi ama başardım. Otuz beşinci yaş günümde son beleşçimle tanıştım. Birikimlerimi alıp kaçtı ve beni hamile bıraktı. Dibe vurduğumu ve artık denemeyeceğimi biliyordum. Bu kadarı çok fazlaydı. Arabayla gezmeye çıktım ve bir kamyon çift sarı çizgiyi geçip bana doğru yöneldiğinde, direksiyonu kırmaya çalışmadım. Kolay yolu seçecektim."

Jesse nefesini tuttu. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Bu gurur duyduğum bir şey değil. Ölmüş olacağımı ve tüm dertlerimin sona ereceğini düşündüm." Şarabından bir yudum aldı. "Ama ölmedim. Kazayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Yolun kenarında uyandım. Araba hurdaya dönmüştü ve üzerimde tek bir çizik bile yoktu. Tanrı'nın bana bir mesaj gönderdiğine ve bunu dinleyeceğime karar verdim. Bana ikinci bir şans verilmişti ve ben de bunu en iyi şekilde değerlendirecektim."

Jesse anlıyordu, çünkü ona da aynı ikinci şans verilmişti. "Senin bebeğin."

Paula başını salladı. "Ne olursa olsun elimden gelen en iyi anne olacağıma yemin ettim. Matthew için aklıma gelen her şeyi yaptım. Belki de çok fazla. Onu kendime çok yakın tuttuğumu biliyorum. Onun hayatındaki en önemli kişi olmam hoşuma gidiyordu ve bunun değişmesini istemiyordum. Yalnızdım ve sahip olduğum tek şey oydu."

Jesse ona "Sen yanlış bir şey yapmadın," dedi.

"Bunu söylemen çok hoş ama ikimiz de biliyoruz ki ben pek çok hata yaptım. Onu bağımlı tuttum. Yeni şeyler denemesi için onu zorlamadım. Onu çok sıkı tuttum."

Jesse iç çekti. "Elimizdekilerle yapabileceğimizin en iyisini yaparız. Maya Angelou böyle dememiş miydi? Ve daha iyisini bildiğimizde, daha iyisini yaparız."

"Keşke bunu daha önce bilseydim. Onu kaybetmeyebilirdim. İronik olan da bu. Onu senin yüzünden kaybettiğimi sanıyordum ama sonunda onu kendim uzaklaştırdım."

"Onu asla senden almak istemedim. Senin düşündüğün gibi değil. Ben sadece onun olabileceğinin en iyisi olmasını istedim."

"Bunu görmem gerekirdi. Bunun yerine tepki gösterdim. Matthew haklı. Seni görmeye gittiğimde mutluydum ve Nicole o şeyleri söyledi. Seni asla affetmeyeceğini biliyordum. Bundan çok utanıyorum."

Jesse Paula'ya kızabileceğini ve bu duygusunu haklı çıkarabileceğini biliyordu. Ama ne amaçla? "İkimiz de hata yaptık. Belki de gitmemeliydim. Ama kendi başıma ayakta durmam gerekiyordu. Sanırım benim de büyümem gerekiyordu. Ama seni kasten Gabe'in hayatından çıkarmaya çalışmıyordum. Açıkçası ilgileneceğini hiç düşünmemiştim."

"Biliyorum," dedi Paula ona. "Tüm bu olanlardan sonra başka ne düşünebilirsin ki?"

Jesse kendini kötü hissetti. "Artık arkadaş olmamızı istiyorum. Gabe ve benim burada kalmamıza izin verdiğin için gerçekten minnettarım. Ve Gabe için ailesini tanımanın önemli olduğunu biliyorum."

"Sana sahip olduğum için mutluyum. Matthew'a gelince, belki de sadece zamana ihtiyacı vardır."

Jesse emin değildi. "Onun kim olduğunu anlayamıyorum. İyi adam mı yoksa piç mi?"

"Belki ikisi de."

Belki de. Ama bu onu nerede bıraktı?

DOKUZUNCU BÖLÜM

HEATH, MATT'ın ofisine girdi ve masasına bir dosya attı. "DNA testi sonuçları geldi."

Matt kâğıtları almaya zahmet etmedi. "O benim."

Heath başını salladı ve bir sandalyeye çöktü. "Bunu zaten tahmin etmiştin." "Şimdi ikimiz de eminiz."

"Bu, hazır olduğunuz her an evrak işlerine devam edebileceğiniz anlamına geliyor. Dosyalamaya hazır."

"Bildiğim iyi oldu."

Sadece bir telefonla çarkları harekete geçirebilirdi. Jesse'nin en çok önemseydiği şeyi tehdit edebilirdi. Oğlunu ondan alabilirdi.

Ama Gabe sadece onun oğlu değildi. Matt onun babasıydı.

Annesine yaptığı o felaket ziyaretin üzerinden bir hafta geçmişti ve Gabe'in ağlama sesini unutmaması mümkün değildi. Çocuğu hayal kırıklığına uğratmıştı ve neyin yanlış gittiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Sadece bir daha asla o kadar kötü hissetmek istemediğini biliyordu. Oğlunu asla ağlatmak istemiyordu.

"Çocuklar hakkında çok şey biliyor musunuz?" diye sordu avukatına.

Heath kaşlarını kaldırdı. "Tabii ki hayır. Neden isteyeyim ki?" "Bir gün onlara sahip olacaksın."

"Sanırım. Ben aile tipi değilim. Tıpkı senin gibi."

Matt yavaşça başını salladı. Bugünlerde evlenmekten kaçınıyordu ama yıllar önce kendini evli ve bir aile sahibi olarak görmüştü. Hayatında bunu istemişti.

Her zamanki belirsiz fantezilerdi, meçhul bir çocuğa bisiklet sürmeyi öğretiyordu. Şimdi Gabe'le birlikte bunu yapabilirdi. Tabii Bill Amca'nın önce gelmediğini varsayarsak.

"Soruşturma ne olacak?" diye sordu.

Heath omuz silkti. "Elimde bir ön rapor var." Dosyaya başıyla işaret etti. "Henüz erken, ama şu ana kadar suçlayıcı bir şey yok. Jesse sıradan bir mahallede, küçük bir kiralık evde sessizce yaşıyor. Erkek arkadaşı olduğuna dair bir kanıt yok. Parti yapmıyor, hiç dışarı çıkmıyor. Çalışmış, üniversiteye gitmiş, çocuğuna bakmış."

Matt bunun mümkün olmadığını düğündü. "Peki ya Bill?"

"Bardaki patronu. Yaşlı bir adam. Müfettiş hâlâ araştırıyor ama şu ana kadar ikisiyle ilgili bir şey bulamadı. Görünüşe göre Bill sadece patronu ve bir arkadaşymış."

Heath'in ifadesi sempatikleşti. "Mahkemede ona karşı kullanabileceğimiz bir şey bulamadık. Sana söylemeden çocuğu doğurmuş olması gerçeği var. Yargıç bundan hoşlanmayacaktır."

Ama böyle bir Çey yoktu, diye düğündü Matt öfkeyle. Kız ona söylemişti ama Matt ona inanmamıştı. Ona inanmayacaktı. Bunu biliyor olmalıydı. Drew'u öğrendiğinde, sanki bunca zamandır onunla alay ettiğini anlamıştı.

"Ne kadar geriye gidebiliriz?" diye sordu. "Peki ya hamile kalmadan önce kim olduğunu?"

"Biliyor musun?"

"Olabilir." Onu yolun kenarında kanlar içinde bırakacak kadar.

"Kullanmamı istersen haber ver."

Matt başını salladı, bulunacak çok şey olduğunu biliyordu. Jesse ona kendisi anlatmıştı. Ama yıllar önce ona geçmişini itiraf ederken nasıl görüldüğünü tam olarak hatırlayabildiği halde, sırrını paylaşmayı hayal bile edemiyordu. Hele de anlatırken o kadar kırılmış ve utanmışken.

Ona geçmişin önemli olmadığına dair söz vermişti. O zamanlar önemli değildi. Ya şimdi? Şimdi o kadar emin değildi, bir şey dışında. Bir daha asla iyi adam olamayacaktı.

"Özel dedektifine kazmaya devam etmesini söyle," dedi. "Bir şeyler olmalı." "Söylerim." Heath ayağa kalktı. "Peki sonra ne olacak?"

İlginç bir soru. Matt, "Biliyorsam ne olayım," diye itiraf etti. "Sanırım ben kazandım."

JESSE, Nicole'ün yanında sabırsızca oturmuş, kız kardeşi Jesse'nin Seattle gazetesi için tasarladığı reklamın mizanpajını incelerken kıpırdanmamaya çalışıyordu.

"Altı tanesi iki dolar, bir düzinesi beş dolar mı?" Nicole kaşlarını kaldırarak konuştu. "Bu büyük bir hediye."

"İlgi uyandırmak istiyoruz. Şu ana kadar brownie satışları mükemmeldi, ancak daha fazlası her zaman daha iyidir."

Nicole kağıdı Jesse'ye geri verirken, "Mükemmel biraz abartılı," dedi.

"Hedefin tamamen üzerindeler." Jesse dosyayı açtı ve üzerinde çalıştığı projeksiyonları çıkardı. "İşte ilk iki haftada satacağımızı umduğum miktar. Bunu neredeyse ikiye katladık. Gördüğünüz gibi daha ilk günden para kazandık. Biraz reklamla çok satan bir ürün haline gelebilirler. Kek satın almak bir taahhüt gerektirir, ancak brownieler anlık bir satın alma olabilir. Ayrıca, onlardan gurme terimleriyle bahsetmek istiyorum, böylece insanların tatlı olarak servis ettikleri bir şey haline geliyorlar. Mevsimsel teşhirler için bazı fikirlerim var."

Bunları satış projeksiyonuyla birlikte kız kardeşine verdi. Nicole'ün

bakışları sayfanın en altına kaydı. "İnternet satışları mı?"

"Onlar bariz bir sonraki adım."

"Bunu tekrar yapmak ister

misin?"

Jesse derin bir nefes aldı. Yemlendiğini biliyordu. Kendine sakin olmasını söyledi. Her şeyin yolunda olduğunu. Olgun biriydi ve kız kardeşiyle baş edebilecek durumdaydı. Nicole'ün Jesse'nin beş yıl önce internette ünlü Keyes pastalarını sattığından söz edip durması sadece can sıkıcı bir tuhaflıktı.

Jesse gülümseyerek, "Bu tamamen farklı," dedi. "İnternet satışları kolay. Browniler iyi seyahat ediyor, nakliye ve taşıma masraflarını müşteri ödüyor, bu da kârımızdan ödün vermediğimiz anlamına geliyor. Hazırlanan paketler bizim seçtiğimiz taşıyıcı tarafından teslim alınacaktır. Bu yüksek riskli bir operasyon değil."

"Burada nakliye yapmak için yerimiz yok," dedi Nicole. "Şu anda zaten tıkiş tıkiş durumdayız. Ve siz önermeden önce, muhtemelen başarısız olacak bir deneme çalışması için başka bir yer çok pahalı olacaktır."

Jesse öfkesinin geçtiğini hissetti. İki eliyle tuttu ve içinde tuttu.

"Satışlardan memnun olduğunu biliyorum," diye devam etti Nicole, bir iş ortağından çok bir anne gibi konuşarak. "Ama bu yeni bir şeyin acelesi. Dengeleneceklerdir. Herhangi bir taahhütte bulunmadan önce gerçek rakamların ne olduğunu görelim."

Jesse, "Pazarın bir parçasını bile anlamaya yeni başladık," dedi ona, küçümsendiğini hissetmekten nefret ederek. "Vızıltı var. Seattle bölgesinden taşınmış ve hala burada yaşayan arkadaşlarından brownie'leri duymuş insanlardan telefonlar almaya başladık bile."

Nicole ona, "Bunların bir sonraki büyük şey olmasını istediğini biliyorum ama değiller," dedi. "Kulağa sert geliyor, biliyorum. Öyle demek istemedim. Sadece söylüyorum-"

"Sadece başarısız olmamı istediğini söylüyorsun," diye tersledi Jesse. "Bu keklerle ilgili bile değil. Geçmişle ilgili. Drew'la ilgili. Sana hiçbir şey olmadığını *söylememe* rağmen bana inanmıyorsun. Ya da belki inanabilirsin ama inanmak istemiyorsun. Beni suçlamak ve kızgın olmak daha kolay."

"Sana neden inanayım ki?" Nicole kesin bir dille sordu.

Bu acıttı. Jesse nefesini içine çekti. "Yapma. Eski kocanı ara ve ona sor." Drew daha önce doğruyu söylememişti ama umarım itiraf etmeye istekli olması için yeterince zaman geçmiştir. Başka seçeneği yokmuş gibi görünüyordu.

Nicole ayağa kalkarken, "Daha çok çabalamalıydın," diye bağırdı. "Onunla dövüşmeliydin. Neden yapmadın? Neden çılgılık attığını duymadım?"

Nicole onu fiziksel olarak tokatlamış olsaydı Jesse daha fazla şaşırıramazdı. Ayağa kalktı, içinde patlayan öfkeyi bastırmaya çalışmadı.

"Affetmenin koşulu bu mu? Tecavüz mü? Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Tecavüze uğramadım. Bu şekilde değil."

"Demek istediğim bu değil," diye tersledi Nicole.

"Tabii ki öyle. Drew'un peşinde değildim. Onun dikkatini çekmeye çalışmadım. Ama bu yeterli değil. Bana o saldırmadıysa, kötü adam benim. Beni suçladı ve sen de ona inandın. Benim hakkımda en kötüsünü düşündün. Sen benim kız kardeşimsin. Beni herkesten daha iyi tanıman gerekirdi."

"Seni tanıyordum," diye bağırdı Nicole. "Lisede nasıl biri olduğunu biliyordum. Drew ile neden farklı olasın ki?"

Jesse üzüntüyle, bir kez sürtük olan her zaman sürtüktür, diye düşündü. İşin özü buydu.

Kendine bunun önemli olmadığını söyledi, ama önemliydi. Bu önemliydi, canı yanıyordu ve aralarını nasıl düzelterceğini bilmiyordu. Sahip olduğu tek şey

şimdiki zamandı ve bugün brownie'lerine odaklanmıştı. Derin bir nefes daha aldı.

"Geçmişi değiştiremem," dedi kız kardeşine. "Sana ne olduğunu anlattım ve bana ya inanırsın ya da inanmazsın. Başka ne söyleyeceğimi ya da yapacağımı bilmiyorum. O yüzden denemekten vazgeçtim. Brownie'lere gelince, yanılıyorsun. Potansiyellerini kullanmaya başlamadık bile. Reklamları yayınlamak istiyorum. Fırının eşit ortağıyım ve bu olağanüstü bir masraf değil."

Nicole'un ağzı gerildi. "Buraya girmeyi hak etmene ne oldu?" "Burada canımı dişime takarak çalışıyorum ve siz de bunu biliyorsunuz. Her ne kadar Geçmişle ilgili duygularınızın bizi başarılı olmaktan alıkoymasına izin vermek istemiyorum."

"İyi," diye tersledi Nicole. "Reklamları yayınla. Keklerinizi pişirin ama fazla umutlanmayın. O kadar da değiller."

Jesse kâğıtlarını topladı ve kız kardeşinin ofisinden çıktı. Kadınlar tuvaletine girebileceği ve ağlamamaya çalışabileceği arka tarafa doğru ilerledi.

Neden böyle olmak zorundaydı? Neden Nicole ona en azından bir şans veremiyordu? Neden keklerin başarısız olacağını varsaymak zorundaydı? İnanç ve bağışlama eksikliği hakkında konuşun.

Nefes alışını yavaşlattı. Gözlerinin arkasındaki yanma yavaş yavaş azaldı. Burnunu çekti, sonra yüzüne rimel akmadığından emin oldu. Muhtemelen normal görünebileceğine karar verdikten sonra tuvaletten ve binadan ayrıldı.

Ama arabasına bindiğinde Paula'nın evine dönmeye hazır olmadığını fark etti. Kendini huzursuz ve rahatsız hissediyordu. Ne yapacağını düşünmeden cep telefonunu eline aldı, son aramalar listesinde gezindi ve sonra gönder düğmesine bastı.

"Matthew Fenner'ın ofisi," dedi bir kadın sesi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Jesse. Matt buralarda mı?" "Bir

dakika lütfen. Kontrol edeceğim."

Yani kadın gidip ona soracaktı. Aramamalıydı, diye düşündü. Neden gidip daha fazla acı arasın ki?

Ama telefonu kapatamadan onun "Jesse? Her şey yolunda mı?"

"Elbette. Neden aradığımı bilmiyorum." Sonra yalan söylemeyeceğine dair ettiği yemini hatırladı. "Bu doğru değil. Nicole'le yine kavga ettiğim için aradım. Kekler harika gidiyor ama benim fikirlerimi dinlemek istiyor mu? Tabii ki istemiyor. Beni sadece başarısız biri olarak görmek istiyor. Başarısız olmamı istiyor. Bu beni etkiliyor. Hepsi bu kadar. Konuşmamız gerek ama meşgul olduğumu biliyorum."
_"

Bir süre durakladıktan sonra, "Ya da ofise gelip bizzat rant sağlayabilirsiniz," diyerek onu şaşırttı.

"Gerçekten mi? Şimdi mi?"

"Tabii. Neredesin?"

"Fırında."

"Buraya gel. Öğle yemeği sipariş edeceğim. Kız kardeşine istediğin ismi takabilirsin, ben de kabul ederim."

Her şeye rağmen gülümsedi. "Bu hoşuma giderdi."

Otuz dakika sonra, şirketinin bulunduğu büyük binanın önüne park etti ve asansöre doğru ilerledi. En üst kata çıktı ve orada iyi giyimli bir resepsiyon görevlisi onu uzun bir koridora yönlendirdi. Jesse kot pantolonu ve tişörtünün içinde kendini yetersiz hissetmemeye çalıştı. Doğrudan fırından gelmişti ve arka tarafta çalışmak kirlenmesine aldırmayacağı rahat kıyafetler anlamına geliyordu.

Gördüğü her şeyin ne kadar harika göründüğüne dikkat etmek yerine, ofislere göz attı ve sona yaklaştıkça daha da büyüdüklerini fark etti. Koridorun sonunda sola döndü ve masa başında oturan elli yaşlarında bir kadın gördü.

"Sen Jesse olmalısın," dedi kadın. "Ben Diane. Matt bekliyor."

Jesse, Matt'e ne yapması gerektiğini söyleyen kadının bu olup olmadığını merak ederek, "Merhaba," dedi.

Diane Matt'in ofisine girdi. "Jesse burada," dedi. "Sağ ol, Diane. Ben çağırana kadar öğle yemeğini bekletmelerini söyle." "Tabii."

Diane Jesse'ye gülümsedi, sonra odadan çıktı. Çıkarken kapıyı da kapattı.

Jesse büyük alanın ortasında durdu ve hissettiği kadar aptal görünmemeye çalıştı. Aramamalıydı, gelmemeliydi. O buraya ait değildi. Yıllar önce tanıdığı Matt değişmişti ve ona doğru yürüyen başarılı, varlıklı yabancı o kadar da cana yakın görünmüyordu.

"Nicole sana zor anlar yaşıyor gibi görünüyor," dedi selamlama amacıyla.

"Gitmeliyim," diye mırıldandı Jesse.

"Gitme. Artık buradasın. Otursana."

Onu büyük pencereleri gören bir kanepeye götürdü. Oturdu, sonra keşke önce popomu fırçalasaydım diye düşündü. Kot pantolonunda ne gibi maddeler olabileceğini kim bilebilirdi ki?

Kanepenin diğer ucuna yerleşip yüzünü ona dönerken "Konuş," dedi.

Bu onu güldürdü. "Sen bir erkeksin Matt. Konuşma yapmazsın. Sorunu çözer, düşmanlarını yener, sonra da büyük, gürültülü bir kavgayla kutlamaya gidersin."

"Ben bundan daha evrimleşmiş biriyim ve asla kavga eden biri olmadım. Şimdi konuş."

Onu yüzüstü bırakmak istemiyordu ama Seattle'da o kadar çok arkadaşı yoktu. Artık yoktu. Uzaklara taşındığında çoğuyla bağlantısını kaybetmişti. Paula harika biri olsa da, Gabe'e yardım ederek zaten çok şey yapıyordu. Şikâyet etmek ona borcunu ödemek için kötü bir yol gibi görünüyordu.

"Ben sadece-" diye başladı Jesse, sonra içini çekti. "Neden fırına geri dönmemi kabul etme zahmetine katlandığını bilmiyorum. Başarısız olacağımı umuyor. Ya da en azından keklerin başarısız olacağını. Lansmana yardımcı olmak için hiçbir şey yapmıyor ve yapmak istediğim her şeyin önünde duruyor."

"Sen yarı sahibisin, değil mi? Onu istediğin şeyi yapmaya zorlayamaz mısın?"

Jesse omuz silkti. "Daha önce 'Ben de bunun bir parçasıyım' kartını oynadım. Hoşuna gitmedi. Bu çok sinir bozucu. Burada özel muamele istemiyorum. Sadece brownie'lere bir şans verilmesini istiyorum. Her zaman en kötüsünü düşünmemesini. Beş yıl oldu ama hiçbirini atlatamadı. Ben değiştim ama o bunu göremiyor."

Ona, kara gözlerine, şimdi çok farklı öpüşen tanıdık ağzına baktı. "Sanırım ikinizin ortak bir noktası var."

"Değiştiğini biliyorum," dedi.

"Öyle davranmıyorsun. Seni aldatmadım Matt. Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor? Daha kaç kez açıklamam gerekiyor?" Ayağa kalktı. "Biliyor musun? Bundan bıktım. Ondan da senden de bıktım ve ikiniz de cehenneme gidebilirsiniz."

Ayağa kalktı. "Daha iyi misin?"

"Birazcık. Sadece çok kızgıyım."

"Ciddi misin? Çünkü söylediklerinden bunu anlamadım."

Kendi iradesi dışında, olan biten her şeye rağmen gülümsedi. Sonra güldü. "Kahretsin Matt, şaka yapmıyorum."

"Ben de değilim." Kanepeyi işaret etti. "Tekrar oturmaya hazır mıyız?"

Yerine otururken kendini biraz aptal gibi hissetti. "Kusura bakmayın. Biraz gerginim."

Ona doğru eğildi. "Jesse, bir süredir geri döneceğini biliyordun. Plan yapma, her şeyi enine boyuna düşünme fırsatın oldu. Ne istediğini ve bunu nasıl elde edeceğini biliyorsun. Bizim böyle bir avantajımız yok. Haber vermeden buraya geliyorsun ve Nicole'la benim bunu sorun etmemizi bekliyorsun. Hâlâ arayı kapatmaya çalışıyoruz."

Her ne kadar kabul etmek istemese de, onun ne demek istediğini anladı. "Bana karşı mantığını kullanmandan hoşlanmıyorum."

"Özür dilerim. Elimdeki tek şey bu." Gözlerini ona dikti. "Gabe konusunda çok kızgınım. Elbette bana hamile olduğunu söyledin ama sana inanmadığımı biliyordun. Bir daha benimle temasa geçmeye çalışmadın. Doğduğunda bana haber verme zahmetine girmedin. Bu da neydi böyle?"

Şimdi kötü adam o muydu? Tekrar ayağa kalktı. "Peki ya bana söylediğin onca şey? Bebeğin senden olup olmadığını umursamadığını söylemiştin?"

Ayağa kalktı. "Yanılmışım, ama sen de yanıldın. Gabe'in benim olduğunu biliyordun. Daha çok çabalamalıydın."

Bunu duymak istemiyordu. "Dinlemezdin." "Ne yapardım

asla bilemeyeceğiz."

Uzun bir süre ona baktı. Utanç içini doldurdu. "Matt," diye fısıldadı gözyaşlarıyla savaşıyor. "Özür dilerim." Buraya onun omzunda ağlamak için gelmişti. Beklediği konuşma bu değildi. "Beni çok incittin."

"Biliyorum. Özür dilerim. Söylediklerimden ne kadar pişman olduğumu bilemezsin."

Jesse ona inanmak istedi. Matt bunu onun yüzünde görebiliyordu. Ama ona güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi. Geçen beş yılı bilseydi, güvenemeyeceğini de bilirdi, ama her şeye rağmen Jesse insanlara hep inanmıştı, bu da onun yararınaydı.

Şimdi ona bakıyordu, iri mavi gözleri yaşlarla kararmıştı. Tanrım, çok güzeldi. Bu değişmemişti. Aksine, zamanla daha da güzelleşmişti. Yüzünün hatları biraz daha keskin ve belirgindi. Artık büyümüşü ve o güne kadar gördüğü en seksi kadındı.

Onu istediği gerçeğini kabul etti. Bundan kaçınamazdı. Onunla yatmak her ikisi için de bir zevk olacaktı ve bunun neresi kötüydü?

Şimdi ona doğru ilerlerken, onun kırılganlığını hissederek söylediği her şeyde neredeyse ciddiye. Çünkü Jesse'yi önemsemek de kolay olmuştu. Onun yaptıklarını unutmaya izin vereceğinden değil.

"Kafamı karıştırıyorsun," diye itiraf etti.

Başparmağını kızın alt dudağına sürttü. "Cazibemin bir parçası."

"Sen her zaman çekiciydin."

"Hâlâ annesiyle yaşayan bir bilgisayar ineğiydim." Gülümsedi.

"Seni hiç öyle görmemiştim."

Gerçekten de yapmamıştı, diye düşündü, ona ne kadar kolay yardım ettiğini hatırlayarak. Her şeyi değiştirmişti ve bu arada ona aşık olmuştu. Ona karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmesi onu şaşkına çevirmişti. Hâlâ o imkânsız zafer duygusunu hatırlayabiliyordu. Kızı elde etmişti, önemli olan tek kızı.

Kendi kendine, artık o kadar aptal olmadığını söyledi. Artık kimsenin önemi yoktu.
Onlara izin vermedi.

Unutmadığından emin olmak için eğildi ve onu öptü. Ağzını onunkine dokundurdu, onu sahiplendi, alay etti, ne kadar ileri gidebileceğini görmek için test etti.

gitmesine izin verirdi.

İlk başta hiçbir şey yapmadı. Öpücüğü kabul etti ama karşılık vermedi. Hareket etmedi, ona bir şeyler hissettirmeye, *kendisini* hissettirmeye kararlıydı, kadın hafifçe yumuşadığında, öne doğru eğildi ve elini omzuna koydu.

Her iki kolunu da onun etrafına doladı ve onu kendine doğru çekti, ona yakın durdu, onu sıkıca tuttu, onu istediği kadar tutmaya kararlıydı. Dilini onun ağzına soktu, onu memnun etmek için olduğu kadar ona sahip çıkmak için de, ama kadın aldırıyor gibiydi. Aksine, onun her darbesine karşılık veriyor, dokunuyor, alay ediyor, sürtünüyordu. Elleri onun sırtında aşağı yukarı hareket ediyor, kalçaları ve karnı ona doğru bastırıyor, tahrik olmaması, ilgilenmemesi için ona meydan okuyordu.

Sertleşmiş ve hazırды ve onu tam ofisinde almamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Masa, diye bağırdı kafasının içindeki bir ses. Masa işe yarayacaktı.

İçini yakıp kavuran sıcaklık, oyuna neden başladığını hatırlamasını imkânsız hale getiriyor, şimdi sadece bitirmekle ilgilenmesi gerektiğini hatırlatıyordu. Ağzı onunkine karşı sıcaktı, boyun eğiyor, teklif ediyordu. Öpücüğünün tadına baktı ve onun diğer kısımlarını, her yerini tatmak istedi. Onun her yerine dokunmak, kendisinininkinden daha iyi tanıdığı bedenini yeniden keşfetmek istedi. Onun kokusunu içine çekmek, zevk onu ele geçirirken nefesini duymak istiyordu. Sadece kendisi kalana kadar başka herhangi bir erkeğin düşüncesini aklından çıkarmak istiyordu.

Seksten, sevişmekten daha fazlasını istiyordu. Onu almak, işaretlemek ve kollarında kontrolünü tamamen kaybederken attığı çılgılığı duymak istiyordu. Sonra o son, nefessiz, mükemmel memnuniyet iç çekişini duymak istiyordu.

İhtiyaç güçlendi. İstemek onu doldurdu. Artık rol yapmıyordu. Gerçek ve canlıydı ve içinde nabız gibi atıyordu. Jesse'yi her zaman istediği gibi istiyordu. Kalbi ve ruhuyla. Sonsuza kadar. O anda, eğer yapabilseydi intikam yemininden vazgeçeceğini biliyordu-

Birbirlerinden ayrıldılar. Matt öpüŖmeyi bitirenin kendisi olduŖunu söylemek istedi ama emin olamadı. Belki de o yapmıŖtı. Belki de kontrolden çıkmıŖ bir yangının tehlikesini anlamıŖtı. Birbirlerine bakarak durdular, ikisi de zor nefes alıyordu. Adam kızın gözlerindeki isteği görebiliyordu ve kızın da onun gözlerinde aynı Ŗeyi gördüğünü biliyordu.

KonuŖmaya başladı, sonra başını salladı ve arkasını döndü. Birkaç saniye içinde gitmiŖti. Yalnız kaldığında, ofisinin ortasında durmaya devam etti, nefes alıp vermesi çok hızlıydı, vücudu beş yıl önce olduğu gibi onun için yanıyordu.

Kendi kendine, oyunun ilginçleŖtiğini söyledi. Oyunda yepyeni bir boyut vardı. Tehlikeli bir boyut. Çünkü hâlâ onun üzerinde gücü vardı. Çok dikkatli olmak ve onun bunu öğrenip kendisine karşı kullanmamasını sağlamak zorundaydı.

Kendisine bile itiraf etmediği Ŗey, belki de bunun artık bir oyun olmadığıydı. Belki de tamamen başka bir Ŗeydi.

ONUNCU BÖLÜM

Beş yıl önce.

OTELİN LOBİSİ eski bir filmde fırlamış gibiydi. Her yerde koyu renkli ahşaplar, antikalar ve Jesse'nin kot pantolon ve kazaktan başka bir şey giymiş olmayı dilemesine neden olan bir zarafet havası vardı. Bir elbise ve topuklu ayakkabı giymesi gerektiğini hissediyordu. Ayrıca kendini genç, yersiz ve korkmuş hissediyordu.

Deli olma, dedi kendi kendine. O iyiydi. Matt'le hafta sonu için gitmişlerdi. Yani seks yapacaklardı. Bu onun için yeni bir şey değildi. Bunu kaç kez yaptığını sayamıyordu.

Matt'le ilgili her şeyin farklı olması dışında. Her şey yeni, heyecan verici ve biraz da ürkütücüydü ama iyi anlamda. En azından iyi olduğunu umuyordu.

Matt onları kaydetmeyi bitirdi. "Birinin çantalarımızı getirmesini ister misiniz?" diye sordu.

Getirdiği küçük tekerlekli valize ve birkaç hafta önce ona aldırıldığı deri spor çantasına baktı.

"Sanırım idare edebiliriz," diye mırıldandı, bir kominin onu daha da rahatsız edeceğini biliyordu.

Hal böyleyken, herkesin ona baktığını ve onu yargıladığını hissediyordu. Sanki hepsi onun utanç verici geçmişini biliyordu ve şöyle düşünüyorlardı: "İşte yine başlıyor. Başka biriyle yatıyor."

Ama öyle değildi, diye düşündü, kendini savunmak istiyordu. Matt farklıydı. O farklıydı. Ona aşık olmak onu değiştirmişti. Kimsenin ona inanmasını beklediğinden değil.

Jesse başını salladı, kız kardeşini ya da başka birini düşünmemeye kararlıydı. Matt onu hafta sonu için Portland'a getirmişti, böylece birlikte biraz zaman geçirip eğlenebileceklerdi. O da eğlenmek istiyordu... keşke nefesini tutabilseydi.

Asansör eski ve güzeldi, pirinç korkulukları ve oymalı tavanı vardı. On kat yukarı çıktılar, sonra uzun, halı kaplı bir koridorda yürüdüler. Odaların kapıları bile süslüydü ve ağır görünüyordu. Matt anahtarı kullandı ve onları odalarına aldı.

Geri çekildi ve ona önden gitmesini işaret etti. Kadın boşluğa adım attı ve kaşlarını çattı. Yatak yoktu. Sadece bir kanep, birkaç sandalye ve nehir manzarası vardı.

Yavaş bir daire çizerek döndü, güzel mobilyaları ve zarafet dolu havayı içine çekti. Sonra açık kapıyı fark etti ve ona doğru yürüdü.

İşte yatak, diye düşündü oymalı gölgeliğe, uyumlu gardıroba ve güzel nevresimlere bakarken. Banyoda iki, belki de beş kişilik bir küvet, çift kişilik bir duş ve gerçek mermer zemin vardı. Gömme dolapta, kapı açılır açılmaz yanan otomatik ışıklar vardı.

"Keşke daha fazla giysi getirseydim," diye mırıldandı Jesse, kendini ne kadar yersiz hissettiğini ona belli etmemeye çalışarak. Bu çok hoş, çok özel bir şeydi. Bunu bir arabanın arkasında ya da bir bodrumda yapmaya alışkındı. Sinsice, hızlıca, sanki saklanması gereken bir şeymiş gibi. Sanki başka hiçbir şeye değmezmiş gibi.

Boğazı düğümlendi. Matt belli ki b u r a y ı bulmak, rezervasyon yaptırmak için çok uğraşmıştı. Ama hepsi çok fazlaydı.

Arkasından yaklaştı ve ellerini omuzlarına koydu. "İyi misin?" Kadın başını salladı.

"Panik yapma," dedi hafifçe, onu sıktı ve sonra bıraktı. "İkinci bir yatak odası var. Tahmin etmiyordum."

Ona bakmak için döndü. "Ne?"

"İkinci bir yatak odası var. Görmek ister misin?"

Başka bir yatak odası mı? Bunun kesin bir şey olduğunu düşünmediği için mi? "Birlikte uzaktayız. Bir otelde. Neden ikinci bir yatak odası alalım ki?"

Kaşlarını çattı. "Uzaklara gitmekten başka bir şey hakkında hiç konuşmadık. Sevgili olmamıza hazır olduğunu varsaymak istemedim."

Ama onun geçmişini biliyordu. Ona anlatmıştı. Her şeyi değil ama yeterince. Ve hâlâ ona... sanki... Nasıl bir şey olduğunu düşünemiyordu bile.

Gülümsedi. "Jess, seni zorlamayacağım. Birlikte zaman geçirmemizi istiyorum. Hafta sonunun tadını çıkarmak istiyorum. Ama kendine ait küçük bir alana ihtiyacın varsa, sorun değil."

Onun mükemmel olduğunu düşündü, bunun olduğuna inanamıyordu. Nazik ve kibar, zeki, komik. Ona bir prenses gibi davranıyordu. Değerli bir şeymiş gibi. Onu değiştirmeye çalışmadan onunla ilgileniyordu. Onun en iyi yönüne inanıyordu.

"Korkuyorum," diye itiraf etti. "Daha önce hiç

korkmamıştım." "Korkacak hiçbir şeyin yok."

Onun karanlık gözlerine baktı ve yanıldığını anladı. Korkuyordu çünkü tehlikede olan çok şey vardı.

O anda gerçek gözlerini kamaştıran bir parıltıyla ortaya çıktı. Ona sadece aşık olmamıştı, onu seviyordu da. Ve onu en çok korkutan şey de buydu. Diğer erkeklerin bir önemi yoktu. Eğer işi batırırsa, onun yerini alacak beş kişi daha vardı. Ama Matt'le değil. Sadece o vardı ve onu kaybederse bir daha asla toparlanamazdı.

Onu seviyordu. Her şeyini. Her konuda bu kadar yoğun olmasını. Milyonları vardı ama gösteriş yapmıyordu. Sadece onunla değil, sinir bozucu annesiyle bile nasıl ilgilendiğini. Kelimenin tam anlamıyla iyi bir adamdı. Ve onu öptüğünde, ruhunun derinliklerine kadar yanmıştı.

Ya tanıştıkları ilk gün o Starbucks'ta olmasaydı? Ya birbirlerini hiç bulamamış olsalardı? Ya çıktığı diğer kadınlardan birine aşık olsaydı? Ya önce başkası onu elde etseydi?

Birbirlerini bulmalarının kaderin bir cilvesinden başka bir şey olmadığını düşündü. Hayatında bir kez olsun şanslıydı.

Ona doğru ilerledi, parmak uçlarında yükseldi ve onu öptü. O da onu öptü, ağzı sıcak ve sertti ama yine de nazikti, sanki onu incitmek istemiyordu. Sanki onun için endişeleniyormuş gibi. Sonra kollarını ona doladı ve onu kendine doğru çekti.

Kendi isteğiyle onun kucağına gitti, vücudunu kendi vücuduna karşı hissetmek istiyordu. Kadın ayrıldı ve adam dilini kadının ağzına soktu.

Tadımında içtikleri şarabın ve karanlık, seksi bir şeyin tadına baktı. Kollarını Matt'in boynuna doladı ve her şeyin olması gerektiği yerde kalması için ona tutundu. Ne olursa olsun, Matt onu güvende tutacaktı. Bunu biliyordu. Tanıştıkları ilk andan beri bunu biliyordu.

Ellerini kadının sırtında aşağı yukarı gezdirdi. Daha aşağı inip arkasını avuçladığında, kadın ona doğru eğildi. Karnı adamın sertliğini okşadı ve adam inledi.

Geri çekildi ve yüzünü avuçladı. "Seni istiyorum, Jesse."

Koyu renk gözleri ateşle parlıyordu. Sözleri kadının ürpermesine neden oldu. "Ben de seni istiyorum," diye fısıldadı.

Elini tuttu ve onu yatak odasına geri götürdü. Yatağın üzerindeki örtüleri kaldırdıktan sonra kızın sağ elini tuttu ve avucunu öptü.

"Bu benim ilk seferim değil," dedi ona. "Merak edebileceğinizi düşündüm."

O gitmemişti ama bunu bilmek güzeldi. Bu düşüncenin hemen ardından, başka kaç kişi olduğunu merak etmeye başladı. Kimdi onlar?

Kadınlar mı? Matt'in kaçmasına neden izin verdiler? Onları hâlâ görüyor muydu? Onları düşünüyor muydu? Onları istiyor muydu?

Sormak istedi, çılgılık atmak istedi, yerinden fırlamak istedi. Kıskançlık duyguları yeni ve rahatsız ediciydi. Kendine şu anda burada olduğunu ve önemli olanın bu olduğunu söylemeye çalıştı ama bu yeterli değildi.

Ya cinsel olarak birbirlerine uymazlarsa? Ya onun yatakta sıkıcı olduğunu düşünüyorsa? Ya-

"Jess?"

Nefesini içine çekti. "Endişelenerek kendimi delirtiyorum."

"Ne hakkında?"

"Hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Gülümsedi. "Bu bir sorun olmayacak." "Bundan emin olamazsın."

Onu tekrar öpmeden hemen önce, "Düşünmeyi bırak," dedi.

Adamın ağzını kendi ağzında hissetmekten vazgeçti. Beyni paniklemesi için başka yollar önerdiğinde, düşünceleri uzaklaştırdı. Yapabildiğinin tadını çıkarmak ve krizin kendi kendine oluşmasına izin vermek daha iyiydi.

Başını eğdi ve onun için ayrıldı. Ağzının içine daldı, dilinin her fırçasıyla onu tahrik etti.

Onu tekrar tekrar öptü, rahatlamaya başlayana kadar süreci uzattı. Acele etmeyeceklerdi. Bu iyi bir şeydi. Çünkü geçmişine rağmen her şey tuhaf bir şekilde yeni ve yabancı geliyordu.

Parmaklarını kadının uzun saçlarında gezdirdi, sonra boynunu öpebilmek için saçlarını kenara çekti. Boğazının çukuruna doğru ilerledi, sıcak, erotik dokunuşu onu hafifçe titretti.

İçindeki istek önce yavaşladı, sonra büyüdü. Göğüsleri ağrımaya başladı. Bacaklarının arasında bir sıcaklık hissetti.

Ellerini önce sırtında, sonra da belinde gezdirdi. Ellerin ağırlığını giysilerinin katmanları arasında hissetti. Adam kalçalarının kıvrımlarını kavradı ama ne yukarıya ne de aşağıya doğru hareket etmedi, sanki işleri bu kadar ileri götürmekten rahatmış gibi.

Onu tekrar öptü. Dilinin onunkine her dokunuşunda, ihtiyacı birkaç derece daha arttı. Adam kulak memesini ısırdığında, kadın titredi. Adamın göğüslerine dokunduğu yerden hisler akıyordu. Sütyeninin içinde gergin ve ağrıyan meme uçlarını hissedebiliyordu.

Kıyafetlerini çıkarıp çıplak olmak istiyordu. Onu doldurabilmesi için bacaklarını ayırmasını istiyordu. Onun ereksiyonunu hayal etti, büyük, düz ve onu çığlık attıracak kadar kalın.

Teni onun dokunuşunu hissetmek için can atıyordu ama o yine de onu sadece öpüyordu. Tekrar tekrar, onu kıvrandırarak.

Sonunda kazağını çıkaracak kadar geri çekildi. Aynı anda o da ayakkabılarını tekmeledi. Adam ellerini onun beline koydu. Kadın beklenti içinde nefesini tuttu. Göğüsleri her kalp atışında zonkluyordu. Umutsuzluğa kapılıyordu.

Eğildi ve ağzını kadının çıplak omzuna bastırdı. Derisini yaladı ve kızın nefesi kesildi. Yavaşça, izin verilenden daha yavaşça, ellerini daha yukarı kaldırdı. Göğüslerine yaklaştırdı. Daha da yaklaştı. Aynı anda önce köprücük kemiğini, sonra da boynunu öptü.

Elleri daha yukarı hareket etti. Kadın sessizce onu teşvik etti. Biraz daha. Sadece biraz-

Kadının kıvrımlarını iri elleriyle kavradı. Hareket etmeye, onu keşfetmeye başlamadan önce onları bir saniye tuttu. Yalnızca onun dokunuşuna, parmaklarının her yerinde gezinmesine odaklanırken başının geriye düşmesine izin verdi. Sonra başparmaklarını meme uçlarında gezdirdi ve neredeyse çığlık atacaktı.

Donup kalmıştı, sadece adamın ona ne yaptığını hissetmek istiyordu. İşin ironik yanı, adam sütyeninin üzerinden ona zar zor dokunuyordu. Teorik olarak, iyi şeylere bile ulaşmamışlardı. Bundan nasıl kurtulacaktı?

Hafifçe geri çekildi ve gömleğinin düğmelerini açtı, sonra da çekiştirerek çıkardı. Kadın adamın çıplak göğsüne, belirgin kaslarına ve koyu renk saçlarına baktı. Sonra adam onu kendine doğru çekti.

Kadın isteyerek gitti, ten tene temas etmek istiyordu. Adam kollarını ona doladı, onu gücüyle koza gibi sardı. Ona sarıldı, içine girmeyi ve asla ayrılmamayı diledi.

Mükemmel bir andı ve daha hiçbir Gey yapmamışlardı bile. Belki de Matt için bunun onunla birlikte olmakla ilgili olduğunu bildiğı içindi. O sadece yatmak için kolay bir yol değildi. Onun için eşsizdi ve daha önce hiç böyle olmamıştı.

Elleri sırtında hareket etti. Sütyeninde hafif bir çekiştirme hissetti, sonra sütyeni gevşedi. Adam bir askıyı çekti. Kadın sütyenin düşmesine izin verecek kadar gevşedi.

Beline kadar çıplaktı. Adam onu güzel bulmuş gibi baktı, sonra eğildi ve sol meme ucunu ağzına aldı. Emdi ve yaladı, tüm vücuduna his şeritleri gönderdi. Kendini dik tutmak için ona tutunmak zorunda kaldı. İçindeki basınç arttı ve elini diğer göğsünü kızdırmak için kullandığında, o anda boşalabileceğini düşündü.

Sanki tam olarak ne yapacağını, onu nasıl memnun edeceğini biliyor gibiydi. Göğüslerinin arasında ileri geri hareket ederek, inlemesine engel olamayana kadar onu okşadı.

"Matt, lütfen," diye nefes aldı. O kadar hazırды ki, o kadar uç noktadaydı ki. Bu tür bir ön sevişmeye, her parçasını paramparça etmeye kararlı bir adamın uzun süren dansına alışkın değildi.

Doğruldu ve ona gülümsedi. "Nefes alışını ve çıkardığın küçük sesleri seviyorum."

Ses mi ıkariyordu? Bu biraz utanç vericiydi. Seksin daha doğrudan ve hızlı olmasına alışkın olduğunu nasıl açıklayacaktı? Ya da belki de istemiyordu. Bu şekilde çok daha eğlenceliydi.

Aralarına uzandı ve kot pantolonunu açtı. Onları bikini klotuyla birlikte aşağı itti ve kadın klotundan ıktı. Sonra çırılçıplak kaldı ve adam onu yatağın kenarına yatırdı.

Oturdu, bacakları aşağı

sarkıyordu. Matt ona, "Arkana

yaslan," dedi.

Tereddüt etti, bu pozisyonun onu savunmasız bırakacağını biliyordu ama yine de dediğini yapmak istiyordu. Yavaşça kendini çarőafların üzerine bıraktı. Adam yerde diz çöktü.

"ok güzelsin," diye mırıldandı baldırından dizine kadar uzanan öpücükler arasında. "Tenin, saçların, glőn. Adımı söyleme őeklin."

pt, yaladı, ısırđı ve kalçalarına doğru ilerledi, onun en a kısmına gittikçe yaklaştı. Huzursuzca kıpırdandı, bacaklarını daha fazla ayırdı, biraz sonra geleceğini bildiği şeyi istiyordu. Her şeyi istiyordu. Bir nefes fısıltısı hissetti, sonra dili en hassas noktasını buldu ve inledi.

Onu nazikçe yaladı, keşfetti. Aynı zamanda, göğüslerine dokunana kadar ellerini vücudunda gezdirdi.

Duygular inanılmazdı. Bacaklarının arasındaki dili, onun tam merkezini sevmesi, meme uçlarındaki becerikli parmakları, mükemmel bir ritimle hareket ediyordu. Gözlerini kapadı ve kendini bu hissiyata, içinde titreően sıvı arzuya bıraktı.

Yavaşça hareket etti, etrafında dönüp durdu. Kasları gerildi. Lezzet dalgası dalga dalga üzerine akıyor, onu daha yükseğe ve daha yakına itiyordu. Sanki bunu hissetmiő gibi biraz daha hızlı, biraz daha sert hareket etti. Parmaklarının hareketi daha ısrarcıydı. İhtiyaç arttı, baskı büyüdü. Kadın çarőafları tuttu ve ona doğru itti.

Daha hızlı, daha sert ve daha fazla. Gittikçe yaklaşıyor, kendini kaybediyordu. Orgazmı ulaşamayacağı bir yerde geziniyor, ona vaatlerde bulunuyor, acı çekmesine ve zorlanmasına neden oluyordu.

"Matt," diye inledi.

Hafifçe kıpırdandı ve kadının tam kalbini emdi.

Paramparça olmadan önceki yarım saniye içinde bunun çok fazla olduğunu düşündü.

Orgazmı beklenmedik bir yoğunlukla onu ele geçirdi. Sarsıldı ve vücudunu kontrol edemeyerek haykırdı. Yalvarmış da olabilirdi, emin değildi. Sadece adamın duramayacağını biliyordu, o bitene kadar değil.

Adam ona dokunmaya devam ettikçe titreyerek boşaldı ve boşaldı. Yarı yolda bir parmağını içine soktu. Bu onu yeni bir dalgaya sürükledi. Kendini ona teslim etti, kendini ona karşı gıcırdattı, sonunda hareketsiz kalana kadar her şeyi aldı ve aldı.

Jesse yatağa uzandı, bacakları sallanıyordu, kendini hayatında hiç olmadığı kadar çıplak hissediyordu. Seksten her zaman zevk almıştı ama hiç böyle olmamıştı. Sanki ruhunu ortaya çıkarmış gibi hissediyordu. Ağlamaya başlamak için elinden gelen tek şey buydu. Ya da kaçmak. Kendini bir şekilde örtmesi gerektiğini kesinlikle biliyordu.

Doğrulup bir kaçış yolu aradı. O sırada Matt oradaydı, onu ayağa kaldırdı ve tuttu. Güçlü kolları onu kendine yakın tutuyordu. Her Geyin yolunda olduğunu fısıldadı. Sanki biliyordu. Sanki anlıyormuş gibi.

Sonra ağlamaya başladı, açıklayamadığı kocaman gözyaşları. Sanki kalbi kırılıyormuş gibi ağladı, muhtemelen onu dehşete düşürdü ama duramadı. Geldiği gibi ağladı, onu bitkin ve sarsılmış bırakan kontrol dışı bir çabayla.

"Özür dilerim," diye soludu, yanağının altında adamın teninin ıslandığını hissetti. "Özür dilerim."

"Sorun yok." Saçlarını okşadı, sonra alnından öptü. "Sadece rahatla. Ben buradayım."

Oradaydı ve sesi hiç de korkmuş gibi çıkmıyordu. Gözyaşlarını kontrol altına almayı başardı. "Neden olabildiğince hızlı ve sert koşmuyorsun?"

Gülümsedi. "Neden yapayım ki?"

"Çünkü berbat durumdayım. Parlıyor olmam gerekiyordu, kontrolümü kaybetmem değil. Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum."

Yüzünü avuçladı, sonra gözyaşlarını sildi. "Seni seviyorum Jess. Her parçanı. Ne hissediyorsan onu hissediyorsun."

Onu seviyor muydu? Cidden mi?

Kalbi durdu. Göğsünde donduğunu hissetti. Onu nasıl sevebilirdi? Önemsemesi gereken biri olmaya yakın bile değildi.

"Matt, yapamazsın."

Cevabı onu öpmek oldu. Vaatlerle dolu nazik bir öpücük. O da onu öptü, bunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu göstermek istiyordu. Daha önce hiç onun gibi biri olmamıştı, onu önemseyen biri. Elbette, erkekler ona onu sevdiklerini söylemişlerdi, ama sadece kendileriyle seks yapması gerektiğini düşündükleri için.

Ellerini vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi, sanki ona doyamıyormuş gibi dokunuyordu. O da ona dokundu, sonra kemerini çekti.

Geri adım attı. Adam kıyafetlerinin geri kalanını çıkarırken, kadın yatağa girdi ve çarşafın üzerine uzandı. Çırılçıplak kaldığında, onun yanına geçti ve onu okşadı. Diğer elindeki prezervatifi gördü.

Çünkü o tam da böyle biriydi, diye düşündü, gözyaşlarıyla tekrar savaşıyor. Ne olursa olsun onu koruyacak ve ona bakacaktı.

Onu sırt üstü yatırdı ve ona gülümsedi. "Kendini hazırla, koca adam."

Güldü. "Dayanabilirim."

"Umarım öyledir."

Onu dudaklarından öptü, sonra boynundan göğsüne doğru ilerledi. Saçları gevşemişti ve hareket ettikçe onu okşuyordu.

Meme uçlarını yalayacak kadar durakladı, sonra onlara üfledi. Göz ucuyla adamın ellerinin yumruk haline geldiğini gördü, sanki kontrol için savaşıyordu.

Güzel. Kendisini şaşırttığı kadar onu da şaşırtmak istiyordu.

Adamın kaslı karnını öpmeye devam etti, sonra kayarak kalçalarının arasına diz çöktü. Yerine oturduğunda, prezervatifi ondan aldı ve açtı, ama ona takmadı. Henüz takmadı. Sonra eğildi ve onu ağzına aldı.

Birkaç kez aşağı yukarı hareket etti, geri çekildi ve ucunu yaladı. Bir tıslamayla nefes verdi. Dudaklarını onun etrafında kapattı ve emdi, sonra onu okşamak için dilini kullandı.

Kan nabız gibi atarak onu daha da sertleştirdi. Kalçaları

gerildi. "Jesse," diye inledi ve ona doğru uzandı.

Onun ne demek istediğini biliyordu. Bu şekilde değil. İlk seferinde değil. Onun içinde olmak istiyordu ve o da bunu istiyordu.

Prezervatifi taktı, sonra onun üzerine çıktı ve tek bir hareketle hepsini içine aldı.

Onu o kadar tamamen doldurdu ki, neredeyse haykıracaktı. Neredeyse çok fazlaydı, diye düşündü, sonra daha yavaşça tekrar yukarı ve aşağı hafifledi. Vücudu onun uyarılmasına uyum sağlayarak gerildi. Öne doğru eğildi ve kendini yatağa dayadı. Adam uzandı ve kalçalarını kavradı.

"Jesse," dedi, sesi gergin ve alçaktı.

Gülümsedi. İsteddiği şey buydu, onu memnun etme şansı. Onu tutuşuyla hızını belirlemesine izin verdi. Yukarı ve aşağı kaydı.

onu kenara itmek.

"Benimle gel," dedi ona.

"Hayır. İzlemek istiyorum."

Tekrar aşağı itti ve onun sertleştiğini hissetti. Daha hızlı hareket ederek onu sınırın ötesine zorladı. Sanki kontrolü elinde tutmaya çalışıyormuş gibi ona tutundu, sonra tekrar inledi ve kayboldu.

Kalçalarındaki eller onu hareketsiz tutana kadar ona bindi. Gözleri kapandı, yüz hatları gerginleşti. O kendisine bakana kadar bekledi, sonra eğildi ve onu öptü.

"Seni seviyorum Matt."

Kollarını ona doladı ve üstte olacak şekilde yuvarlandı, sonra onu öptü.
"Seni daha çok seviyorum."

"İmkansız."

"Bahse girmek ister misin?"

diye sordu. "Elbette."

"Bunu kanıtlayacağım."

Güldü. "Denemeni görmek için sabırsızlanıyorum."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Günümüz...

JESSE oturmuş sabah kahvesini içiyor, uyanmaya çalışıyordu. İlk kez sabahın erken saatlerinde fırında olması gerekmiyordu, bu yüzden yediye kadar uyumak bir zevkti. Ya da uyuyabilseydi öyle olurdu. Ne yazık ki huzursuz bir gece geçirmiş, rahatlayamamıştı. Sonunda uyuyakaldığında rüyasında Matt'i görmüştü. Öpücüğü ve dokunuşuyla onu rahatsız etmişti, ta ki kadın rahatsız edici bir şekilde uyarılmış olarak uyanana kadar.

İç çekerek, bunun onun ofisinde olanlar yüzünden olduğunu düşündü. Ona hissettirdikleri yüzünden. Ona her şeyini vermek istemiş, teklif ettiği şeye teslim olmak istemişti. Çok iyi hatırladığı o inanılmaz tutku hâlâ aralarında yaşıyordu ve gidebileceği bir yer değildi. Ondan emin olana kadar olmazdı. Ya da belki kendinden emin olana kadar.

Paula aceleyle mutfağa girerken kahve fincanını iki eliyle kavradı ve kokusunu içine çekti.

"Nereye bakacağını biliyor musun?" diye sordu diğer kadın kâğıdı uzatırken.

Yeni brownie'lerin reklamı kuponla birlikte bugünkü gazetede yer alacaktı. Jesse hem gergin hem de korkmuş hissederek, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Tek bildiğim, Nicole'ün hiçbir şey yapmamaya karar verdiği."

"O bunu yapmazdı."

Jesse o kadar emin değildi. Kız kardeşi bugünlerde ona oldukça kızgındı.

Gazeteyi bölümlere ayırdı, yarısını Paula'ya verdikten sonra sayfaları çevirmeye başladı, satın almaları gereken çeyrek sayfalık reklamı arıyordu. O da

Paula gülmeye başlayınca zar zor bakmaya başladı.

"Ne yaptığı önemli değil," dedi Paula. "Eğer onun hakkında haklıysan, çok kızacak."

"Neden?"

Paula bornozunun kemerini sıktı, sonra mutfak sandalyelerinden birine çöktü. Boğazını temizledi ve okumaya başladı.

"İtiraf etmeliyim ki ben unlu mamulleri seven biri değilim. örekler beni üşütür. Kahveli kek esnememe neden oluyor. Ama ikolatanın büyük bir hayranıyım, bu yüzden bir arkadaşım ünlü Keyes Bakery'nin yeni brownie'lerinden övgüyle söz edince bir deneyeyim dedim. Ne de olsa bir muhabirin gerçekten zor bir işi yapmaya istekli olması gerekir. Ben de gittim ve brownie'lerin her birinden birer tane aldım. Hem fındıklı hem de fındıksız eşitleri var."

Paula başını kaldırdı ve sırtıttı. "Kendini hazırla, Jesse."

Jesse başını salladı, dinlemekten ve incelemenin iyi olması için dua etmekten başka bir şey yapamadı.

"Seattle, yeni bir nirvanamız var. Mocha-cino'ları, double shot latte'leri ve hayatınızdaki diğer tüm çökmekte olan lezzetleri unutun. Her ne yapıyorsanız bırakın ve doğrudan Keyes Bakery'ye gidin. Ödeyebildiğiniz kadar çok brownie sipariş edin ve daha önce hiç yaşamadığınız bir heyecan yaşatacak lezzetli, zengin, inanılmaz bir çikolata ikramıyla kendinizi şımartın."

Paula okumaya devam etti ama Jesse dinlemiyordu. Dinlemesine gerek yoktu. Kekler çok beğenilmişti. Başardı. Gülmeye başladı. Çok güzel bir gün olacaktı.

JESSE sabah onda vardiyasına geldi. Tüm bina bir karmaşa içindeydi. Park yeri dolup taşıyordu, sırada bekleyen bir düzine insan vardı ve fırına beş adım bile atmadan onu çok mutsuz görünen bir Nicole karşıladı.

"Bundan haberin var mıydı?" diye sordu kız kardeşi. "İncelemeden haberin var mıydı?"

"Gazetede okuyana kadar olmaz."

Nicole ikna olmuş görünmüyordu. "Elimizde yeterince yok. Bir saat içinde tükenecek. O zaman insanlara ne diyeceğim?"

Jesse ona baktı. "Bilmiyordum," dedi. "Bilseydim sana söylemez miydim sanıyorsun? Aceleye hazırlıklı olmamızı istemez miydim sanıyorsun? En azından, bunu yüzüne vurmak isteyeceğimi düşünmelisin."

Bu, kız kardeşini ikna etmişe benziyordu. "Tam bir karmaşa," diye mırıldandı Nicole. "Her seferinde yarım düzine alıyorlar. Elimizden geldiğince hızlı yapıyoruz ama üretim kapasitemiz sınırlı. Böyle olmaması gerekiyordu."

Jesse brownie'lerinin kalkmasının mümkün olmadığı imasını görmezden geldi. Şu anda daha büyük bir sorunları vardı.

"Telefon siparişleri var mı?" diye sordu.

Nicole'ün ifadesi gerginleştı. "Birkaç tane."

Jesse'nin tahminine göre bu çok şey ifade ediyordu. "Bu iş daha da büyüyecek. Kısa süreli bir mutfak kiralsak nasıl olur? Çok fazla alana ihtiyacımız yok. Birkaç ticari fırın işimizi görür. Başlangıç masrafı neredeyse hiç olmaz."

Nicole, "Bu kısa vadeli bir sorun için oldukça kalıcı bir çözüm," dedi.

Jesse bunun kısa vadeli olduğunu düşünmüyordu ama bu konuda ısrar etmemeye karar verdi. "Fazlalıkları internet üzerinden satabiliriz."

Kız kardeşi inledi. "Bunun peşini bırakacak mısın?"

"Hayır. Bu harika bir fikir. Kolay para. Web sitem hazır. Tek ihtiyacım olan bir sunucuya bağlanmak ve çevrimiçi olacağız."

"Devlet üniversitesindeki işletme derslerinden biri daha mı?"

"Evet," dedi Jesse, kız kardeşinin devam eden şüphesinden rahatsız olmamaya çalışarak. "Doğru nakliye malzemelerini ve kutuları araştırdım. İşe koyulmamız iki gün sürer. Hatta bunu fırın müşterileri için de kullanabiliriz."

"Hiç sanmıyorum," dedi Nicole.

"Bunların hiçbiri için bir gram bile heyecan duymuyorsun, değil mi?" Jesse kendini acı ve yenilmiş hissederek sordu. "Mutlu değilsin çünkü bu benim tarifim."

"Temkinliyim çünkü bu işe ve çalışanlarıma karşı bir sorumluluğum var. Sırf iyi bir fikir olduğunu düşündüğünüz için kaynakları sağa sola savuramam. Burada çok büyük bir paradan bahsediyoruz. Ödemem gereken maaşlar var. İnsanlar bana güveniyor. Hata yapma lüksüm yok."

Jesse park yerini işaret etti. "Bu bir hata değil."

"Bugün değil ama ya bir hafta sonra? Bir ay sonra? Yeni insanlar işe alıp sonra da işe yaramazsa onları kovacak mıyız? Bir hevesle insanların hayatlarıyla oynamam. Senin keklerinden daha çok endişelenmem gereken şeyler var Jesse. Bu seni rahatsız ediyorsa özür dilerim."

"Eğer iş hakkında bilgi edinmek istiyorsan," diye devam etti Nicole, "bunu memnuniyetle karşılarım. Sana bir şans vermekten mutluluk duyarım. Ama fırında haftanın lezzetinden çok daha fazlası var. Sen hatırlamasan bile ben bunu hatırlamak zorundayım."

Jesse ne diyeceğini bilemedi. Neyse ki Sid'in onlara doğru yürüdüğünü gördü. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu ama daha önce hiç görmediği bir ifadeydi.

"Sorun nedir?" Nicole sordu.

"Hiçbir şey. İkinci hat. Bu çağrıya cevap vermeniz gerekiyor."

Nicole eski duvar telefonunun yanına gitti, bir düğmeye bastı ve ahizeyi kaldırdı.

"Ben Nicole," dedi, sesi temkinli çıkıyordu. Yaklaşık otuz saniye dinledikten sonra arayan kişiden beklemesini istedi. Telefonu Jesse'ye uzattı. "Telefon size." Ahizeyi uzattı ve uzaklaştı.

Jesse onun ardından bakakaldı. Bu da ne böyle? "Alo?"

Arayan kadın içini çekti. "Şimdi kiminle konuşuyorum?"

"Jesse Keyes."

"Gerçekten mi? Bu harika. Nihayet. İzinizi bulmak kolay olmadı. Spokane'de sizin için bulduğum numara başka bir hatta yönlendirilmişti ama siz hiç açmadınız. Başka ne yapacağımı bilemedim."

Jesse kaşlarını çatı. "Cep telefonuma yönlendirdim."

"Bunu açık tutmak isteyebilirsin, biliyorsun. Sana ulaşmamızı kolaylaştırır."

"Kimsin sen?"

Diğer kadın güldü. "Doğru. Özür dilerim. Margo Walkin. *Good Morning America*'da yapımcıyım. New York'tayım ama eskiden Seattle'da yaşıyordum. Bugün doğum günüm ve annem hediyesimin bir parçası olarak bana brownilerinizden gönderdi. Oh. Aman Tanrım. Tanrım. İnanılmazlardı. Sonra annem onların çok konuşulduğunu söyledi, ben de onlar hakkında bir bölüm yapabileceğimi düşündüm. Ya da seninle. Bir hikaye olduğunu biliyorum. Bu yüzden bir telefon görüşmesi ayarlamak istiyorum, böylece konuşabiliriz ve sonra çekim için oraya bir ekip göndereceğim. Ne dersiniz?"

Jesse park yerindeki araba kalabalığına baktı ve gazetedeki makaleyi düşündü, sonra güldü. "Sanırım gerçekten çok güzel bir gün olacak!"

NICOLE kanepeye oturdu, sonra kendini yana attı ve yüzünü bir yastığa gömdü. "Ben korkunç bir insanım," diye mırıldandı.

"Sen değilsin."

Claire'in sesi sıcak ve sevgi doluydu. Mükemmel bir destekleyici kız kardeş. Nicole bunu hak etmediğini biliyordu.

"İğrenç biriyim," diye mırıldandı kumaşa doğru. "Bir işaret ve zil takmalıyım ki insanlar geldiğimi fark edip kaçabilsinler. Sanki bir tür duygusal cüzzamlıyım."

"Sen duygusal bir cüzzamlı değilsin," dedi Claire ona. "Her ne kadar dramatik olsan da. Genelde bundan daha mantıklı davranırsın."

"Jesse konusunda mantıklı davranamıyorum. Sanırım sorun da bu."

"Öyle görünüyor. Şimdi otur. Böyle kalırsan sırtını inciteceksin."

Nicole doğruldu. Claire'de en çok sevdiği şeylerden biri, kız kardeşinin her zaman insanların içindeki iyiliği görmesiydi. Claire onu dinler ve Nicole'ün kendini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışırdı. Nicole'ün bir sürtük gibi davrandığını söyleyip sonra da başına geleni hak ettiğini söyleyen Jesse'nin aksine.

"Onu özledim," diye itiraf etti Nicole. "O yokken onu özledim ve şimdi geri döndüğüne göre onu daha çok özledim. Olanlardan nefret ediyorum. Nasıl davrandığımdan nefret ediyorum. Kelimeleri duyuyorum ve ağzımdan çıktıklarına inanamıyorum."

"Neden bunları söylüyorsun? Drew konusunda ona hâlâ kızgın mısın?" "Bilmiyorum. Belki de. Evet."

"Onunla yatmadığına inanıyor musun?"

Nicole oraya gitmek istemedi. "Evet, ona inanıyorum ama hâlâ çok kırgın ve üzgünüm. Bir türlü unutamıyorum. Beş yıl oldu. Bunu aşmış olmam gerekmez mi?"

"Muhtemelen, ama sen değilsin."

Nicole ona baktı. "Seni her zaman yardımsever kız kardeş olarak düşünmüşümdür."

"Deniyorum. Bak, beş yıl oldu ama senin için hiçbir şey değişmedi." "Yine Oprah anı."

Nicole bunu söylemek istememişti ve kelimeler ağzından çıkar çıkmaz onları geri çağırabilmeyi diledi.

"Oprah anı nedir?" Claire kanepede onun yanına oturup sırtını sıvazlayarak sordu. "Şu ampul olayı gibi bir şey mi?"

"O kadar da olumlu bir şey değil," diye mırıldandı Nicole, kendini her geçen saniye daha küçük ve acımasız hissederek. "Yaklaşık on yıl önce *Oprah*'a çıkmıştım. Birisi ona çikolatalı keklerimizden birini gönderdi ve o kadar beğendi ki, bunun hakkında konuşabilmem için beni programa çıkardı."

Claire'in gözleri parlayarak sıırttı. "Bana hiç söylemedin. Bu inanılmaz."

"Öyle olması gerekiyordu ama pasta hakkında konuşamadım. Beni davet etmesiyle benim Chicago'ya gitmem arasında, programındaki biri senin hakkında bir şeyler öğrenmiş. Ben de ünlü Keyes çikolatalı pastasını Amerika'ya göstermek yerine, harika bir çocuk olan ikiz bir kız kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğuna dair soruları yanıtladım. Fazladan işçi tuttum, malzeme aldım, hepsi bedavaydı. Fazladan bir düzine kadar sipariş aldık ve hepsi bu kadar."

Nicole omuz silkti. "Seninle konuşmadığımız zamanlardı, o yüzden pek heyecanlanmadım."

Claire ona, "Özür dilerim," dedi.

İşin kötü yanı, bunu kastetmiş olmasıydı, diye düşündü Nicole. "Çok yumuşak kalplisin."

"Çok kabasın ama yine de seni seviyorum."

Nicole, bunun değiştirmeyeceği bir şey olabileceğini bilerek, "Kaba olmak istemiyorum," dedi. "Jesse'nin yaptıklarından çok gurur duyuyorum. O çocuğu tek başına büyüttü ve onunla iyi bir iş çıkardı. Artık yetişkin ve yetenekli. Bu iyi bir şey. Mutlu olmalıyım."

"Ama sen değilsin," dedi Claire ve ona sarıldı. "Sorun değil."

"Sorun değil. O benim kız kardeşim. Onu çok seviyorum ve geçmişi unutamıyorum. Her şeyi doğru yapacağına güvenemiyorum. Kızgın ve kırgınım. Neden iyi şeylerden bahsedemiyorum? Üniversiteye gitti. Bunu sana söyledi mi? Gabe'i büyütürken ve tam zamanlı çalışırken AA'sını kendi başına aldı. Hiç yardım almadan. Kim yapar bunu? Harika insanlar. Benden çok daha iyi olan insanlar."

Nicole ağlamamak için nefesini içine çekti. "Onu zlyorum, seviyorum ve sanırım ondan nefret ediyorum. Neyim var benim böyle?"

"Sen insansın."

"Ben tam bir kaltağım. Geçmişi geride bırakmalıyım.

Bunu istiyorum." "İstiyor musun?"

Nicole gözyaşlarıyla savaşmaya devam etti. "Anlayışlı olmandan nefret ediyorum ama devam et. Söyle hadi. Sylemelisin ve muhtemelen benim de duymaya ihtiyacım var."

"Eğer Jesse kötü adam değilse, o zaman ilk evliliğinizin neden başarısız olduğuyla yzleşmelisiniz. Sorumluluğu kabul etmelisin."

"Bu neden umurumda olsun ki? Beş yıl oldu. Hawk'ı seviyorum. Drew gideli çok oldu ve onu asla geri istemem."

"Bu onunla ilgili değil. Seninle ilgili. Her şeyi berbat ettiğini kabul etmekle ilgili."

"Yanlış yaptığım şeylerin sorumluluğunu kabul ediyorum," dedi Nicole, biraz incinmiş hissederek. "Jesse her zaman-"

Jesse'nin artık öyle olmaması dışında. Jesse kendine çeki düzen vermiş gibiydi.

"Geri döndüğü için mutluyum," dedi Nicole. "Sadece yüzeye çıkan tüm bu saçmalıklarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"Bir yolunu bulacaksın."

"Yapsam iyi olur. Onu tekrar kaybetmek istemiyorum."

"BABAM BENDEN HOŞLANIYOR MU?" Gabe sordu.

Jesse keşke araba kullanmasaydı da oğlunu kollarının arasına alıp hayatı boyunca bir daha kötü bir şey düşünmek zorunda kalmayana kadar ona sarılabilseydi.

"Senden hoşlanıyor," dedi onun yerine. "Senden çok hoşlanıyor. Ama çocukların yanında hiç deneyimi yok, bu yüzden ne söyleyeceğini bilmiyor. Bu da onu yanlış bir şey söylemekten ya da yapmaktan korkutuyor. Yetişkinler bundan gerçekten nefret eder, bu yüzden hata yapmak yerine hiçbir şey yapmayacaktır."

Dört yaşındaki bir çocuk için bu kadar bilgi çok mu fazlaydı? Bazen emin olamıyordu.

"Ama özür dilediğin sürece hata yapmanın bir sakıncası yok," dedi Gabe.

Güldü. "Öyle ve bunu ona hatırlatacağım." "Güzel.

Çünkü onun benim babam olmasını istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum," dedi ve arabadan indi.

Araba koltuğundan kalkmasına yardım etti, sonra Matt'in evinde akşam için getirdiği masa oyunlarını topladı.

Bir araya gelmek onun önerisiydi. Ofisteki karşılaşmalarından sonra arama konusunda gergindi ama Gabe ve babasını

Seattle'a geri dönme nedeninin önemli bir parçasıydı, sırf kalçalarının kolayca alev almasına neden olduğu için ondan uzak durmak aptalca görünüyordu. Bu onun değil, kendisinin sorunuydu ve bir yetişkin gibi bununla başa çıkabilirdi.

Matt'in evinin önündeki büyük çift kapıya doğru yürüdüler. Gabe etrafına bakındı. "Burası bir otel mi anne?"

"Hayır. Sadece büyük bir ev."

Gabe şaşkın görünüyordu. "Burada başka bir aile mi var?" "Hayır, tatlım. Sadece baban var."

"Sadece o mu?"

Jesse ilk ortaya çıktığında orada olan kızıl saçlı kadını hatırladı. "Çoğu zaman."

Matt'in diğer kadınlarını, öpüşmelerini ya da sorun yaratabilecek başka bir şeyi düşünmeyecekti. Bu gece oğlu ve babasıyla ilgiliydi ve nasıl iletişim kuracaklarını öğrendiklerinden emin olmak istiyordu.

O zili çalamadan kapı açıldı. Matt orada duruyordu, kot pantolon ve tişört içinde uzun boylu ve seksiydi. Sıradan. Onun için iyi bir görünümdü. Tabii çıplak olması da öyleydi, ama bunu düşünmeyeceğine dair kendine söz vermişti.

"Merhaba," dedi, aniden gergin hissederek.

"Merhaba, sen." Aşağı baktı. "Selam, Gabe."

Oğlu kendini toparlamış gibiydi. "Merhaba," dedi sessizce.

"İçeri gelmek ister misin?" Matt sordu.

Gabe ona baktı, sonra başını salladı ve eve doğru yürüdü. Jesse de onu takip etti.

Önlerindeki duvara bakarken girişin Spokane'deki kiraladığı ev kadar büyük olduğunu düşündü. İki kat yüksekliğindeydi ve aşağıya doğru su akıyordu.

Gabe gözlerini kocaman açarak baktı. "*İçeride* yağmur yağıyor," diye nefes aldı. "Anne, bak. Yağmur yağıyor."

Pahalı da olsa bunun bir su özelliği olduğunu açıklamayı düşündü. Ama belki de oğlunun bunun gerçek bir yağmur olduğunu düşünmesine izin vermek daha iyiydi.

"Anlıyorum," dedi. "Oldukça havalı, değil mi?"

Matt yan duvara doğru yürüdü ve bir düğmeyi çevirdi. Duvardaki su anında aÇağıdaki havuza düğtü, sonra bir sessizlik oldu.

Gabe'in yüz ifadesi hayrete dönüştü. "Bunu

yapabiliyor musun?" Matt sıırttı. "Sen de yapabilirsin.

Hadi gel. Sana göstereyim."

Düğme biraz yüksekteydi. Jesse onlara doğru ilerlemeye bağıladı, ama Matt uzanıp Gabe'i belinden yakaladı ve uzanabilmesi için kaldırdı. Çocuk düğmeyi açtı ve su yeniden düşmeye başladı.

Gabe güldü. "Anne, bunlardan bir tane alabilir miyiz?"

"Bir süre daha olmaz," dedi, önce ihtiyaç duydukları bir sürü bağıka Gey olduğunu düğünerek. Elbette Matt'in milyonları onda değildi.

Gabe'i yere bıraktı. Matt ona, "Biraz oyun oynamaya hazırım," dedi. "Peki ya sen?"

Gabe başını salladı.

Matt, "Buradan," diyerek onları kısa bir koridordan geçirdi, iki yüz kişiye yetecek kadar büyük bir mutfağı geçip açık bir aile odasına götürdü. En azından Jesse buranın bir aile odası olduğunu sanıyordu. Tavan birkaç kat yukarı uzanıyordu. Duvardan duvara pencereler vardı ve mükemmel bir göl manzarası

Washington'da. Şömine, kullanılmadığı zamanlarda misafir odası olarak ikiye katlanabiliyordu ve mekanın her yerine dağılmış dört kanepe vardı.

Kim böyle yaşar ki? Tamam, belli ki Matt yaşıyordu, ki bu çok garipti. Üç yatak odalı bir şehir evinin çok büyük olduğundan şikayet eden adama ne olmuştu?

Bir kanepeye doğru gitti, ama Gabe şöminenin yanındaki yumuşak halının üzerine düştü. Jesse Matt'e gülümsedi. "Biz yerde oynarız."

Şüpheli görünüyordu ama onlara katıldı.

Getirdiği oyunları yere koydu. "Chutes and Ladders ve Candyland. Her zamanki iki favori." Gabe'e baktı ve sırtıttı. "Önce kolay olanla başlayalım. O bu işte yeni."

Gabe güldü ve Chutes and Ladders'a uzandı.

Jesse oyunu kurdu. "Kuralları açıklamama gerek var mı?" diye sordu, onunla dalga geçmenin aralarında yayıldığını hissettiği cinsel farkındalığa yardımcı olacağını düşünüyordu. Gülüyorlarsa ve Gabe'e ya da oyuna odaklanmışlarsa, her şey çok daha güvenliydi. En azından onun için.

"Bunu ilerledikçe anlayabilirim," dedi ona, kara gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Gabe zarları aldı. "Al," dedi. "İlk sen atabilirsin." "Çok güzel,"

diye fısıldadı Jesse.

"O yeni," diye fısıldadı Gabe.

Matt, "Gkinizi de duyabiliyorum," diye homurdandı ve zarları attı.

Beş dakika sonra Gabe, Matt'le birlikte oluklardan aşağı kayarken, Matt de merdivenlerden yukarı çıkmaya devam edince güldü.

Matt'e, "O kazanacak," dedi.

"Bunu görebiliyorum. Çünkü daha fazla pratik yapıyor." "Belki de. Ya da oyunda gerçekten çok iyi."

Matt zarları attı ve bir başka paraşütün üzerine düştüğünde inledi.

Matt'in bu konuda iyi davrandığını, gecenin gidişatından memnun olduğunu düşündü. Çok daha az gerginlik vardı ve Matt doğrudan Gabe'le o kadar çok konuşmasa da, birlikte daha rahat görünüyorlardı.

Gabe büyük pencereden dışarı bakmak için koşarak uzaklaştığında,

Matt'e döndü. "Nasılsın?" diye sordu.

"Tamam."

Halının üzerinde yan yatmış, başını elinin üzerine koymuş, yeterince rahat görünüyordu.

"O mu daha az korkutucu yoksa sen mi daha iyi numara yapıyorsun?" diye sordu.

"İnternette bazı okumalar yapıyordum. Onun yaş grubu hakkında. Nelerden hoşlandıklarını, gelişimsel olarak nerede olduklarını."

Bu, Gabe'i bir insan ve oğlu olarak görmeye başladığı anlamına mı geliyordu? Bunun için çok mu erkendi? Kız sormak için bir yol bulamadan Gabe onun yanına döndü ve kendini onun üzerine attı.

"Seni seviyorum anneciğim," dedi karnının üzerine inerken.

Onu da yanına alarak yuvarlandı ve sırt üstü yere düştü. Onu gıdıklamak çok daha kolaydı. "Ben de seni seviyorum," dedi parmaklarını onun yanında oynatırken.

Adam kahkahalarla çığlık attı ve daha da yaklaştı. O da güldü, sonra onu kendine doğru çekti. Sarıldılar ve kız onun küçük çocuk kokusunu içine çekti.

Kalbi durmadan büyüyor, diye düşündü. Daha da büyüyor olmalıydı, aksi takdirde oğluna duyduğu tüm sevgiyi taşıması mümkün olamazdı.

Döndü ve Matt'in oturduğunu gördü. Onlardan biraz uzakta duruyordu, biraz gergin ve yerinde değilmiş gibi görünüyordu. Gözlerinde bir şey vardı, okuyamadığı bir duygu. Suçluluk mu? Endişe mi? Sonra gözlerini kırptırdı ve kayboldu.

Gabe hiç uyardıktan Matt'in ayağına doğru atıldı. Onu yakaladı ve gıdıkladı. Matt o kadar hızlı geri çekildi ki neredeyse yuvarlanıyordu. Gabe'in ağzı açık

kaldı. "Anne, o gıdıklanıyor!"

Görünüşe göre, haberler neredeyse içerideki yağmur kadar heyecan vericiydi.

Gıdıklanan yetişkin bir adam mı? Bu mümkün müydü?

Gabe ona doğru hamle yaptı. Matt, o geri çekilmeye devam ederken bile kolunu uzattı. "Bir saniye bekle. Bu iyi bir fikir değil, Gabe. Birini gıdıklamak tehlikeli bir iş olabilir."

Gabe onu dinlemiyordu ve Jesse müdahale edip etmemesi gerektiğine karar veremiyordu. Matt'in daha az yetkili olması ve belki de kaçması fikri hoşuna gitmişti. Oğlu Matt'in ayak parmaklarını tutunca, Matt ayağa fırladı.

"Kim kek ister?" diye sordu. "Fırına uğradım ve biraz aldım."

Jesse ayağa kalktı ve Gabe'i kollarına aldı. Hep birlikte mutfağa girdiler.

Matt tanıdık bir Keyes'i açarken, "İki çeşit de var," diyordu. Fırın kutusu. "Gabe, seninkinin yanında süt ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Jesse?"

Çok rahat davranıyordu, diye düşündü, kendini biraz kötü hissederek. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki küçük bir kız gibi kaçıp gitmemişti. Bir gıdak sesi çıkardı.

Ona baktı. "İyi misin?"

Yine gıdıkladı. "Civciv, civciv, tavuk."

Bakışları daraldı. "Ben tavuk değilim. Güçlü reflekslerim var. Yanlışlıkla Gabe'e tekme atarak onu incitme riskini almak istemedim."

"Uh-huh. Gıdıklanıyorsun ve onun ayaklarına dokunmasını istemedin."

"Bu reflekslerle ilgili."

Yine gıdıkladı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan onu kolundan tutup kendine doğru çekti ve yüzüne baktı. Ağzı onunkinden birkaç santim uzaktaydı. Isı dokundukları her yeri yaktı ve istek patladı.

"Bunu bir daha söyle," diye talimat verdi, sesi alçak ve kontrollüydü. "Bana meydan mı okuyorsun?" diye sordu biraz nefessiz kalarak.

"Kesinlikle."

"Şimdi brownie'mi alabilir miyim?" Gabe onun tişörtünü çekiştirerek sordu.

Gerçeklik ona çarptı. Matt'ten uzaklaştı ama o da aynı hızla onu bıraktı.

"Elbette tatlım," dedi ve onu kaldırıp yüksek tezgahın yanındaki uzun koltuklardan birine oturttu. "Cevizsiz, değil mi?"

"Uh-huh."

"Yanında süt istiyorsun, değil mi?"

Mutfakta Gabe'i yerleştirmeye çalışıyorlardı. Jesse Matt'e peçetelerin nerede olduğunu sordu. O da Gabe'in sandalyesini tezgâha yaklaştırdı. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı, ama Jesse onun her hareketinin çaresizce farkındaydı.

Vücudu ihtiyaçtan ağrıyordu. İstedi- Cep

telefonu çaldı.

Çantasını kaptı ve telefonu çıkardı. Numara yereldi ama tanıdık değildi.

"Alo?"

"Jesse? Ben Claire. H e m e n buraya gelmelisin." Claire'in sesi telaşlı geliyordu.

"Sorun ne? Ne oldu?"

"Fırından arıyorlar. Tanrım, inanamıyorum."

Arka planda sesler vardı. Yüksek sesler ve çığlıklar. "Ne demek

istiyorsun? Ne oldu?"

"Yangın var. Her şey yanıyor."

ON İKİNCİ BÖLÜM

JESSE kız kardeşleriyle birlikte bir zamanlar Keyes Fırını olan yerin hâlâ yanmakta olan kalıntılarının önünde duruyordu. Alevlerin çoğu söndürülmüştü ama duman kokusu havada asılı kalmıştı.

Son birkaç saat içinde bina bir moloz yığınınna dönüşmüştü. Hiçbir şey kurtarılamamıştı. Jesse geldiğinde, alevler korkutucu bir eğlence biçimi gibi gökyüzüne doğru tırmanıyordu. Sıcaklık onları geride tutmuştu. Şimdi köz ve külden başka bir şey yoktu.

"Gittiğine inanamıyorum," diye fısıldadı Nicole, sesi Jesse'nin hissettiği kadar şaşkıındı. "Aynen böyle."

Claire aralarında durmuş, kollarını onlarinkilerle birleştirmişti. "Kimse yaralanmadı. En önemli şey bu. Gerisi sadece eşya ve değiştirilebilir."

Jesse yüzünden akan gözyaşlarıyla mücadele etme zahmetine girmedi. "*Günaydın Amerika* şimdi çıkmayacak," dedi. "Ortada pek bir hikâye yok."

Küçük bir işletme yangınla yok oldu. Kimin umurunda?

Nicole, "Bu dünyanın sonu değil," dedi. "Bunu düzeltebiliriz. Sigortamız var. Yeniden inşa edeceğiz. Sadece biraz zaman alacak."

Jesse hiçbir şey söylemedi. Ne anlamı vardı ki? Seattle'a bir şeyler kanıtlamak için dönmüştü. Kendine bir şeyler kanıtlamak için altı ay vermişti - işin geçerli bir parçası olabileceğini, bir fark yaratabileceğini. Ama fırın kapandığına göre bu imkânsızdı.

"O zamana kadar ne yapacaksın?" Claire sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Nicole. "Binaya göz kulak ol."

Jesse üzüntüyle bunun hayallerinin ölümü olduğunu düşündü. Spokane'e geri dönmek ve bir barda çalışarak sakin hayatına devam etmek zorunda kalacaktı. İyi fikirleri olduğunu ve bir fark yaratabileceğini gösterme şansını asla elde edemeyecekti. O-

"Bir mutfak kiralayabiliriz," dedi hiç düşünmeden. "Bazı şeyleri kısmak zorunda kalırız ama hepsini değil. Mekânın adını duyurabiliriz. Ve bu zamanı internette canlı yayına geçmek için kullanabiliriz. Tüm program ve bilgilerin olduğu CD'ler Paula'nın evinde. Sabah bir sunucu bulabilirim. Uzun sürmez. Böylece yeniden yapılanma sırasında da işlerin çoğunu halletmiş oluruz."

Nicole başını salladı. "Asla işe yaramaz. Jesse, bu konuda ısrar ettiğini biliyorum ama bu mümkün değil. Şu an doğru zaman değil. Unlu mamulleri ülkenin öbür ucuna gönderemezsin. İyi paketlenmezler ve bu sorunu çözmüş olsanız bile, vardıklarında bayat olurlar."

"Gecelik kargo kullanırsak olmaz."

"Kimse bunun için para
ödemeyecek."

"Nereden biliyorsun?"

Nicole Claire'den kurtuldu ve Jesse'ye döndü. "Belki senin devlet üniversitesindeki sahte dünyanda öyle olur. Ama burada değil. Kimse Cleveland'a kek ya da pasta almak için o kadar para harcamaz."

"Bunu bilmiyorsun," dedi Jesse, Nicole'ün planının işe yarayabileceğini kabul etmeyi sürekli reddetmesinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. "Çok fazla araştırma yaptım ve bu hayali bir dünya değildi. Hassas ürünleri olan diğer şirketlerin bunu nasıl yaptığını kontrol ettim. Evet, bir gecede ödeme yapmak zorunda olmak satışları azaltacak ama hepsini ortadan kaldırmayacak. Başlangıç maliyetleri o kadar az ki, denememek çılgınlık olur."

"Bu işte yıllarımı harcadım," diye tersledi Nicole. "Müşterilerimi tanırım."

"Mağazanıza gelen insanları tanıyorsunuz. Ülkenin geri kalanını tanıyorsunuz ve bu ihtimali neden göz önünde bulundurmadığınızı anlamıyorum."

Hayatta gördüklerinizden daha fazlası vardır."

"Bunun farkındayım," dedi Nicole sıkıldığı belli olan dişlerinin arasından. "Ama istediğin şey imkânsız."

"Çünkü öyle olduğunu söylüyorsun. Denemeyeceksin bile."

Claire ikisini de serbest bırakırken, "Tamam, bu kadar yeter," dedi. Önlerine geçti, sonra onlara doğru döndü. "Artık kavga etmek yok. Bu gece olmaz. Zaten yeterince şey yaşadık." Nicole'e baktı. "Her şeyin çözülmesi biraz zaman alacak. Yangının nedeni, yeni bir yer için tasarımlar, inşaat. Aylardan, belki de birkaç yıldan bahsediyoruz. Bilmiyorum. Bu arada, çalışanlarınız var. Onların gitmesine izin verecek misiniz?"

Nicole başını salladı. "Bilmiyorum. Şu anda her şey çok fazla."

"Katılıyorum," dedi Claire. "Ama Jesse haklı. Kiralık bir mutfak işe koyulmak için hızlı bir yol ve başlangıç masrafları da fazla değil. Aynı şey internet satışları için de geçerli. Eğer hazır bir Web sitesi varsa, sadece hosting ile uğraşmamız gerekecek. Bu da çok pahalıya mal olmaz. Peki satışlar muhteşem olmazsa ne olacak? Bir miktar olacaktır ve en azından birkaç çalışanı işinde tutabilirsin."

Nicole iç çekti. "Haklısın."

"Biliyorum. İşin geri kalanına gelince, yerel restoranlara satış yapmaya ne dersiniz? O pazara hiç baktınız mı? Kek ve brownieler arasında biraz ilgi yaratabilirsiniz."

Jesse Claire'e baktı. "Restoranlar mı? Bunu hiç

düşünmemiştim." "Benim de," diye itiraf etti Nicole.

Claire onlara "Ben güzel bir yüzden çok daha fazlasıyım," dedi. "Bunu hatırlamanız gerekiyor."

Bu Jesse'yi gülümsetti.

Nicole güldü. "Yeterince makul. İşe kiralayacak bir mutfak bulmak ve internet sitesini çalışır hale getirmekle başlayacağız. Herkesi arayıp neler olduğunu anlatmam gerekiyor. Saat kaç?"

Jesse saatine baktı. "Neredeyse üç."

"Sid yakında burada olur." Nicole iç çekti. "Bu hepimiz için zor olacak."

Jesse hiçbir şey söylemedi. Nicole'ün sonunda ikna olmasından memnun olsa da, kız kardeşinin kiralık bir mutfak fikrini Claire söylediğinde düşünmesine, ama kendisi, Jesse söylediğinde düşünmemesine içerlemişti.

Bir kiriş daha düşerken büyük bir çatırtı duyuldu. Jesse dumana karşı gözlerini kırıştırdı ve itfaiyenin buna neyin sebep olduğunu söyleyeceğini merak etti. Belki eski kablolar. Arızalı bir ekipman parçası. Burası çok eskiden beri vardı.

"Nicole? Jesse?"

Jesse döndü ve Sid'in onlara doğru yürüdüğünü gördü. Tamamen beyaz giyinmişti ve elinde temiz bir önlük vardı.

"Bu da ne?" diye sordu.

Jesse ve Nicole ona doğru ilerledi.

Nicole, "İçeride kimse yoktu," dedi. "Hâlâ nasıl başladığından emin değiliz. Arayacaktım ama yanımda kimsenin numarası yok."

Sid için için yanan alevlere baktı. "Buna inanamıyorum. Her şey yok oldu."

"Bir mutfak kiralayacağız," dedi Jesse ona. "Çalışmaya başlaması birkaç gün sürer."

"Ne?" Sid başını salladı. "Doğru ya. Evet, bir mutfak kirala. Bu mantıklı. Tanrım. Böyle bir şey nasıl olur?"

Herhangi bir cevapları yoktu. Bunun yerine diğer çalışanlar gelene kadar sessizce konuştular, sonra da onlarla birlikte her şeyi gözden geçirdiler. Jesse karanlığın içinde üşümüş ve bitkin ama gitmeye hazır değildi. Saat dört civarında Matt elinde kahve kutularıyla çıkageldi.

Jesse geldiğine sevinerek ona doğru koştu. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu, keşke kendini ona atabilseydi. Şu anda iyi bir sarılmaya ihtiyacı vardı. "Gecenin bir yarısı."

"Hâlâ burada olduğunu tahmin etmiştim," dedi kahve dağıtırken. "Uyandım ve tekrar uyuyamadım. Ben de yardım edebilir miyim diye bakmaya geldim."

Adamın uzattığı kahveyi aldı. "Teşekkürler."

Etrafına, için için yanan harabeye baktı. "Hiçbirini kurtaramadılar mı? Yangın çıkmış olmalı."

"İnanılmazdı." Jesse yaşadıkları onca şeyi düşünmek istemiyordu. Çok yorgundu ve yapacak çok şey olmasına rağmen başa çıkacak durumda değildi. Kahvesini yudumladı ve sıcaklığın içine yayıldığını hissetti.

"Nicole sigortalı, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Sonra yeniden inşa edebileceksiniz ama bu biraz zaman alacak."

"Biliyorum. Şimdi bir plan yapıyoruz." Birden gözlerini açık tutmak için mücadele etmek zorunda kaldı. "Kusura bakmayın. Kendimi pek neşeli hissetmiyorum."

"Strese ve şoka karşı gecikmiş bir tepki," dedi ve onu kolundan tuttu. "Benim evime gel. Duş alıp biraz uyuyabilirsin. Arabanı alman için seni daha sonra buraya geri getireceğim."

"Paula'ya geri dönmeliyim."

"Saat sabahın dördü. Herkesi uyandıracaksın."

Doğru ya. İyi noktaya değindin. "Nicole ve Claire'e söyleyeyim."

Kız kardeçleriyle konuştuktan sonra Matt'in onu arabasına götürmesine izin verdi. Muhtemelen son beş yılda kazandığından daha pahalıya mal olan iki koltuklu şık bir Mercedes'ti.

"Başka bir arabaya ihtiyacınız olacak," diye mırıldandı kahvesini bardaklığa koyarken, sonra da emniyet kemeriyle oynadı. "Çocukların arkada olması gerekiyor. Ön koltuktaki hava yastığı yüzünden."

Matt ona gülümsedi. "Ğlginç bir konu değikliği. Bunu aklımda tutacağım. Dönüş yolculuğunda iyi olacak mısın?"

"Uh-huh. Sadece bir duşa ve dinlenmek için bir şansa ihtiyacım var."

Normalde duşa girmezdi ama duman gibi kokuyordu. Hayallerinin alevler içinde kaldığını içgüdüsel olarak hatırlatmaya ihtiyacı yoktu.

"Belki de değil," diye mırıldandı. "Kiralık mutfak ve internet satışları yaparsak, hâlâ bir şansım var."

"Kendini kanıtladın mı?" diye sordu arabayı sessiz sokağa çekip evine doğru ilerlerken.

"Uh-huh." Koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. "Her şeyi doğru yapmak için kendime altı ay verdim. Yangın şimdi olmak zorunda mıydı? Bundan bir yıl sonra olamaz mıydı?"

"Kişisel bir şey değil Jess. Bu sadece o şeylerden biri."

"Kişisel hissettiriyor. Ateş benden nefret ediyor." Sürüklenmeye başlamıştı. "Nicole hâlâ benden nefret ediyor ama Claire bazı fikirlerimi denemesini sağlıyor."

"Kız kardeşin senden nefret etmiyor."

"Ha! Bildiğin çok şey var. Benden hala nefret

ediyorsun." "Hayır, etmiyorum."

"Sen delisin. Kızgın olduğunu söyleyebilirim. Ama Gabe ile daha iyi gidiyorsun ve o benden çok daha önemli."

"Onu sevdiğin için mi?"

"O benim oğlum. Onun için ölürüm."

Araba durdu. Jesse çoktan Matt'in evine varıp varmadıklarını görmek için gözlerini açtı, ama sadece ışıklarda durmuşlardı. Matt'e baktı ve onu kendisine bakarken buldu.

"Ne?" diye sordu.

"Beklediğim gibi değilsin."

"Beni hiç beklemiyordun. Ben bir sürprizim."

"Bildiğinden çok daha fazla şekilde."

JESSE uyuyakalmış olmalıydı, çünkü bir de baktı ki Matt arabadan inmesine yardım ediyor. Eve girmeyi ve üst kata çıkmayı başarmıştı. Matt onun ana yatak odası olduğunu tahmin ettiği büyük bir yatak odasına girmesine yardım etti. Kocaman bir yatak ve güzel, özel mobilyalar vardı. En azından mekâna ne kadar mükemmel uyduklarına bakarak özel olduklarını tahmin etti.

Elinden tutup onu banyo olması gereken ama tarif etmek için başka bir kelimeye ihtiyaç duyan bir yere götürdü. Muhtemelen beş kişinin sığabileceği jetli bir küvetin üzerinde bir şömine ve düz ekran televizyon vardı. Duş çerçevesizdi, çok sayıda başlığı ve fiskiyesi vardı ve kim bilir başka neler vardı.

"İdare edebilecek kadar uyanık mısın?" diye sordu birkaç kabarık havluyu mermer tezgâhın üzerine koyarken. "Duşumda boğulmanı istemiyorum."

"Ben de." Kontrollere baktı. "Nasıl açabilirim?"

Duvardaki bir kontrol paneline gitti. "Yirmi dakika yeterli mi?" diye sordu.

Ŗok onu daha uyanık hissettirdi. "Uzaktan kumandalalı *duŖun mu* var?"

"İçeride bir de kontrol paneli var. Bu, sıcaklığı, su basıncını, kaç fiskiyenin kullanılacağını ayarlıyor. Size her şeyi veriyorum. Hoşunuza gidecek."

Stadyum büyüklüğünde bir dolaba girdi ve elinde havlu kumaştan bir bornozla döndü. "Kıyafetlerini burada bırak. Sen uyurken ben onları yıkarım."

"Ne hizmet ama," dedi hafifçe, Matt'in evinde çıplak olmayı ya da bu bornozu başka kimin giydiğini düşünmemeye çalışarak. Her kullanımdan sonra yıkatıyor muydu yoksa üzerinde hâlâ Electra bitleri mi vardı? Bunu sormamanın daha iyi olacağına karar verdi.

Bir düğmeye bastı ve duştaki su akmaya başladı. "Kıyafetlerini havluların yanına bırak," dedi ve gitti.

Onun ardından bakakaldı. Bir zamanlar gitmezdi. Duştta ona katılması söz konusu bile olmazdı. Elbette bu çok uzun zaman önceydi, ikisi de hâlâ aşıkken ve önemli olan tek şey birlikte olmakken.

Bunu kaçırdı. Birçok şeyi kaçırdı.

Jesse hızla soyundu, giysilerini söylediğı yere bıraktı ve duşa girdi. Su sıcak ve buharlıydı ve her yönden geliyor gibiydi. Ağrıyan kaslar yatışıyor, dumanlar temizleniyordu. Cennetten küçük bir parçaydı.

On beş dakika sonra tertemizdi ve onun şampuanı ve sabunu gibi kokuyordu. Dığarı çıkıp havlulardan birini kapmadan önce suyu kapatmayı bağardı. Giysileri yoktu, bu da Matt'in o duştayken banyoda olduğı anlamına geliyordu. Bakmış mıydı? Ya da belki de bakmamıştı bile. Bunu merak etmekten bile nefret ediyordu.

Onun için uzun bir zaman olmuştu... tam olarak beş yıl, ama birlikte olmalarını düşünmesinin nedeni bu değildi. Daha çok

Matt onun ruhuna dokunan tek kişiydi. Onu sevmiştı ve bu tüm farkı yaratmıştı.

Kurulamayı bitirdi ve bornozu eline aldı. Başka birinden ziyade yumuşatıcı kokuyordu, ki bu iyiydi. Adamın hayatındaki diğer kadınları düşünmek istemiyordu.

Bornozunu giydi ve saçındaki ıslaklığın çoğunu gidermek için fön makinesini kullandı, sonra banyodan yatak odasına girdi. Matt de aynısını koridordan yaptı, elinde bir fincan kahve vardı. Ona uzattı.

"Giysilerini yıkamaya koydum," dedi ona.

"Bunu gördüm. Teşekkürler." Kendini garip ve bitkin hissederek kahvesini yudumladı. Gece ateş, duman ve paramparça olmuş hayallerden oluşan bir bulanıklıktı. Belki de hâlâ hayalleri için bir şansı vardı. Belki de her şey yoluna girecekti.

Yapacak, düşünecek o kadar çok şey vardı ki. Kahveyi bıraktı ve şakaklarını ovuşturdu. "Sanırım kafam patlayacak."

Matt, "Bunu istemezsin," dedi. Onu yatağa doğru götürdü. "Gel bakalım. Uyumaya çalış. En azından birkaç saatliğine."

Örtüleri geri çekti. Çarşafı bej ve çizgiliydi ve pahalı görünüyorlardı. Onları kendisi mi almıştı? Bir tasarımcısı var mıydı yoksa bu tür şeylerle kadınlarından biri mi ilgileniyordu? Belki de ofisinde tanıştığı kibar sekreter yardım ediyordu. Peki son beş yılda kaç kadın olmuştu? Birkaç tane mi? Çok mu? Sürü mü?

Bunu nasıl yapmış olabilir? Onlarla yatmış? Onu hiç özlememiş miydi? Söylediği gibi onu sevmemiş miydi, yoksa bunlar erkeklerin istediklerini elde etmek için zamanın başlangıcından beri söyledikleri asırlık sözler miydi?

Matt, "Ağlama," diyerek onun yanağına dokundu ve düğüğünü hissetmediği gözyaşlarını sildi. "Fırınla ilgili bir planın var. Önemli olan da bu."

Başını salladı, çünkü konuşmak imkânsız görünüyordu. Ayrıca, ne anlamı vardı ki? Aslında onun sadece fırın için üzgün olduğunu düşünüyordu. Tam bir erkek gibi.

"Sadece yorgunum," diye mırıldanmayı başardı. "Kabullenmesi çok zor." Adam başını salladı ve geri çekildi.

Yatağın yanında kırık ve yalnız hissederek durdu ve buna alışması gerektiğini çünkü bunun değişmeyeceğini biliyordu. O ana kadar, fırın hakkında konuşmanın ve oraya gitmenin, Nicole'le barışmanın saçmalık olduğunu fark etmemişti. Elbette önemliydi ama geri dönmesinin gerçek nedeni bu değildi. Matt için geri dönmüştü. Aralarında hâlâ bir şeyler olup olmadığını görmek için geri dönmüştü çünkü hayatına devam edemiyor gibiydi. Başka hiçbir erkek ilgisini çekmemişti ve birçoğu da denemişti. Matt'in onu hâlâ sevip sevmediğini görmek için geri dönmüştü.

Cevabını almış gibi görünüyor.

Bu kadar acımamalıydı, diye düşündü, acı onu kesip geçerken bile. Şaşırmamalıydı. Onu aramaya hiç gelmemişti, yani elbette hayatına devam etmişti. Yine de bir parçası, belki de derinlerde bir yerde onun da bunu hissedip hissetmediğini merak etmişti.

O bir aptaldı.

Artık uyumasına imkân yoktu ama giysileri yıkanmak üzereydi, yani bir saat kadar burada kalabilirdi. Onunla sohbet etmeye çalışmaktansa yatağında yalnız olmak daha iyiydi.

"Ödünç alabileceğim bir tişörtünüz ya da başka bir şeyiniz var mı?" diye sordu, midesindeki burkulmanın bir an önce geçmesini umarak.

Büyük dolaba gidip gömme çekmeceyi açtı ve yumuşak, iyi giyilmiş bir Seahawks tişörtüyle döndü. Tişörtü ona uzatmaya başladı, sonra küfredip yatağın üzerine fırlattı, bornozun yakasından tutup onu kendine doğru çekti ve öptü.

Nazik bir öpücük değildi. Kararlı ve aç bir öpücüktü, sunduğu kadarını alıyordu. Dudaklarını onu sahiplenmek, dilini onu tahrik etmek için kullandı ve lanet olsun ki işe yaradı.

Kendini ona doğru gerilirken, onun kendisini öptüğü kadar yoğun bir şekilde öperken buldu. Ellerini önce onun omuzlarına, sonra da kollarının üst kısmına koydu ve onun gücünü hissetti. Hatırladığı ateş geri döndü ve ikisini de tüketti. Adam öpüşmeyi kesti ve ona baktı.

"Orada öylece duruyorsun, çok sakın ve makul," dedi, gözleri tutkuyla kararmıştı. "Çıplaksın Jess ve bu görmezden gelebileceğim bir şey değil."

"Bornoz giyiyorum."

"*Bornozum*. Sence bu beni nasıl hissettiriyor?" Onun

mu? Kızlardan birinin değil mi?

Karnındaki ağrı sanki hiç olmamış gibi azaldı. "Cüppe sorununu çözebilirim," diye mırıldandı ve omuz silkti.

Ağır kumaş anında düşerek ayaklarının dibinde birikti. Nefesi tısladı, sonra her yerine dokunmaya başladı, elleri vücudunu sıyrıyordu. Kendini ona teslim etti, onu öptü, ona dokundu, vücudunun sert düzlemlerini hissetti, o kadar harika bir şekilde tanıdıktı ki.

Gömleğini açacak kadar geri çekti. Düğmeler patladı ve dağıldı. Harap olmuş gömleği yere fırlattı, ayakkabılarını, çoraplarını, kot pantolonunu ve külotunu hızla çıkardı, sonra onu belinden yakaladı ve ikisini de yatağa yuvarladı.

Yumuşak çarşafın üzerine düştüler, bacaklar birbirine dolandı, vücutlar birbirine değdi. Adamın ereksiyonu kadının çıplak karnına baskı yapıyor, ağzı kadının ağzında, elleri göğüslerine uzanıyordu. Sıcaklık her yerdeydi. Sadece ona yakın olduğu için çoktan ıslanmış ve şişmişti. Duygular içinde boğulduğunu hissetti. Geçmiş ve bugünün birleşimi çok fazlaydı ve tam da istediği şeydi.

Kendini yatağa yaslayabilmek için yer değiştirdi, sonra ona baktı. "Çok güzelsin," dedi saçlarını okşarken. "Hiç değişmemişsin."

Birkaç değişiklik olduğunu düşünüyordu ama bunlar çoğunlukla iç dünyasındaydı ve bunlar hakkında konuşmak istemiyordu.

"Matt," dedi, onun adını duymak hoşuna gitmişti.

Kendini onun kalçasına sürttü, sonra inledi. "Üzerimde hep böyle bir gücün vardı. Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Kimya." "Bir

şey."

Eğildi ve meme ucunu ağızına aldı. Dil ve dudakların birleşimi kadının sırtını eğmesine neden oldu. Vücudu beklenti içinde sıkıştı. Baskı ile birlikte istek de arttı.

Diğer göğsüne geçerek onu yol boyunca daha da itti. Vücudu tüm bunların ne kadar iyi olabileceğini hatırlamaya başladığında kıvranıyordu. Sıkı meme ucunu yaladı, sonra emdi ve nefesinin kesilmesine neden oldu.

Onu her derinlemesine ağızına çektiğinde, karnının alt kısmında bir cevap nabzı vardı. Bir arzu parlaması. Onu acele ettirmek için kalçalarını oynatmaya başladı. Ön hazırlıklar güzeldi ama bu, akşam yemeğine açken bir kokteyl partisinde olmak gibiydi.

Ne kadar şişmiş olduğunu hissedebiliyordu. Uzun süredir uykuda olan organları zamanın geldiği konusunda ısrarcıydı. Boğalmak istiyordu ama bu orgazmdan çok Matt'le birlikte boğalmakla ilgiliydi. Aralarındaki iliğkinin hâlâ aynı olup olmadığını bilmek istiyordu.

"İçimde ol," diye nefes aldı.

şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. Karanlık bakışları bir an için onunkileri buldu, sonra başını salladı. Komodinin çekmecesini açtı, bir prezervatif çıkardı ve taktı.

Bacaklarını ayırdı ve kendini destekledi. O kısım kullanılmadığı için mi küçülmüştü? Bebek sahibi olmak bir şeyleri değiştirmiş miydi? Orada-

Ona doğru itti. Islak ve hazır olmasına rağmen dar olduğunu düşündü adam içeri girerken. Hatırladığından daha sıkı.

Santim santim onu dolduruyor, geriyordu. Sinirler titremeye başladı, sonra onları ovuşturdukça dans etti, daha derine ve daha derine gitti. Sanki onun ruhuna dokunabilecek kadar derine inebiliyordu.

Adam içeri ittikçe o da aşağı doğru itti, her şeyini aldı, o zamandan beri ilk kez kendini dolu hissetti... o zamandan beri... o zamandan beri.

Geri çekildi ve tekrar içeri girdi. Vücudu gerildi, serbest kalmaya hazırlandı. Jesse bunun iyi olacağını bilse de, bu süreçten neredeyse kopmuştu. Çünkü bu an onun için seksle ilgili değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Bu, şimdiye kadar sevdiği tek erkekle arasındaki bağı bulmakla ilgiliydi.

Her şey farklıydı, diye düşündü üzüntüyle. Teknik olarak her şey daha iyiydi. Adamın hızı, yoğunluğu. Yer değiştirdi, böylece aralarına uzanabildi ve şişmiş bir noktayı ovalayabildi. Bu onu birkaç saniye içinde sınırın ötesine itti. Orgazmı onu ele geçirdiğinde bile, bunun her şey kadar teknikle de ilgili olduğunu biliyordu.

Sonra dalganın içinde kayboldu ve başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Sadece serbest bırakılma ve onunla birlikte gelen her şey vardı. Adam onu doldurdukça ve geri çekildikçe boşaldı ve boşaldı. Zevk sonsuzdu, ona tutunmasına, nefes nefese kalmasına neden oldu.

Kendisi geldiğinde, bunun tıpkı eskisi gibi olduğuna inanmasına izin verdi. Birlikteydiler, onu seviyordu ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu, vücudu nihayet hareketsiz kaldığında sona eren güzel bir rüyaydı.

Adam geri çekildi, sonra onun yanına uzandı. Daha önce onlarca kez yaptıkları gibi yüz yüze geldiler. Onun gözlerinde bir şey gördüğüne inanmak istedi, geçmişten gelen çekimi onun da hissettiğini gösteren bir şey. Ama bunun sadece kendi açısından hüsni kuruntu olduğunu biliyordu. Daha fazlası değil.

"Bu beklenmedik bir şeydi," dedi ona. Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Şikayet ettiğimden değil."

"Ben de."

Yanağına dokundu, boğazının düğümlemesine neden olan şefkatli bir jestti bu. "Jesse..."

Nefes almadan bekledi, adamın bir şey söylemesi için dua etti, herhangi bir şey, onu aralarında hâlâ bir kıvılcım olduğuna inandıracak bir şey. Yıllar önce onu bıraktığı için pişman olduğunu. Onu yargılamakla hata ettiğini ve bunu telafi etmek istediğini.

Elini geri çekti.

"Yangın için üzgünüm," dedi ona.

Doğru. Yangın. Birkaç dakikalığına yıkımı unutmayı başardı. Sırt üstü yuvarlandı ve yorganı yukarı çekti. "Bir

planımız var. Ne kadar işe yarayacağını

göreceğiz." "Bir yolunu bulacaksın," dedi ona.

Başını salladı. En azından iğlerin yeniden yoluna girebilmesi için yapması gereken beş milyon Çeyi düşünmek, Matt'i düşünmek zorunda kalmaması anlamına geliyordu. İşle uğraşmak çok daha kolaydı.

"Gabe ve benim dün gece burada olduğumuza inanamıyorum," dedi. "Sanki haftalar önceymiş gibi geliyor."

"Onu buraya getirdiğin için teşekkürler. Onu daha yakından

tanımak istiyorum." Ona baktı ve gülümsedi. "Çok daha iyi

gidiyordun." "O iyi bir çocuk."

Doğru kelimelerdi ama ciddi miydi? Gabe'i hâlâ çocuğu olarak görüyor muydu? İlk birkaç yıl ayrı kalmak aralarındaki ilişkiyi yok etmiş miydi?

sahip olmalıydı? Bu onun hatası mıydı?

Bebeğin Matt'ten olduğu konusunda çok net olduğu gerçeğiyle kendini hep avutmuştu. Ona inanmayı reddeden tek kişi o olmuştu. Ama şimdi yeterince uğraşıp uğraşmadığını merak ediyordu. Gabe doğduktan sonra bunu ona söyleme zahmetine katlanmadığından yakınmıştı. Belki de haklıydı. Belki de onu aramalıydı. Dinleyeceğinden değil, ama daha çok deneyebilirdi.

"Onunla bire bir zaman geçirmeyi denemek ister misin?" diye sordu. "Onu akvaryuma götürebilirsin."

Matt doğrulup oturdu. "Bunun için hazır mıyım?"

"Muhtemelen hayır, ama sadece bunu yaparak hazırlanacaksınız. Akvaryum size konuşacak bir şeyler verir. O küçük, yorulmadan önce uzun süre dayanamaz. Oraya gidip gelirken balıklara bakmaktan daha fazla zaman harcayacaksınız." Kaşlarını çatı. "Sanırım benim ya da annenin arabasını ödünç alman gerekecek." Gülümsedi. "Onunki daha yeni ve muhtemelen senin için daha az utanç verici."

Başını iki yana salladı. "Bir şey alacağım. En güvenli araba hangisi? Volvo mu? İnternette biraz araştırma yapacağım."

Şimdi doğrulup oturdu. "Matt, Gabe'i dışarı çıkarmak için araba almana gerek yok.
Bu çılgınlık."

"Neden? O benim oğlum. Onu daha çok göreceğim. Güvenli bir arabaya ihtiyacım var. Bu hafta bir tane alacağım."

Tabii ki isterdi. Çünkü onun için yeni bir araba almak, kızın bir paket sakız alması kadar masraflı bir şeydi.

Tekrar yatağa uzandı ve iç çekti. Her şey farklıydı. Görünüşte her şey tanıdık geliyordu ama bu bir yanılsamaydı. Hepsi değişmişti ve başka türlü davranmak gerçeği değiştirmiyordu.

Matt'ten bir bebeği olmuştu, onunla yeni sevişmişti ve hâlâ onu tanıımıyordu. Ne dūřündüğünü, ne istediğini, neye ihtiyaçı olduğunu, onu neyin güldürdüğünü, neye kızdığını bilmiyordu. O tanıdık bir yüze sahip bir yabancıydı, daha fazlası değil. Kalbi ona ne söylese söylesin, bunu hatırlamak zorundaydı.

"Jesse?"

"Hmm?" Ona doğru döndü.

Ona doğru yuvarlandı ve onu öptü. Ona eskiden nasıl olduğunu hatırlatan yavaş bir öpücük. Onu meraklandıran ve hatta belki de umutlandıran bir öpücük.

"Biraz uyu," dedi. "Birkaç saat içinde seni uyandırırım." Ve sonra

onu yatağında yalnız bırakarak gitti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JESSE Pazartesi sabahı bir yığın kutu getirip kiraladıkları mutfağın arka tarafına yerleştirirken "OVALARI KONTROL EDİN" diye seslendi. Alıştıklarından daha küçüktü ama sadece kısa vadeli bir çözümdü. Bir restoran kapanmıştı ve sahibi yeni bir kiracı bulunana kadar onlara kiralıyordu ama şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Sid fırının üst kapağını açtı ve sıcaklığı kontrol etti. "Başlıyoruz," dedi. "Dört yüz."

"Harika." Fırınlara çalışması en önemli şeydi.

"Bunları nerede istiyorsun?" Jasper iki dizüstü bilgisayar kutusu taşıırken

sordu. "Ön tarafta," dedi Jesse. "Siparişleri alacağız ve sevkiyatı ön tarafta

yapacağız.

restoran." Neden olmasın? Masa ve sandalyelere başka bir şey için ihtiyaçları yoktu. Bu onlara yayılabilecekleri bir alan sağlayacak ve mutfağı yemek pişirmek için boş tutacaktı. "Telefonlar çalışıyor mu?"

Jasper ahizeyi kaldırdı. "Çevir sesi alıyoruz," diye bağırdı.

"Telefon şirketi dokuzda aramaları yönlendireceklerini söyledi." Jesse saatine baktı. Saat sekiz buçuktu. "Eski numarayı ara ve yönlendirmenin hâlâ çalışıp çalışmadığını öğren."

Jasper çevirmeye başladı.

Jesse kiraladıkları mutfakta dolaşüyor, iş ve olasılıkların verdiği enerjiyle hareket ediyordu. Malzemelerin geri kalanı envantere geçirildikten sonra pişirmeye başlayabilirlerdi. Browniler o gün dağıtılacaktı. Yarın, ülkenin diğer ucundaki biri onun keklerinden birini tadacak ve hayatı sonsuza dek değişecekti. En azından plan buydu.

Nicole tezgâha yaslanıp etrafına bakınırken, "Kontrollü kaos," dedi.

Jesse ne söyleyeceğinden emin olamadan başını salladı. Şimdiye kadar kız kardeşi pek konuşmamıştı. Olayların dışında kalıyor gibi görünüyordu. Bunun nedeni Jesse'ye kendini kanıtlaması için bir şans vermek miydi yoksa daha çok kızgın olması mıydı? Jesse bunu bilmek istediğinden emin değildi.

"Bu sabah teslimatımızı yaptık," dedi Jesse ona. "Bir ön kontrol yaptım ve her şey burada görünüyor. Nakliye malzemelerini gördünüz. Bu öğleden sonra ilk teslimatımızı yapacağız."

Nicole kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun? Hangi pikap?"

"Siparişlerimiz için."

"Nasıl emir alabiliriz?"

Jesse soruyu anlamadı. "Web sitesinin dün açıldığını söylemiştim."

"Bunu biliyorum, ama zaten emir aldık? Bu mümkün mü?"

Jesse güldü. "Bu mümkün değil. Gel hadi. Sana göstereyim."

Restoranın ön tarafına, D.C.'nin kutuları açtığı ve önceden satın aldıkları iki dizüstü bilgisayarı kurduğu yere doğru ilerledi. Jesse bilgisayarına doğru yürüdü, oturdu ve Web adresini yazdı.

"Site dün açıldı. Normalde insanların bizi bulması biraz zaman alırdı ama yangınla ilgili tanıtım sayesinde beklediğimizden daha fazla faaliyet oldu."

Site hızla yüklendi, temiz, çekici bir sayfa, keklerin ve meşhur Keyes çikolatalı kekinin cazip resimlerini içeriyordu. Alt köşedeki küçük bir simgeye doğru ilerledi, üzerine tıkladı ve ardından kullanıcı adı ve şifresini yazdı. Sayfa sayı sütunlarına dönüştü.

"İşte isabet oranlarına ilişkin son bilgiler," dedi işaret ederken. "Biz alıyoruz -" Durdu ve gözlerini kırptırdı. "Bu doğru olamaz."

"Ne?" Nicole omzunun üzerinden baktı. "Neyin var?"

"Bu, saatte binden fazla hit aldığımızı söylüyor. Bu mümkün değil."

"Elbette öyle," dedi Sid ona. "Dün gece haberleri izlemedin mi?"

"Sitede hata ayıklamakla meşguldüm. Biz de var mıydık?"

"Evet. Keyes Bakery'nin yıllardır nasıl iş yaptığına ve beklenmedik bir şekilde nasıl yandığına dair harika bir hikaye. Ve işimizi sürdürmek için teknolojiyi nasıl kullandığımızı. İyi görünüyordun Nicole."

Jesse rahatsız bir ifadeyle doğrulan kız kardeşine baktı. "Yerel haberlerle röportaj yapmışsın ve bana söylemedin mi?"

"Yangını örtbas ediyorlardı. Şoka girmiştin. Ne söylediğimi zar zor hatırlıyorum."

Sid ona, "Onlara internete girmekten ve yeniden inşa edene kadar çalışanlarınızı nasıl çalıştırmak istediğinizden bahsettiniz," dedi. "Bugünlerde pek çok iş modeli olduğunu ve bilgisayar çağının sunduklarından yararlanacağınızı söylediniz."

Jesse midesine darbe almış gibi hissetti. Neler oluyordu? Kız kardeşi kendisinden uzakta yaptıkları şey için bu kadar heyecanlanırken, yüz yüze zor ve işbirliksiz olabiliyor muydu?

"İyi bir hikâyeydi," diye tekrarladı Sid. "Belki başka yerel kanallar tarafından da alınmıştır. Bilirsin, özellikle hafta sonları hep zaman doldurmak isterler. Bu da hitleri açıklayabilir."

Jesse bir şeylerin olması gerektiğini düşündü. Sipariş sayfasına tıkladı ve nefesi kesildi. "Yüz yirmi siparişimiz var."

Nicole ekrana baktı. "Bu mümkün değil."

"Görünüşe göre öyle." Listeyi gözden geçirdi. "Çoğunlukla browni, ki bu iyi bir şey. Yapması daha hızlı. Gerçi birkaç tane de kek var. Siparişleri sıralayıp önce ne pişireceğimize karar vermemiz gerekecek. Gece teslimatımız saat beş buçukta. Bu siparişlerin mümkün olduğunca çoğunu bugün teslim etmeliyiz." Nicole'e baktı. "Daha fazla yardıma ihtiyacımız olacak."

"Hawk'ı arayacağım. Belki bazı oyuncular ya da arkadaşları geçici bir iş ister."

Geçici derken tam zamanlı işçilerle değiştirilecekleri anlamına mı geliyor, yoksa geçici derken bunun uzun sürmeyeceği anlamına mı geliyor?

Jesse sormamaya karar verdi. Şu anda kız kardeşiyle kavga etmeden de yeterince şey yaşıyordu. İyi anlaştıkları yanılmasına kapılmışlardı ve bunu bozmak istemiyordu.

"Ben envanteri bitireyim de pişirmeye başlayalım. Doldurmamız gereken siparişler var."

Kız kardeşler farklı yönlere gittiler. Jesse büyük vanilya şişelerini ve ceviz kutularını sayarken aklı Matt'e ve birkaç gün önce olanlara takıldı... yangından sonra. Ama onu da düşünmek istemiyordu. Bu çok kafa karıştırıcıydı.

Bilgisayara bir göz attı. Sipariş sayısı her geçen saat artıyordu. Adrenalin devreye girdi. Nihayet arkasında durabileceği bir kriz.

MATT, Gabe araba koltuğundan inerken korkuyla kıpırdandı. Yeni BMW 5 Serisi, perde hava yastıkları da dahil olmak üzere son teknoloji güvenlik donanımlarına sahipti. Yine de akvaryuma yavaş ve dikkatli bir şekilde gitmiş, bir kez bile hız sınırını aşmamıştı. Kibar sürücüler diyarı Seattle'dan başka bir yerde olsaydı, yoldan geçen arabalar tarafından yolun dışına itilirdi.

"Ben kapıyı açayım," dedi çocuğa ve kapıyı çarparak kapattı. "İnternette biraz araştırma yapıyordum. Bir sürü şeye dokunabileceğiniz bir alan var. Bitkiler ve hayvanlar." Kaşlarını çatı. "Sanırım hayvanlar değil. Deniz yaşamı."

Denizyıldızı. Denizyıldızlarına dokunabileceklerini hatırladı. Neymiş onlar? Bir tür balık mı?

Bir ışıktı durduklarında Gabe başını kaldırıp ona baktı. "Karşıdan karşıya mı geçiyoruz?" diye sordu.

"Evet."

"Elimi tutmalısın." "Oh.

Tabii."

Matt küçük eli kendi elinin içine aldı. Kendini büyük ve beceriksiz hissediyordu. Gabe'le yalnız vakit geçirmek isterken ne düşünüyordu? Ne yaptığını bilmiyordu. Bırakın araba koltuğunu arabaya nasıl yerleştireceğini, hangi araba koltuğunu alacağını bile bilmiyordu. Annesi bu konuda yardımcı olmuştu.

Işık değışti ve caddenin karşısına geçtiler. Akvaryuma vardıklarında Matt giriş ücretlerini ödedi, bir harita aldı ve içeriye doğru ilerledi.

"Gün boyu farklı konuşmalar yapıyorlar," dedi. "Belki ahtapotlu olanı seversin diye düşündüm."

Gabe'in gözleri parladı. "Evet. Bu çok iyi."

Matt haritayı işaret etti. "İlgini çeken başka ne var?"

Gabe önce açık kâğıda, sonra da Matt'e baktı. Gözlerindeki ışık söndü. "Ben okuyamıyorum, baba."

Matt sessizce küfretti. Kendini bir pislik gibi hissederek, "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Etrafta yürüyelim ve nelerin eğlenceli olduğunu görelim."

Gabe onun yanından geçerken derin bir iç çekti.

Böyle olmamalıydı, diye düşündü Matt, her saniye daha da sinirlenerek. Çocuk onun *çocuğuydu*. Virajlarda birbirlerine çarpmadan birlikte birkaç saat geçirebilmeliydiler.

Matt bağka ne yapacağını bilemediği için tabelaları takip ederek Sualtı Kubbesi'ne gitti. Büyük bir akvaryumun ortasındaki bir alana açılan bir tünelden içeri girdiler. Etrafları su ve balıklarla çevriliydi. Gabe işaret etti ve cama doğru koştu.

"Bak! Bak!"

Bir o yana bir bu yana koğturuyor, her eyi içine sindiremiyordu. Matt onu izledi ve biraz rahatladı. Belki de her şey yoluna girecekti.

Sualtı Kubbesi'nde uzun zaman geçirdiler. Bir ara Matt birkaç ocuğun Gabe'e baktığını gördü. Daha büyük ve iriydiler ve ikisinin de elinde birer su tabancası vardı. Yanlarına gitti, arkalarından yaklaştı ve elini omuzlarına koydu.

"Bunu aklınızdan bile geçirmeyin," dedi

onlara. Başlarını kaldırıp baktılar,

yutkundular ve gittiler. "Dondurma ister

misin?" diye sordu oğluna. Gabe başıyla

onayladı.

Dondurma ve soda aldılar, sonra da ahtapot konuşmasına gittiler. Gabe klahını yalarken ve her tarafına dondurma bulaştırırken yaklaşık on beş dakika boyunca dikkatle dinledi, sonra da kıvranmaya başladı. Matt onu dışarı çıkardı ve tam nereye gitmeleri gerektiğini soracaktı ki Gabe tökezledi, karnını tuttu ve hemen beton zemine kustu.

Akvaryum üniforması giymiş bir kadın onun yanında durdu. "Zavallı ocuk. Çok fazla dondurma yedin, ha? Tuvalet şurada. Temizlenmesi için çağıracağım."

Gabe orada durmuş, perişan görünüyordu. Matt ne yapacağını bilmiyordu. Üniversitedeyken iki içtiği uzun bir geceden beri kusmamıştı, ama bunun eğlenceli olmadığını hatırlıyordu.

"Hadi," dedi ve çocuğu banyoya götürdü. "İşin bitti mi?" diye sordu. "Yine kusman mı gerekiyor?"

Gabe başını salladı. Matt kâğıt havlu alıp ıslattı ve Gabe'in yüzünü silmeye başladı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Dondurma biraz büyüktü. Matt kendi dondurmasını bitirmemişti ama Gabe hepsini bitirmişti... üzerinde eriyen kısmı hariç. Ve soda. O bir hataydı.

Kim dört yaşındaki bir çocuğa büyük boy dondurma ve soda alır? Bir aptal, işte o. Aptalın da ötesindeydi. Oğluyla tek başına dışarı çıkmasına asla izin verilmemeliydi. Bu sefer onu hasta etmişti. Bir dahaki sefere daha kötü olabilirdi.

Sinirli ve öfkeli bir halde önce çocuğun kollarını, sonra da ellerini ovdu. Gabe'in gömleği ve şortu temizdi ama ayakkabıları temiz değildi, Matt onları da sildi.

Jesse'yi içine çekme, onu yok etme ve çocuğu alma planının büyük bir kusuru olduğunu bilerek kendini azarlamaya devam etti. Eski sevgilisinin alaşağı edilmesini istese de Gabe'e karşı bir şey hissetmiyordu. Onunla takılarak çocuğu ölümcül bir tehlikeye atmak yanlıştı. O-

Küçük bir hıçkırık dikkatini çekti. Gabe'e baktı ve kocaman gözyaşlarının yanaklarından aşağı yuvarlandığını fark etti.

Matt elindeki kâğıt havluyu bıraktı ve onu kollarının üstünden yakaladı. "Neyin var? Hasta mısın? Hastaneye gitmen gerekiyor mu? Söyle bana. Ne oldu?"

Gabe daha çok ağladı. Matt kendini çaresiz hissederek onun önünde çömeldi. "Bana anlatmalısın, dostum," dedi. "Her ne olursa olsun tamir edebilirim. Senin Mide mi? Acıyor mu?"

Gabe başını salladı.

Tamam, o değil. "Başın mı? Sırtın?" Dört yaşındaki bir çocuğun canını başka ne yakabilir ki?

"Bana deli oluyorsun," diye hıçkırdı Gabe.

"Ne?" Ona kızgın mısın? "Hayır. Neden böyle düşündün ki?"

"Beni incitiyorsun." Matt'in kolunu biraz fazla sertçe ovduğu yerdeki kırmızı lekeyi iğaret etti. "Deli gibi görünüyorsun ve benimle konuşmuyorsun." Daha fazla gözyağı döktü ve birkaç yürek parçalayıcı hıçkırık duydu.

Matt kendini bok gibi hissediyordu. Hem de tamamen bok gibi. Kendini dövmekle o kadar meşguldü ki, Gabe'e hiç dikkat etmemişti. Oğlu için tehlikeli olmasının bir başka yolu bu.

"Kızgın değilim," dedi, keşke Jesse burada olsaydı ve kontrolü ele alabilseydi. Ama o yoktu. Kendi başınaydı. Çimento banyo zemininde diz çöktü ve parmaklarıyla Gabe'in yanaklarını sildi. "Sana kızgın değilim." Sesini kasıtlı olarak sakın ve dostça çıkardı. "Ben biraz kendime kızgınım."

Bu Gabe'in dikkatini çekti. Çocuk elinin tersiyle burnunu sildi. "Neden?"

"Sana büyük bir dondurma aldığım için hasta oldun. Sana seveceğin bir şey almak istedim ama hâlâ büyümekte olduğunu düşünemedim. Kusmana neden olacağını bilmiyordum. Sodanın da faydası olmadı. Kendimi kötü hissettim ve sonra kendime kızdım."

"Bana kızgın değil misin?"

"Hayır. Seninle iyi vakit geçiriyorum."

Gabe gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Ben de," diye fısıldadı ve sonra kendini Matt'in kollarına attı.

Vücudu küçük ve inceydi. Matt kemiklerini hissedebiliyordu. Ona yaslanan ağırlık yabancıydı, ama doğruydı. Başka ne yapacağını bilemediği için çocuğa sarıldı. Sıska kollar boynuna dolandı. Gabe'in kalp atışlarını hissedebiliyordu.

Bu onun oğluydu, diye düşündü, ilk kez anlıyordu. Onun çocuğu. Onun hayatta olmasından o sorumluydu.

Sarılmasını sıkılaştırdı, sonra kazara onu tekrar incitmek istemediği için çabucak gevşedi. Gabe sarıldı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"İyiyim," dedi Gabe. "Yorgun."

Bir saattir akvaryumdaydılar ama belki de saat dörtte bu kadarı yeterliydi.

"Eve gitmek ister misin?" diye

sordu. Gabe başıyla onayladı.

Matt bekledi, ama çocuk bırakmadı. Bu, yürümesini zorlaştıracaktı. Sonra, "Seni taşımamı ister misin?" dedi.

Gabe tekrar başını salladı.

Matt onu arabaya kadar taşıdı. Gabe hiç bırakmayacakmış gibi ona asıldı. Matt onu yakınında tuttu ve ne olursa olsun bu çocuğu koruyacağına yemin etti. Ona göz kulak olacaktı. Tanıdık olmayan duygular kalbinde yer kapmak için savaşıyordu ama en çok dikkatini çeken, kaybettikleri için duyduğu öfkeydi.

Gabe eve dönerken yolun çoğunda uyudu. Matt arabayı Paula'nın evinin önüne çektiği sırada uyandı. Matt onun arabanın koltuğundan inmesine yardım etti, sonra da Gabe'in Paula'nın beklediği ön kapıya koşup yolculuk hakkında konuşmaya başlamasını izledi. Jesse göründü, ona sarıldı, sonra Matt'e doğru yürüdü.

Yorgun görünüyordu. Annesi ona geçici işlerin çok sayıda internet siparişiyle patladığını söylemişti. Jesse erken vardiyayı alıyor, saat dört civarında işe geliyor ve en az on iki saat kalıyordu.

"Eğlenmişe benziyor," dedi yaklaşırken.

"Hastalandı. Ona çok fazla dondurma verdim ve kustu."

Yüzünü buruşturdu. "O yaşta bu oldukça gelişmiş bir refleks. Hemen iyileşti mi?"

Matt başını salladı.

"O zaman iyi olmalı," dedi ona. "Korktun mu? Bunun olabileceği konusunda seni uyarmalıyım."

Çok güzeldi, diye düşündü. O gittikten sonra aylarca aklından çıkmayan uzun sarı saçları. Mavi gözleri. Ağzının şekli. Her santimi ona çekici geliyordu. Onunla ilgili her şey onu istemesine neden oluyordu. Onunla sevişmek planını ilerletmenin bir yolundan başka bir şey olmamalıydı ama yine de o anın içine çekilmişti.

"Beni uyarmak zorunda olmamalıydın," dedi, içindeki hayal kırıklığı ve öfkenin kabarmasına izin vererek. "Bilmem gerekirdi."

Kafası karışmış görünüyordu. "Nasıl yapabilirsin ki? Gabe ile hiç vakit geçirmedi."

"Haklısın. Ben yapmadım. Kimin suçu bu? Oğlumu tanıyamadığımdan kim emin oldu?"

Bir adım geri çekildi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sen yaptın," dedi ona. "Bebeğin senden olduğuna inanmayı reddettin, bu yüzden suçu bana atma." Ancak söylediklerine tam olarak ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Acımasız bir piç olmasıyla ün salmıştı ve bu ününü hiçbir zayıflık anının istismar edilmesine izin vermeyerek kazanmıştı.

"Bundan daha fazlası var," dedi bakışlarını kısarak. "Öğrendiklerimden sonra sana inanmamın mümkün olmadığını biliyordun."

"Hayır," diye tersledi. "Öğrenmedim. Sana söylenenlerden sonra. Drew'la hiç yatmadım, hatırladın mı? Ortada öğrenilecek bir şey yoktu."

"Pekâlâ. Bana söylenenlerden sonra sana inanmayacağımı biliyordun. Eski yöntemlerine geri döndüğünü düşüneceğimi biliyordun."

onları yukarı. Ama beni tekrar ikna etmeye çalıştın mı? Gabe'i doğurduktan sonra benimle temasa geçme zahmetine girdin mi?"

"Beni aramaya gelmedin. Öğrenmek için zahmet etmedin."

"Hamile olan ben değildim," diye bağırdı. "Bana baba olma şansı vermek gibi bir sorumluluğun vardı. Bunu benden aldın. Oğlumun hayatından dört yıl çaldın ve bunu geri almamın hiçbir yolu yok. Buna hakkın yoktu Jesse."

Kendi içine kapanmış gibiydi. "Onu tanımanı istedim," dedi, belli ki gözyaşlarıyla savaşıyordu.

"Hayır, sevmiyordun. Tek başına ebeveyn olmayı sevdin. Haklı olmayı ve benim seni hayal kırıklığına uğratan bir piçten başka bir şey olmadığımı düşünmeyi sevdin. Kurban kartını oynaman gerekiyordu ve bu her zaman en sevdiğin şeydi."

Ona tokat atacakmış gibi elini kaldırdı. Adam onun bileğini tuttu. "Yapma."

"Bana saldırmayı bırak."

"Ben doğruyu söylüyorum," dedi soğuk bir sesle. "Birdenbire gerçeğe bu kadar inanan sen oldun. Onu benden bilerek sakladın. Sana inanmadığım için beni cezalandırıyordun."

"Belki de öyleydin," diye bağırdı ve elini çekti. "Belki de öyleydin. Beni incittin Matt. Beni sevdiğini söyledin. Her zaman yanımda olacağını söyledin ama ilk sorun iğaretinde benden yeterince hızlı kurtulamadın. Söylediğin hiçbir şeyde ciddi değildin."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. İlişkimizi idare edemeyen sendin. Kaçan sendin."

Kadın irkildi. "Belki, ama peşimden gelmedin ve ben nedenini biliyorum. Zaten bizimle ilgili pişmanlıkların vardı. Ayrılmak istedin ve ben de sana uygun bir bahane verdim."

Daha fazla yanılmış olamazdı, diye düşündü, annesinin Jesse'nin tüm ilişkileri boyunca onu aldattığını söylediğini duymanın nasıl bir his olduğunu hatırlayarak. Paula'ya inanmazdı - onun Jesse'nin gitmesini istediğini biliyordu. Ama Nicole'ün kız kardeşini Drew'la yattığı için evden attığını öğrenmek ona imkânsız gerçek kılmıştı.

Yıkımın ötesine geçmişti. Onun ihaneti birlikte yaşadıkları her şeyi sorgulamasına, kendini sorgulamasına neden olmuştu. Onu kaybetmenin karanlık ve çirkin acısıyla, bir daha asla kimseyi umursamayacağına yemin etmişti.

"Ayrılmak istediğimi düşünüyorsanız, beni hiç tanımamışsınız demektir," dedi ona.

"Sanki beni tanıımıyormuşsun gibi," diye fısıldadı. "Ne demiştin? Bir kez sürtük olan her zaman sürtük müdür?"

Söylediği anda pişman olmuştu. Şimdi ona üzgün olduğunu söylemenin tam sırasıydı. Ama Gabe'e o kadar kızgındı ki, onun yaptıklarına o kadar öfkeliydi ki, bunun yerine, "Fikrim değişmedi," dedi.

"Bu ne cüret?"

Kadının ona tekrar tokat atmaya çalışmadığını fark etti.

"Oldukça kolay, Jess," dedi ona, kasıtlı olarak onu kışkırtmaya çalışarak. "Gabe her zaman 'amcalarından' bahseder."

"Size kim olduklarını söyledim."

"Evet. Bana anlatmıştın." Ses tonundan ona inanmadığı anlaşılıyordu. "Neden geri geldin? Bu da oyununun bir parçası mıydı? Bana tam olarak neyi kaçırdığımı gösterdiğinden emin olmak mı istedin? Daha fazla acı çekmemi mi istedin? Bunu yapmak için çok iyi bir yol seçtin. Çocuğumla birlikte kaybettiğim şey asla geri kazanılamaz. Bunu kasten çaldın. İsmi dışında hiçbir şekilde onun babası olamayacağıma karar verdin ve bunu gerçekleştirdin."

Beti benzi attı. "İstediğim bu değildi," diye fısıldadı. "Matt, hayır. Buna inanamazsın. BeĞ yıl önce bana nasıl baktığını bir görebilseydin. Bana ne dediğini biliyor musun? Beni nasıl mahvettiğini? Seni cezalandırmıyordum. Yemin ederim. Hayatta kalmaya çalışıyordum. İçim parçalanmıştı, çok incinmiştim."

Etkilenmemişti. Gabe'i ceza olarak ondan uzaklaştırma fikriyle başlamış olabilirdi ama şimdi kaybedilen her şeyin farkına vardığına göre, şu anda hissettiklerini onun da hissetmesini istiyordu. Geçmişin asla geri getirilemeyeceğini bilmenin duygusunu.

"Bana bir şans vermemekle hata ettin," dedi ona. "Söylediğim hiçbir şey yaptığın şeyi haklı çıkarmaz."

Gözyaşları gözlerine doldu ve yanaklarından aşağı döküldü. Konuşmaya başladı, sonra durdu ve başını salladı. Adam onun acısını hissetti ve umursamamak için elinden geleni yaptı. Bunu hak etmişti.

"Düşündüğünüz gibi değildi," dedi.

"Fark eder mi? Sonuç aynı."

Arabasının arkasına bir kamyon yanaştı. Zar zor fark etti. Jesse yüzünü sildi, kapı çarpma sesiyle döndü, sonra yanından koşarak geçip kamyonundan inen adamın üzerine atılarak onu şaşkına çevirdi.

Matt kucaklaşan ikisine baktı. Diğer adam onun yüzünü silip alnından öptüğünde siniri bir kat daha arttı.

Onlara doğru ilerledi, savaşımaya hazırды, ancak karşısına çıktıklarında durdu.

"En iyi kızımı ağlatmaktan sen mi sorumlusun?" Jesse'nin arkadaşı sordu.

Matt ona baktı. Bu adam onun büyükbabası olacak kadar yaşlıydı, BronzlaÇmıÇ olmasına rağmen hâlâ düz ve uzun boyluydu. BaÇka koÇullar altında Matt içgüdüsel olarak ondan hoşlanabilirdi.

Matt ona, "Bunu kendi kendine yaptı," dedi.

Jesse onun gözyaşlarının geri kalanını sildi. "Matt, bu Bill. Bill, bu Gabe'in babası."

Yaşlı adam Matt'e baktı. "Biraz Çok geçirdin. Bunu nasıl karşılıyorsun?"

"İyi değil."

"Jesse elinden gelenin en iyisini yaptı."

Bir şampiyonu vardı, diye düşündü acımasızca, bu durum hoşuna gitmemişti. "Bana gerçeği söyleme sorumluluğu vardı."

Bill Jesse'ye baktı. "O bir pislik mi? Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmem mi gerekiyor?"

Matt yaşlı adamı alt etmekten daha fazlasını istiyordu. Ama yapamazdı, Bill onun iki katı yaşındaydı.

"O iyi," dedi Jesse. "Yolumuza devam ediyoruz." Bill birkaç

saniye onu inceledi. "Sen öyle diyorsan, hayatım."

Bill kolunu ona dolamıştı. Onun yanında çok rahat görünüyordu. Yine de onlara bakınca Matt aralarında hiçbir Gey olmadığını *anladı*. Yağlı adam sadece onun söylediği gibiydi. Bir arkadaşı.

Bu onu daha iyi hissettirmeliydi ama hissettirmedi.

Jesse muhtemelen kendi ayakları üzerinde durması gerektiğini biliyordu ama sadece birkaç dakikalığına bile olsa Bill'e yaslanmak iyi hissettiriyordu. Her zaman onun yanında olmuştu ve şu anda bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

Matt'in suçlamaları hâlâ kulaklarında çınlıyor, kendisini küçük ve önemsiz hissetmesine neden oluyordu.

Elbette yanılıyordu. Yanılıyor olmalıydı. Oğlunu ondan uzak tutarak onu cezalandırmıyordu. İstemiş miydi? Sebebinin bu olduğunu hiç düşünmemiş olsa da, derinlerde bir yerde onu incitmek istemiş olması mümkün müydü?

Geri mi? Onu incittiği kadar onu incitmek mi? Gerçekten o kadar korkunç bir insan mıydı?

Bunu düşünmek çok zordu, o yüzden Bill'e odaklandı. Eve doğru yürüdüler, Matt de onlarla birlikte geliyordu. Bill'i içeri buyur etti ama Gabe koşarak odaya girdi ve yaşlı adamın üzerine atıldı.

"Bill Amca! Bill Amca!"

Çocuğun sevincini fark etmemek imkânsızdı. Jesse Matt'e baktı. Yüzünde herhangi bir duygu yoktu ama çenesindeki gerginliği, vücudundaki sertliği gördü. Bill, Gabe'i hayatı boyunca tanımişti. Matt'in kaçırdığı her şeyin bir parçası olmuştu ve bu onun hatası olabilirdi.

Onun koluna dokundu. "Matt, özür dilerim."

Ona baktı, gözleri daha önce hiç görmediği bir öfkeyle parlıyordu. "Sence bu yeterli olur mu?" diye sordu, sonra döndü ve gitti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Beş yıl önce.

JESSE son tabakları da dolaba koyduktan sonra geri çekilip düzgün tabak yığınlarına baktı. Matt'in tağınacak pek fazla ev eğyası yoktu. Giysileri ve birkaç kiğisel eğyası dığında, Ėehir evindeki her Ėey yeniydi. Sofra takımları, tencere ve tavalar, kanepeler, yatak odası takımı, hepsi. Her Ėey yeni ve güzeldi ve boş bir alanı neredeyse ev gibi gösteriyordu. Ya da mobilyalar geldiğinde öyle olacaktı.

Saatine baktı. Tüm teslimat randevuları saat on ile bir arasındaydı. Matt'le birlikte hepsini aynı anda halletmeye karar vermişlerdi. O gün iÇten izin almaya gönüllü olmuştu, çünkü boş bir yerde oturmak fırında Nicole'le uğrağmaktan daha iyiydi.

Şimdi odadan odaya geçerken, Matt gerçekten burada yaşadığında buranın nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışıyordu. Gerçekten burada yaşadığında.

Bu sözleri düşünmek bile onu hem gülümsetmiş hem de ürpertmişti. Evi satın almak için evrakları imzaladıktan kısa bir süre sonra ona yanına taşınmasını teklif etmişti. Tüm mobilyaları birlikte seçmişler, havlu renkleri ve yemeği kimin yapacağı konusunda tartışmışlardı. Halı kaplı zeminde sevişmişler ve adam onu sonsuza dek seveceğine söz vermişti.

Tüm cinsel deneyimine rağmen Jesse'nin daha önce hiç gerçek bir erkek arkadaşı olmamıştı. Söylediğinde arayan, sebepsiz yere patlamayan, onu söylediği kadar çok seviyor gibi görünen bir erkek arkadaşı olmamıştı. Bu harikaydı... ve dehşet vericiydi. Her şeyi tamamen berbat edene kadar ne kadar zaman geçeceğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Bu onun düzeniydi. Hayatı boyunca bunu yapmıştı. Kızkardeşi ona her şeyi berbat etmeyi profesyonel bir seviyeye taşıdığını söyleyip duruyordu. Jesse daha önce bunu hiç umursamamıştı çünkü kaybedecek bir şeyi yoktu. Ama şimdi? Matt

Her şeyini. Sahip oldukları şeyi yok etmekten kurtulup kurtulamayacağını bilmiyordu.

Bu yüzden henüz onun yanına taşınmayı kabul etmemişti. Korkunun da ötesindeydi. İçinde yanan aşk o kadar güçlü, o kadar gerçekti ki, kalp atışları kadar onun bir parçası haline gelmişti. Ya yanlış bir şey yaparsa?

Matt onun neden korktuğunu anlamıŒ ve acele etmemesini söylemiŒti. Nazik ve sevecen davranmıŒ, sonra da gülmesi için onunla alay etmiŒti. Matt mükemmeldi ya da bir erkeğin ona olabileceği kadar yakındı.

Kapı zili çaldı. Aceleyle ön kapıya gitti ve ilk teslimatçıyı içeri aldı.

Sonraki birkaç saat hızla geçti. Önce üst kattaki medya odasının kanepesi geldi, hemen ardından da sipariş ettikleri mutfak masası ve sandalyeler. Oturma odasındaki mobilyalar hâlâ yerleştiriliyordu ki, iki adam satın aldığı büyük yatakla çıkageldi. Showroom'da kıkırdayıp durdukları yatak.

Sonunda yalnız kaldığında Jesse bir odadan diğerine geçerek şehir evinin nasıl olacağını gördü. Hâlâ resim, belki birkaç bitki ya da kitap almaları gerekiyordu. Mekânı yaşanır hale getirmek için çalışmak gerekiyordu ama gittikçe yaklaşıyorlardı.

Kendini burada görebilir miydi? Görmek istiyor muydu? Gözlerini kapadı ve kendini Matt'le birlikte hayal etti. Oturma odasında kitap okurken. Üst katta, film izlerken. Duşta, sevişirken. Her gece onunla uyuduğunu.

Aşk onu yıkarken boğazı sıkıştı. O şimdiye kadar tanıdığı en iyi adamdı. Korkularına rağmen bu ilişkiyi yürütmeye çalışmaması delilik olurdu. Bunu yapabilirdi, değil mi?

Yatağı toplamak için üst kata çıkmak üzereydi ki kapı çaldı. Halının üzerinden geçti. Bildiği kadarıyla her şey teslim edilmişti.

Kapıyı açtığında Paula'nın orada durduğunu gördü. İki kadın birbirlerine baktılar.

Önce Paula konuştu. "Matt mobilyalarının bugün teslim edileceğini söyledi." "Öyleydi. Onları içeri aldım."

"Oh."

Belli ki Paula bekleyen kişinin Matt olmasını bekliyordu. Oğlunu görmeye gelmişti.

"İçeri gelmek ister misin?" Jesse onun hayır diyeceğini umarak sordu.

Paula başıyla onayladı ve onun yanından geçerek oturma odasına girdi. Oraya vardığında deri kanepeye baktı, başını salladı, sonra Jesse'ye döndü.

"Bir süredir seninle konuşmak istiyordum," dedi.

Jesse içten içe irkildi. Paula'nın onunla konuşmak istemesi iyi bir şey olamazdı.

"Bu böyle sürmeyecek," dedi Paula açıkça. "Kulağa sert geldiğini biliyorum ama bu doğru ve gerçeği ne kadar çabuk kabul edersen senin için o kadar kolay olur."

"Çünkü beni çok önemsiyorsun," dedi Jesse acı bir şekilde, diğer kadının saldırısına şaşırmamıştı. "Bu kadar endişelendiğin kişi benim."

"Endişeliyim," dedi Paula ona. "Buna inanmanı beklediğimden değil." "Oh, güzel."

Paula bunu görmezden geldi. "Matthew çok özel bir adam. Eminim bunu onda görmüşsünüzdür. Eminim birlikte olmanızın nedeni de bu ve parasıdır."

Jesse parayla ilgili eleştiriyi duymazdan geldi. Matt'le ilk tanıştığında bundan haberi yoktu ve bu hiç önemli olmamıştı. Ama Paula ona inanmayacaktı, bu yüzden onu ikna etmeye çalışmanın bir anlamı yoktu.

"O onurlu biri ve insanların içindeki en iyiyi görüyor," diye devam etti diğer kadın. "Onların oldukları gibi değil, olmalarını istediği gibi." Paula mutfığa doğru yürüdü ve şöyle bir baktı, sonra Jesse'ye döndü. "Ben de biraz senin gibiyim. Benim de bir geçmişim var. Tartışacağımız bir geçmiş değil ama ben de bazı şeyler yaşadım. Senin ne olduğunu biliyorum Jesse. Olman gerekenden daha fazlası olmaya çalışıyorsun ve Matt'i buna ulaşmanın bir yolu olarak görüyorsun. Eminim onu önemsiyorsundur ama onun yanında kendini tamamen aşıyorsun ve o da bunu anlayana kadar bu sadece bir zaman meselesi. Ta ki daha iyisini yapabileceğini görüp yoluna devam edene kadar. Sen yeterince iyi değilsin ve o da bunu fark ettiğinde her şey bitecek."

Jesse kendine Paula'nın kızgın ve kırgın olduğunu ve sözlerinin hiçbir anlamı olmadığını söyledi. Ne yazık ki bu sözleri duymak hâlâ acı veriyordu.

"Yanılıyorsun," dedi sessizce, kendini sabit ve düz tutarak. "Hepsi hakkında."

"Öyle miyim? Hiç sanmıyorum. Altı ay bile dayanamazsın. İnanılmaz bir kaltak olduğumu düşündüğünü biliyorum. Belki de öyleyim. Matt'i benden uzaklaştırdığın için biraz kızgın olduğumu kabul ediyorum. Küçük bir intikam umurunda olmazdı. Ama zahmet etmeyeceğim. Neden biliyor musun? Çünkü sen gitmiş olacaksın ve ben hala burada olacağım. Doğru kızı bulduğunda, onunla evlenecek. Ben de bunu bekliyorum."

Paula ona sıkı bir gülümseme verdikten sonra şehir evinden çıktı.

Jesse kanepeye çöktü ve ağlamamak için elinden geleni yaptı.

"Aptal yaşlı inek," diye mırıldandı.

Paula onu uzaklaştırmaya çalışıyordu. Aptalca bir Gey yapması için Matt'ten Güphe etmesini sağlamaya çalışıyordu. Böyle bir şey olmayacaktı. O daha güçlüydü.

-Paula'nın bildiğinden daha güçlüydü. O ve Matt ayrılmayacaklardı. Birbirlerini seviyorlardı. Jesse ilişkilerini korumak için her şeyi yapardı.

Kararını verdikten sonra üst kata çıktı ve Matt'in annesinin evinden getirdiği kutuları açmaya koyuldu. Kıyafetlerini yeni şifonyere yerleştirdi ve gömleklerini dolaba astı. Bütün

Çalışırken Paula'nın söylediklerini unutmak için elinden geleni yaptı. O sözlerin bir önemi yoktu.

Ama onu korkutmuşlardı çünkü Matt'in annesi doğru olan tek bir şey söylemişti: boyundan büyük işlere kalkışmıştı. Onun gibi biriyle, bu kadar iyi, sevgi dolu ve destekleyici biriyle birlikte olmak onu dehşete düşürüyordu. Onu çok seviyordu ve yanlış bir şey yapmamak için çırpınıyordu. Keşke her şeyi berbat edeceği hissinden kurtulabilseydi.

Adamın getirdiği başka bir kutuya uzandı ve bir yığın tişört çıkardı. Onları yatağa doğru kaldırırken yere bir şey düştü. Onu almak için eğildi, ancak küçük, soluk mavi bir kutu görünce nefesi kesildi. Tiffany'nin mücevher kutusu.

Jesse'nin kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Bacakları çözülüp halıya yığılmadan hemen önce vücudu tamamen hareketsiz kaldı.

Küpelerdi, dedi kendi kendine. Belki de taşınmasına yardım ettiği için bir tür teşekkür hediyesiydi. Annesi için de olabilirdi, ama bundan kuşkuluydu. Matt haftalardır Paula'yla iyi geçinemiyordu. Ya da başka bir şey olabilirdi. Bir nişan yüzüğü.

Kutuya geri koymalı ve paketleri açmayı bırakmalıydı, dedi kendi kendine. Onu hiç bulmamış gibi davranmalı ve ne olacağını görmeliydi. En mantıklısı bu olurdu. Ama yapamazdı. Bilmek zorundaydı.

Kutuyu eline alıp açarken parmakları titredi. Yumuşak, beyaz kumaşın üzerinde göz alıcı bir tektaş pırlanta yüzük duruyordu. Mükemmel bir nişan yüzüğü.

Hayatında gördüğü en güzel şey olduğunu düşündü, zar zor nefes alabiliyordu. Elmas parıldıyordu. Muhtemelen yüksek kaliteli bir taşı ve pahalıydı ama kalbini sıkıştıran şey bunun ne anlama geldiğiydi.

Matt onunla evlenmek istedi.

Onu seviyordu. Onu gerçekten *seviyordu*. Ona inanıyor, güveniyor ve hayatını onunla geçirmek istiyordu. Onunla çocuk sahibi olmak ve birlikte yaşlanmak istiyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Onun gibi biri ona nasıl aşık olmuştu?

"O beni seviyor," diye fısıldadı kutuyu kapatırken. "O beni seviyor."

O anın mucizesi nefesini kesti. Vücudu umutla hafiflemiş, geleceği olasılıklarla aydınlanmıştı. Matt ona inandığı sürece, o da kendine inanabilirdi. Belki üniversiteye geri dönüp işletme diplomasını alabilirdi. Belki Nicole'le birlikte fırında çalışmayı başarmanın bir yolunu bulabilirdi. Belki hayatı berbat değildi. Belki geçmişi affedilebilirdi.

Ayağa kalktı ve yüzüğü dikkatlice taşıma kutusuna geri soktu ve tişörtleri üstüne koydu. O kutuyu da diğerleriyle birlikte dolaba kaldırdı ve aşağı indi. Evin geri kalanını boşaltacak ama yatak odasını boşaltmayacaktı. Onun yüzüğü bulduğunu bilmesini istemiyordu. Yüzüğü ona verene kadar bekleyecek, ona evlenme teklif edene kadar bekleyecek ve sonra ona evet diyecekti.

JESSE, Nicole'ün evindeki yatağına oturdu ve içini çekti. Nicole'ün kocası Drew'a "Çok korkuyorum," diye itiraf etti. "Beni gerçekten seviyor."

"Senin istediğin de bu."

"Biliyorum. Açıklaması çok zor. Kendimi yeterince iyi hissetmiyorum. Her şeyi berbat edeceğimden korkuyorum."

Jesse, Nicole ve Drew'un bırakın evlenmeyi, birlikte olmalarını bile hiçbir zaman anlayamamıştı ama olmuştu işte. Drew avizedeki en parlak ampul olmasa da, her zaman dinlemeye istekliydi ve Jesse bunu takdir ediyordu. Matt dışında konuşacak kimsesi yoktu. Özellikle de Jesse hakkında sürekli şikâyet eden Nicole'ün.

"Hakkımdaki en kötü şeyleri biliyor," diye devam etti. "En kötüsünü biliyor ve bunu sorun etmiyor. İnanılmaz ama gerçek."

"Öyleyse mutlu ol," dedi Drew. Doğru sözcüklerdi ama onda bir tuhaflık vardı. Vücut dili, belki de yüz ifadesinin yoğunluğu.

Jesse ona baktı. "Bu gece neyin var senin? Ne bileyim, biraz kopuk davranıyorsun."

Sandalyeden yatağın yanına doğru ilerledi. "Senin için mutlu olmak istiyorum Jess, ama hadi ama. Bir erkekle mi birliktesin? Bir hafta içinde sıkılırsın. Sen çeşitliliği, kovalamacayı seviyorsun."

Adamın sözleri onu şaşırttı. "Onu sevmiyorum. Matt'i

seviyorum." "Ya da en azından onun fikrini."

"Ne? Hayır. Yanılıyorsun. Onu

seviyorum." "Ben öyle düşünmüyorum."

Daha yakına kaydı.

Biraz *fazla* yakın, diye düşündü, uzaklaşırken. Drew aylardır onun odasında takılıyor ve onunla konuşuyordu ama ilk kez bu kadar rahatsız olmuştu.

"Belki de gidip Nicole'ün ne yaptığına bakmalısın," dedi gülümsemeye çalışarak ve bunu yapamadı. Onun nesi vardı ki? Drew onun yatağına oturdu. O Drew'du. Onlar arkadaştı. Ama gözlerinde bir şey vardı.

"Çok güzelsin Jess. Bunu sana hiç söylemiş miydim?"

Jesse hareket edemiyordu. Zar zor nefes alabiliyordu. Sarhoş muydu? Bildiği kadarıyla Drew uyuşturucu kullanmıyordu ama belki de bu değişmişti. Yaklaştı ve elini Jesse'nin koluna koydu.

"Çok güzelsin. Nicole'e çok benziyorsun. Uzun, sarı saçlar, mavi gözler, ama sen daha yumuşaksın. Dokunulabilirsin. Birçok erkeğin aşık olacağı türden bir kızsın. Hadi ama. İtiraf et. İlgiden hoşlanıyorsun."

Haklı mıydı? Elbette, kendini iyi hissetmek için seksi ve erkekleri kullanmıştı ama artık kullanmıyordu. Matt vardı. Onu seviyordu ve onunla evlenmek istiyordu.

"Sonsuza dek tek bir erkek mi?" Drew eğilip onu öperken sordu. "Asla olmaz. Bu bir kayıp olur."

Zihni tiz bir çığlığa dönüştü ama sesini çıkaramadı. Sanki bedenini gerçekten terk etmiş ve uzaktan izliyormuş gibiydi. Adamın ağzı kendininkine bastırırken kaskatı kesildiğini görebiliyor, dudaklarını hissedebiliyordu. Belki de haklıydı. Belki de sadık olamazdı. Belki de...

Drew yaklaştı. "Bebeğim, seni çok istiyorum. Seni her zaman görüyorum, burada şortların ve tişörtlerinle hoplayıp zıplıyorsun. Sen de bunu istiyorsun. Bunu söyleyebilirim."

Onun tişörtünü çekiştirdi. Saat erken olmasına rağmen, yatmak için büyük boy bir tişört ve şort giymişti. Bu yüzden tişörtü başından çekip yatağa fırlattığında neredeyse çıplaktı.

"Oh, evet," diye nefes aldı boynunu öperken. "Harika göğüslerin olduğunu biliyordum."

Gözleri yanıyordu ama yaş akıyordu. Utanç o kadar güçlüydü ki, tadını alabiliyordu ama yine de kıpırdıyamıyordu. Çünkü bunun neden olduğunu biliyordu. Onun neden değiştiğini biliyordu.

Bu onun gerçekte olduğu kişiydi. Diğer tüm erkekler önemsizdi. Nicole'u incitmek ya da kendini ait hissetmek için vücudunu kullandığı onca zaman. Bir fahişeden fazlası değildi ve artık değişmek için çok geçti.

Ama Drew göğsüne dokunduğu anda aklı başına geldi. Adamın ellerini itti.

"Dur," dedi ona. "Durmak zorundasın."

"Ne?" Drew söyledi. "Aylardır bunun için yalvarıyorsun."

Tam onu sertçe itmek üzereydi ki yatak odasının kapısı açıldı.

Drew hemen ayağa fırladı ve Jesse'yi beline kadar çıplak bırakarak kız kardeşinin dehşete düşmüş yüzüne baktı.

"Ben değildim," diye bağırdı Drew. "O yaptı. Haftalardır bana yaklaşıyor, bana dokunuyor, beni öpüyor, onu almam için yalvarıyordu. Daha fazla dayanamadım. Özür dilerim, tatlım. Çok üzgünüm."

Jesse orada açıkta, titreyerek ve utanarak yatıyordu. Üstünü örtmek için çarşafı yukarı çekti. "Öyle değildi," diye fısıldadı. "Bunu asla yapmadım."

Ama artık çok geçti. Kız kardeşi gitmişti ve her şey sonsuza dek değişmişti.

JESSE uzun süre Matt'in evinin kapısının eşiğinde durdu. Kapıya baktı, Matt kendine bir ev ararken onunla buraya ilk kez nasıl geldiklerini hatırladı. O zamanlar çok mutluydular. Çok ağıktılar.

Artık değil. Drew'la geçirdiği o geceyi öğrendiğinden beri.

Jesse olanları düşünmek istemiyordu. Nicole'ün onu nasıl kapı dışarı ettiğini. Çok korkmuş, çok utanmıştı ama Nicole gerçeği dinlemek istememişti ve Drew da onu ikna etmişti.

Bu yeterince kötüydü ama Paula onu tekrar aramaya çıktığında onun yerine Nicole'ü bulmuştu. Kız kardeşi Jesse'nin neden artık orada yaşamadığını açıklamaktan memnun olmuş, Paula da Matt'e anlatmak için hiç vakit kaybetmemişti.

Jesse önce ona ulaşmaya çalışmıştı ama telefonlarına çıkmıyordu. Jesse onu iş yerinde beklemiş ama adam ondan kaçmayı başarmıştı.

Bütün vücudu acıyordu. Ağlamasını durduramıyordu. Bir insanın her şeyini bu kadar çabuk kaybetmesi nasıl mümkün olabilirdi? Ama o kaybetmişti.

Zili çaldı ve bekledi. Buradaydı çünkü ona söyleyecek önemli bir şeyi vardı. İnanmak zorunda kalacağı bir şey. Sinir ve korkudan midesi bulanıyordu. Gözyaşlarına karşı koydu. Onu dinlemek zorundaydı. Bir şekilde onun anlamasını sağlayacaktı.

Kapı açıldı ve Matt onun önünde durdu. Ona baktı, günlerdir onu ilk kez görmenin tadını çıkarıyordu.

İyi görünüyordu. Uzun boylu ve zayıftı ama spor salonuna yaptıkları düzenli ziyaretler sayesinde kilo almıştı. Onu kas yapmak için egzersiz yapma fikriyle tanıştıran kişi oydu ve sonra onu yatağı götürüp iyi fikirleri için ödüllendirdi. Onu ödüllendirmekte ve onu sevdiğini söylemekte çok iyiydi. Gözlerinde bir ışık ve kızın deyiimiyle özel bir gülümseme vardı. Ama şimdi gülümsemiyordu.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok," dedi ve kapıyı kapatmaya başladı.

Kendini kapıya doğru attı ve içeriye sıkışmayı başardı. "Konuşmamız gerek."

"Sen konuşmak zorunda olabilirsin ama ben dinlemek zorunda değilim."

Tanrım, sesi çok soğuk geliyordu, diye düşündü acımasızca. Sanki ondan nefret ediyordu. Bu mümkün müydü? Nefret aşkın yerini bu kadar çabuk mu almıştı?

Bunu düşünemezdi, çünkü düşünürse parçalanırdı. O, onun her şeyiydi. Onu seviyordu. Kalbini asla riske atmamaya yemin etmiş olan kadın, güzel gözleri ve ruhunu dalgalandıran gülümsemesiyle inek bir bilgisayarıcıya aşık olmuştu.

"Matt, lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen. Sadece beni dinle. Seni seviyorum."

Bakışları daraldı. "Sözlerinin benim için bir anlamı olduğunu mu sanıyorsun? Öyle mi *sanıyorsun*? abuk öğrenirim, Jesse. Her zaman öğrendim. Sana güvenmiştim. Sana her parçamı verdim. Seni sevdim. Seninle evlenmek istedim. Bir yüzük aldım. Bu beni aptal yapar ama bir daha yapacağım bir hata değil."

Yanaklarındaki gözyaşlarını ve kalbindeki kesik acıyı hissetti. "Seni seviyorum Matt."

"Saçmalık. Eğlenceli bir projeydim. Sosyal açıdan beceriksiz bir dâhiyle yatmak hoşuna gitti mi? Arkadaşlarınla benim hakkımda gülüştünüz mü?"

"Öyle değildi ve sen de bunu biliyorsun."

"Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bu bir oyundu. Sen kazandın, ben kaybettim, şimdi benden uzak dur."

"Hayır. Dinleyene kadar gitmeyeceğim. Anlayana kadar."

"Neyi anladın? Benimle yatarken, beni önemsiyormuş gibi yaparken, Drew ile yattığını mı? Başka kimi, Jess? Başka kaç erkekle? Toplam sayıyı sormuyorum. O kadar sayabileceğinden şüpheliyim. Ama son iki ay içinde diyelim. Yüzden az mı? Yirmiden az mı? Bana bir fikir verin yeter."

Onun sözlerinden ve gözlerinde gördüğü mesafeden nefret ederek daha çok ağladı. "Dur. Ben artık öyle biri değilim."

"Ben öyle duymadım."

"Drew'la yatmadım," diye bağırdı. "Eskiden konuşurduk. Nicole ile asla konuşamadığım şeyleri onunla konuşabilirdim. Hepsi bu kadardı. Sonra o gece beni öpmeye başladı ve ben çıldırdım. Ne yapacağımı bilemedim."

Matt ona, "İlgilenmiyorum," dedi. "Beni ilgilendirecek hiçbir şey söyleyemezsin. Bir kez sürtük oldun mu, hep sürtük kalırsın. Herkes senin hakkında haklıydı."

Adam geçmişini ona karşı kullanıyordu, diye düşündü inanamayarak. Sırları, utanç verici anları konusunda ona güvenmişti ve şimdi onu yargılıyordu.

"Matt, dur," dedi, sesi hıçkırıklarla kesiliyordu. "Yapma bunu. Bizi geri dönemeyeceğimiz bir yere götürme."

"Neden olmasın? Artık benim için önemli olduğunu mu sanıyorsun? Defol git. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Çok acıyor, diye düşündü, yere düşmemek için tüm gücünü kullanarak. Ona anlatmak zorundaydı. Ne olursa olsun gerçeği bilmeye hakkı vardı.

"Hamileyim," diye fısıldadı.

"Ne olmuş yani?"

Ona baktı. Ne? Onu anlamış olamazdı. "Sana söyledim. Drew'la yatmadım. Senin bebeğini doğuracağım."

"Hayır, değilsin." Sanki çocuğun kendisinden olma ihtimalini hiç düşünmeyecekmiş gibi rahatça konuştu.

Matt'in kolunu tuttu. "Matt, beni dinle. Bu *senin* bebeğin. Benden nefret etsen bile, çocuğunu önemsemek zorundasın. Yalan söylemiyorum. Bunu kanıtlayabilirim. Bebek doğar doğmaz DNA testi yapacağız."

Uzun bir süre ona baktı, sonra kızın elinden kurtuldu ve kapıya doğru yürüdü. "Anlamıyorsun, değil mi? Umurumda değil Jess. Sen benim için bir pişmanlıktan başka bir şey değilsin. O bebeğin benden olduğuna inanmıyorum ve öyle olsa bile senden bir çocuk istemiyorum. Seninle hiçbir şey istemiyorum. Asla. Gitmeni istiyorum. Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Ne olursa olsun."

Onu en çok korkutan şey adamın ne kadar sakin konuştuğuydu. Ruhunu paramparça eden kelimeleri ne kadar da kolay söylemişti.

Yere baktı, yarı yarıya vücudunun parçalandığını ve kanadığını görmeyi bekliyordu, ama tüm acı içerideydi.

"Matt, lütfen," diye yalvardı.

Kapıyı açtı ve dışarıya baktı. "Sadece git."

Yürümek tüm gücünü alıyordu. Jesse merdivenlerden zar zor inerek arabasına ulaştı. Ön koltuğa süründü ve artık nefes alamayana kadar ağladı. Boşluk onu yutmakla tehdit edene kadar. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar.

Eğer onu sevseydi, ona inanırdı, diye düşündü üzüntüyle, gerçekte ilk kez yüzleşirken. Onu sevmemişti. Onlar sadece kelimelerdi. Tüm hayallerinin hiçbir anlamı yoktu. Verdiği tüm sözler anlamsızdı. Geçmişinin önemli olmadığına, ne olursa olsun onun yanında olacağına yemin etmişti. Ve yalan söylemiş, onu hayatının geri kalanında peşini bırakmayacak bir boşlukla baş başa bırakmıştı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Günümüz...

JESSE, Matt'in bariz öfkesini ve incinmişliğini üzerinden atmaya çalıştı. Gabe'in hayatında başka insanların olması Matt'in onun babası olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Matt sakinleştiğinde, Bill gibi harika bir adamın yanında olmasının çocuğa iyi geldiğini anlayacaktı.

Bunu açıklayabilse de, suçluluk duygusunu açıklamak daha zordu, bu yüzden şimdilik görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Paula mutfaktan çıktı. "Seni duyduğumu sandım," dedi, sonra Bill'i görünce durdu. "Oh. Merhaba."

"Paula, bu Bill. Beş yıl önce Spokane'e geldiğimde beni kurtardı. Bana bir iş verdi, kalacak bir yer buldu ve Gabe'e nasıl annelik yapacağımı anlamaya çalışırken bana arkadaş oldu. Bill, bu Gabe'in büyükannesi Paula."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Bill, gözleri parlayarak. "O çocuğun büyükannesi olduğunuza emin misiniz? Teyzesini görebiliyorum."

Jesse arkadaşına baktı. Flört mü ediyordu? Kulağa flört ediyormuş gibi geliyordu ama bu daha önce hiç görmediği bir davranıştı.

Paula güldü. "Bu laflara kanmamı bekleme, Bill. Altmışımı geçtim." "Öyle görünmüyorsun." Bill Gabe'e döndü. "Bir de kendine bak. Sen de büyüdüm. Seni zar zor tanıdım."

Gabe sevinçle kıkırdadı. Bill onu kucağına aldı ve havada salladı. Gabe ciyakladı.

Bill Gabe'i yere bıraktığında, Seattle'a geldiğinden beri yaptığı her şeyi anlatmaya başladı.

"Babamla tanıştım ve beni balık görmeye götürdü," dedi Gabe, Bill'e mutlulukla bakarak. "Ve büyükannemle birkaç kez kurabiye yaptık. Her sabah parka gidiyoruz ve bazen yavru köpekler de oluyor."

Bill çocukla göz hizasına gelecek şekilde çömeldi ve dikkatle dinledi.

"Matematik yapıyorum," diye devam etti Gabe. "Büyükannem bana öğretiyor ve tıpkı babam gibi matematikte iyi olduğumu söylüyor." Gururla gülümsüyordu.

"Senin özel olduğunu biliyordum," dedi Bill ve ona sarıldı. "Seni özledim, Gabe."

Gabe de ona sarıldı ve sıkıca kavradı. "Ben de seni özledim."

Gabe Bill'i odasını görmeye götürdü. Paula ve Jesse mutfağa girdiler. Paula,

"Spokane'de tek başına nasıl idare ettiğini merak ediyordum," dedi. bir fincan kahve hazırladı. "Artık biliyorum. Arkadaşların vardı."

"Bill harikaydı," diye itiraf etti Jesse. "Baba, patron ve konuşacak biri hepsi bir arada. Onu bulduğum için çok şanslıydım." Verici bir kalbi olan güzel bir kadın olan Paula'ya baktı. "Biliyorsun, o bir dul. Bir süredir dul."

Paula hafifçe kızardı. "Bunun beni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum. Belli ki senin için deli oluyor."

Jesse içki içiyor olsaydı, boğulurdu. "Benden yaklaşık kırk yaş büyük."

"Yani?"

"Bill'i seviyorum ama ailem gibi." Matt'i unutamamışken başka biriyle nasıl ilgilenebilirdi ki?

"Ayrıca, tanıştığımızda onun tipi olmadığını açıkça belirtti, yani herhangi bir fikrim olsaydı bile hiçbir şey olmazdı."

Paula fincanları çıkarıp tezgâhın üzerine koyarken, "Gerçekten önemli değil," diye mırıldandı.

Ama Jesse o kadar emin değildi. Belki biraz önemi vardı. Bir saat sonra Bill'le birlikte verandada oturuyorlardı.

"Senin için endişeleniyordum," dedi Bill. "Seni de özlüyorum. İkinizi de. O küçük çocuk bir erkeğin üzerinde büyüyor."

"Biliyorum. Biz de seni düşünüyorduk." "Ama sen iyi misin?"

Ona gülümsedi. "Asıl bilmek istediğin şey beni kovmakta haklı olup olmadığını. Tek umursadığın bu, ama bunu sormayacak kadar kibarsın."

"Bana söyleyeceksin," dedi kendinden emin bir şekilde.

Güldü. "Evet, yapacağım ve sen haklıydın."

"Hayatının sadece yarısını yaşıyordun Jess. Benimle ve arkadaşlarımla takılıyordun. Güzel yüzünü ya da o çocuğun bize getirdiği neşeyi takdir etmediğimizden değil, ama saklanıyordun."

"Biliyorum." Kollarını kalçalarına dayadı. "Geri dönmek güzeldi ama zordu. Kız kardeşim değiştiğimi kabullenemedi. Sanırım Drew konusunda bana inanıyor ama hâlâ kızgın."

Geçmiş hakkında açıklama yapmak zorunda değildi. Bill onun tüm sırlarını biliyordu.

"Kendinin değişimini ve büyümesini izlemek için beş yılın vardı ve geri döneceğini bilmek için bolca zamanın vardı. Nicole'ün başına bunlar geldi. Alışmak zorunda."

"Bunu kafamın içinde biliyorum. Geri kalanımı buna inandırmak biraz zaman alıyor. Ayrıca, sanırım içten içe bana kızgın olmak istiyor."

"Ailenizde belli bir yeri vardı. Herkesin bir rolü vardır. Sen kendininkini değiştirdin. O bununla savaşıyor."

Jesse bunu hiç düşünmemişti. Asıl sorun aile dinamikleri miydi? "Eğer ben farklıysam, o zaman güç dengesi, kurallar, her şey değişiklikler?" diye sordu, ondan çok kendine.

Bill, Bill olduğu için cevap vermedi.

Bunun hakkında biraz daha düşünmesi gerekecekti.

"Demek Gabe babasıyla tanıştı," dedi arkadaşı. "Nasıl geçti?"

"Pek iyi değil. Matt artık Gabe'e alışmaya başladı ama ilk birkaç görüşme zordu. Dört yaşındaki bir çocukla nasıl ilişki kuracağını bilmiyordu. Çok fazla deneyimi olduğundan değil." Tereddüt etti. "Sen geldiğinde kavga ediyorduk."

"Fark ettim."

"Gabe'i tanımadığım için beni suçluyor." Gözlerini merdivenlere dikti. "Gitmeden önce ona hamile olduğumu söylememin yeterli olmadığını söylüyor. Bana inanmayacağını bildiğimi. Ona daha sonra, Gabe doğduktan sonra söylemeliymişim. Ona baba olması için bir şans vermeliymişim."

Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyordu. İçten içe kendini kötü hissediyordu, sanki kötü bir insanmış gibi. Kasıtlı olarak kötülük yapmış gibi.

"Öyle değildi," diye fısıldadı. "Bana inanacak kadar önemsemesini istedim. Peşimden gelmesini istedim."

"Bebek konusunda sana inanmadığını biliyor muydun?"

Başını salladı. "Söylediği şey çok korkunçtu." Bir kez sürtük olan, her zaman sürtüktür. Bu sözler beynine kazınmıştı.

"Gabe'i senden saklasaydı ne hissederdin?" Bill sessizce sordu.

Jesse acının vücuduna yayıldığını hissetti ve cevabını aldı. "Oh, Tanrım." Doğduğunda onu kucağına alamamak. Büyümesini izleyememek. İlk gülüşünü, ilk adımını, gözlerindeki sevgiyi. Mutlak güven. Her zaman onunla olacak binlerce mükemmel anı.

"Beni asla affetmeyecek," diye fısıldadı. "Neden affetsin ki?"

Bill kolunu ona doladı. "Şu anda kızgın ama bunu atlatacaktır." "Bunu bilemezsin."

"Bir erkek hala umursamadan içinde bu kadar duygu barındıramaz."

"Benim hakkımda ne düşündüğünü bilmiyorum," diye itiraf etti ve tekrar ona yaslandı. Bu artık yapmayı bırakması gereken bir şeydi. "Bazen benimle birlikte olmaktan gerçekten hoşlandığını düşünüyorum ve diğer zamanlarda -" diye içini çekti "- o çok farklı."

"Uzun zamandır yoktun."

"Biliyorum. Benim tanıdığım Matt beni severdi. En azından ben öyle sanıyordum. Kafa karıştırıcı olan da bu. Benim ne kadar önemli olduğumu, beni asla terk etmeyeceğini söylediğinde ona inanmışım. Ama ilk kez bir şeyler ters gittiğinde bana sırtını döndü."

"Yanlış giden büyük bir şeydi."

Başını salladı. "Muhtemelen onun en kötü korkularına oynadım. Bunun benim için sadece bir oyun olduğunu. Onu hiç önemsemediğimi."

"Tepki gösterdi," dedi Bill. "Etrafta kalıp tekrar konuşsaydın, belki her şey farklı olabilirdi."

Yaparlar mıydı? Jesse emin değildi. "Kalamazdım. Sadece Nicole'un beceriksiz küçük kız kardeşi olurum. Harika bir adama aşık olan işe yaramaz kız. Kim olduğumu bulmak için çekip gitmem gerekiyordu."

Gülümsedi. "Kulağa çok 'başka boyut' gibi geliyor. Muhtemelen ilahi söylemeye başlamalıyım."

Bill kıkırdadı.

"Çok fazla şey oluyor," dedi. "Fırın yandı."

Ona bunu ve işe nasıl kiralık bir mutfakta başladıklarını anlattı. "Nicole bu başarıdan nefret ediyor. Öyle olduğunu biliyorum."

"Sen sadece kendinden sorumlusun Jess. Ve kontrol edebileceğin tek kişi de sensin. Diğer insanlar bunu anlar ya da anlamaz ama kendini onların fikirlerine göre tanımlayamazsın."

"Çok mantıklısın. Bunun sinir bozucu olduğunu söylemiş miydim?" "Bir ya da iki kez."

Ona doğru döndü. "Sensiz başaramazdım." "Gayet iyi yapardın."

Bunun doğru olmadığını biliyordu ama neden endişelensin ki? Bill'le tanışmış ve başarılı olmuştu. Eve bir göz attı.

"Paula iyi biri," dedi. "Beklenmedik bir destekçi. Ve güzel." Bill

ona baktı. "Ne demek istiyorsun, küçük hanım?"

"Yeterince uzun süredir yalnız yaşıyorsun. Belki de olasılıkları düşünmenin zamanı gelmiştir."

Bill'e daha önce de başka kadınlar hakkında takılmıştı ve Bill onu her zaman kibarca reddetmişti. Bu kez onun bakışlarını eve doğru takip etti ve yavaşça başını salladı.

"Belki de öyledir."

HEATH Matt'in masasına bir klasör attı. "Bunlara bir göz atmak isteyeceksin, istediğin her şeyi yaptığımızdan emin olmak için," dedi.

Matt ona oturmasını işaret ettikten sonra dosyayı açtı ve kâğıtları karıştırdı. Hukuk diline rağmen, niyet açıktı. Oğlunun tam velayeti için Jesse'ye dava açıyordu.

"Bu gece onları inceleyeceğim," dedi.

Heath kaşlarını çatı. "Bundan emin misin, Matt? Jesse'nin cezalandırılmasını istemeni anlıyorum, ama çocuğu almak? Bu büyük bir sorumluluk."

Matt avukatının iyi niyetli olduğunu biliyordu. Eğer koğulları tersine dönseydi, Heath hayatında bir çocuk olmaması için elinden geleni yapardı. Matt bu yola ilk girdiğinde sadece intikam almak istiyordu. Şimdi daha fazlasını istiyordu.

İyi tarafı oğluyla bir ilişkisi olduğundan emin olmak istiyordu. Onu tanımak, büyümesini izlemek, onun yanında olmak istiyordu. Ama karanlık tarafı, kaybettiği her şeye karşı hâlâ öfkeli olan tarafı, Jesse'nin de kendi hissettiklerini hissetmesini istiyordu. Asla geri getirilemeyecek bir şeyi kaybetmiş olmanın kemik kıran duygusunu onun da hissetmesini istiyordu.

"Gabe'le başa çıkabilirim," dedi.

"Tamam. Eğer onu teslim etmeyecekse, uzun bir mahkeme savaşıyla karşı karşıyasınız demektir."

"Savaşacak."

Onu karşısına alacak ve Gabe'i elinde tutmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı ama sonunda o kazanacaktı. Kaynakları vardı ve intikam almak istiyordu.

"Bunları hafta sonuna kadar size geri getireceğim," dedi dosyaya dokunarak.

"Bu işe yarar. Ona ne zaman servis yapmamı istersiniz?"

Savaşın ilk adımı. "Sana haber veririm."

SİPARİŞLER ÇILGIN BİR HIZLA GELİYORDU. *Good Morning America*, yangına rağmen hikayeye devam etmeye karar vermiş, odak noktasını küçük bir yerel işletmenin nasıl büyüdüğü ve zamanla nasıl değiştiğinden, küçük bir işletmenin felaketten nasıl kurtulabileceğine çevirmişti. Keyes Bakery'nin sadece küçük bir parçası olduğu bir diziye dönüştürdüler, ancak bu birkaç dakikalık yayın süresi zaten etkileyici olan internet siparişlerini üçe katladı.

Jesse kiraladığı mutfağın kontrollü kaosu içinde yürüdü. En azından burada kendini işe gömebilir ve özel hayatındaki çılgınlığı unutabilirdi. Seattle'a bir planla dönmüştü. İşler düşündüğü gibi gitmemiş olsa da, yine de daha iyiye gitmişti. Fikirlerinin iyi düşünüldüğünü ve başarılı olduğunu gösterme fırsatını elde ediyordu. Eski bir elektrik sistemindeki kısa devre nedeniyle çıkan yangın, ona beklenmedik bir parlama şansı vermişti.

Tüm sevkıyatın yapıldığı ve Nicole ile ikisinin de bilgisayarlı birer masaya sahip olduğu restoranın ön tarafına doğru yürüdü. Köşede iki üniversiteli kız sürekli çalan telefona cevap veriyor, insanlar daha fazla sipariş için arıyordu. Halledebileceklerinden çok daha fazla işleri vardı. Bu dünyadaki en güzel duyuydu.

Nicole'ün masasına geçti ve bir sandalye çekti. "Dün Ralph ile konuştum."

Nicole şaşkın görünüyordu. "Ralph kim?"

"Caddenin karşısındaki sandviç dükkanının sahibi olan adam."

Nicole'ün yüzü hemen buruştu. "Jesse, dürüst olmak gerekirse, hayatımızı zorlaştırmanın yollarını arıyorsun. Şu anda biraz meşgulüz ama işler sakinleşecek. Biz iyiyiz."

Jesse içinde tanıdık bir hayal kırıklığı hissetti. "İyi değiliz. İnternet siparişlerimizin yüzde ellisinden fazlasını geciktiriyoruz çünkü hacme yetişemiyoruz. Potansiyel başarı içinde boğuluyoruz ve dikkatli olmazsak batacağız. Ralph kendi ekmeğini pişiriyor. O

brownie için mükemmel olacak özel fırınları var. Bir seferde sekiz üçlü parti pişirebiliriz. Mekânı bize gece 11'den sabah 8'e kadar kiralamak istiyor. İhtiyacımız olan tüm kekleri çıkarmak için bolca zamanımız olur, böylece buradaki fırınlar da keklere kalır."

Jesse o sabah çıktısını aldığı bilgileri uzattı. "Kira inanılmaz derecede makul. Fazladan parası olduğu için çok heyecanlı. Elektrik zammını ödüyoruz ve hepsi bu. Tek başlangıç masrafımız brownieler için ekstra tavalar ve birkaç ceset daha olacak."

Nicole başını iki yana salladı. "Bilmiyorum," diye söze başladı.

Çünkü bilmek istemiyordu, diye düşündü Jesse, hayal kırıklığına uğramış ve sinirlenmişti.

Ayağa kalktı ve kız kardeşini kolundan yakaladı. "Tamam, bu kadar yeter. Benimle gel."

Nicole sarsılarak kurtuldu. "Ne yapıyorsun?"

"Sen ve ben. Dışarıda. Bunu dışarıda halledeceğiz. Seninle her gün neredeyse kavga etmekten bıktım. Bu işi halledelim."

Bir an için Nicole'ün reddedeceğini düşündü ama sonra kız kardeşi onu otoparka kadar takip etti ve sabahın hafif yağmurunda karşı karşıya geldiler.

Birbirlerine baktılar, kollarını kavuşturmuşlardı, ikisi de ters ters bakıyordu. Jesse toplantıyı çağıranın kendisi olduğunu, bu yüzden ilk onun konuşması gerektiğini düşündü. Bill'le konuştukları tüm mantıklı şeyleri düşündü ve sonra içinden geldiği gibi konuştu.

"Bu işi yaptığım için cidden kızgınsın," dedi. "Geri döndüğüm için kızgınsın ve ne yaptığımı bildiğim için bana içerliyorsun. Artık iyi kız kardeş olmamaya katlanamıyorsun. Berbat biri olmaya geri dönmemi istiyorsun, çünkü bildiğin dünya bu ve benimle eşit olarak yüzleşmekten çok daha rahat."

Nicole sertleşti. "Dürüst olmak mı istiyorsun? Olur. Dürüst olacağım. Sen kim oluyorsun da hayatıma girip her şeyi ele geçirmeye çalışıyorsun? Ben her şeyi bir arada tutmak için mücadele ederken sen son on yıldır neredeydin? Hayatın boyunca sana ben baktım Jesse. Her zaman yanında olan, işleri idare eden ve sen hâlâ çocuk kalabilesin diye çok hızlı büyüyen bendim. Ama bunun bir önemi var mı? Tabii ki değil. Seninle ilgili olmalı. Yani geri döndün. Hadi bir geçit töreni düzenleyelim. Jesse hayatını topladı ve artık benimle çalışmak istiyor. İçim titriyor. Evet, topladın ama ne var biliyor musun? Ben hiç kaybetmedim. Gidip kendimi bulmak zorunda kalmadım. Burada olmakla, işi kendi başıma yürütmekle çok meşguldüm."

Duyması zor sözlerdi, muhtemelen gerçek oldukları için, diye düşündü Jesse üzüntüyle. "Özür dilerim," dedi sessizce.

"Pardon?" Nicole'un sesi tizdi. "Özür dilemek yeterince iyi değil. Sen kim oluyorsun da ortaya çıkıp durumu düzeltiyorsun? Yıllardır burada kıcıımı yırtıyorum ve tüm ödülleri toplayacak olan sensin. Bundan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Nasıl davrandığımla gurur duyduğumu mu sanıyorsun? Bunu nasıl düzeltereğimi bilmiyorum. Yeni sana güvenmiyorum. Hatayı beklemeye devam ediyorum, çünkü geleceğine inanıyorum ve bu sefer ne kadar büyük olacağını merak ediyorum."

"Bana güvenmiyor musun?" Jesse şaşkınlıkla sordu.

"Neden yapayım ki? Eve geleli beş dakika oldu. Geçen sefer ne yaptığını bile kabul etmiyorsun. İnternette bu kadar iyi olmamızın sebebinin senin pratik yapman olduğunu başka kimse bilmiyor."

Bu konuyu şimdi mi açıyordu? Jesse, "Aradan beş yıl geçtiğinin farkındasın," dedi.

"Ailenizin çikolatalı kek tarifini çaldınız, kendiniz pişirdiniz ve internette sattınız."

Jesse buna itiraz edemezdi. Etmışti. "Beni fırından kovdun." "Drew'la yattığını sanıyordum."

"Evet, ama yapmadım. Beni yapmadığım bir şey için kovdunuz. Hayatımı kazanmak zorundaydım."

"Bir iş bulabilirdin."

"Tek bildiğim fırındı. Ayrıca, yarı sahibiyim, hatırladın mı? Yani o tarif de bana aitti. Zaten benim olan bir şeyi nasıl çalabilirdim?"

Birbirlerine baktılar, aralarındaki gerilim adeta zonkluyordu. Nicole önce gözlerini kaçırdı. "En azından kötü bir karar verdiğini kabul et."

Jesse bunun doğru olduğunu bildiği için rahatlıkla, "Yaptım," dedi. "Sen beni incittin ve ben de seni incitmek istedim. Bu yüzden kekleri sattım. Bunun seni çıldırtacağını biliyordum."

Nicole başıyla onayladı. "Bunu söylediğin için teşekkürler. Ne olursa olsun, beni deli ettin." Yere, sonra tekrar Jesse'ye baktı. "Drew konusunda sana inanmadığım için özür dilerim. İnanmamamın pek çok nedeni var. Geçmişin, her zaman çok zor biri olman. Ama çoğunlukla senin kötü adam olmanı istedim çünkü o zaman kendime bakmak zorunda kalmayacaktım. Daha önce de söylediğin gibi, eğer onunla yattıysan, evliliğin başarısız olmasının nedeni ben değildim."

Jesse sözcükleri özümseyerek içini huzurla doldurmalarına izin verdi. Sonunda, diye düşündü. Bu uzun zamandır geliyordu.

"Evliliğinizin başarısız olmasının nedeni siz değildiniz," dedi, artık cömert davranabiliyordu. "O sebep oldu. Drew pisliğin tekiydi."

Nicole yarı güldü, yarı hıçkırdı. "Evet, ve onu ben seçtim. Onunla evlenmemem gerektiğini biliyorum. Evet dediğimde bunun bir hata olduğunu biliyordum. Sanırım başka kimsenin sormayacağından korktum."

Jesse kız kardeşinin yanına gitti ve ona sarıldı. "Bu çılgınlık. Sen güzelsin, akıllısın ve komiksin. Erkekler buna bayılır. Şu anda evli olduğun adama bak. Hawk çok seksi."

"Biliyorum. Bazen ona bakıyorum ve nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyorum."

Jesse geri adım attı. "O da senin hakkında aynı şeyi düşündüğü sürece."

"Öyle düşünüyor. Kimin aklına gelirdi ki?"

Birbirlerine baktılar. Jesse uyumun en iyi ihtimalle geçici olduğunu biliyordu ama söylenecek daha çok şey vardı.

"Caddenin karşısındaki alanı kiralamamız gerekiyor. Ucuz, yakın ve kısa vadeli, yani risk minimum. Siparişlere yetişemezsek her şeyi kaybederiz."

Nicole dişlerini sıktı, sonra başını salladı. "Haklı olduğunu biliyorum. Hoşuma gitmiyor ama biliyorum."

"Tavırlı bir şekilde geri döndüğüm için özür dilerim," diye devam etti Jesse. "Değiştığım için daha iyi olduğumu ima etmek istememiştim. Ama değişmek zorunda olmadığın için daha iyi değilsin. Çünkü farklı olmanız gerekiyor. Daha önce sahip olduğumuz eski rolleri sürdüremeyiz. Ben her zaman senin kardeşin olacağım, ama tanıdığın kişi değilim. Her şey farklı. Birbirimizi yeniden tanımalı ve nasıl uyum sağlayacağımızı bulmalıyız. Aile olmamızı istiyorum ama geçmişi unutamazsan bu olmayacak."

"Biliyorum," dedi Nicole yumuşak bir sesle. "Neyin yanlış olduğunu görüyorum ama bunu nasıl değiştireceğimi bilmiyorum. İkimiz de çok farklı hayatlar yaşadık."

Ne demek istiyorsun? Artık hiçbir ortak noktaları yok muydu? Yakın olamazlar mıydı? Aralarındaki bağ, incinmiş duygular ve zaman yüzünden mi kaybolmuştu?

Ön kapı açıldı ve Sid kafasını uzattı. "Nicole, telefonun var. Walker Buchanan. Buchanan restoranlarını işletiyor. Pastalarımızı stoklamak istediğini söyledi. Mesajını almamı ister misin?"

Jesse ona gülümsedi. "Buchanan's, ha? Orası büyük bir yer."

"Biliyorum. Telefon etmeliyim."

Jesse onun uzaklaşmasını izledi. Kendini hem daha iyi hem de daha kötü hissediyordu. Nicole ile aralarındaki sorunun bir kısmı çözülmüştü ama şimdi yeni engeller vardı. Kız kardeşi bugün olduğu kişiyi kabul etmeye istekli miydi? Acaba

unutulmadıysa bile affedildi mi? Ve eğer affedilmediyse, Jesse işleri nasıl yoluna koyacak ve kendini nasıl kanıtlayacaktı?

ON ALTINCI BÖLÜM

MATT kötü bir gece uykusundan sonra huzursuz bir şekilde uyandı. Gabe'in Bill'e nasıl koştüğünü düşünmeden edemiyordu, sanki yaşlı adam çocuğun babasıymış gibi. En az onun kadar kötü olan Jesse'yi de aklından çıkaramıyordu.

Planı işe yarıyordu. Gittikçe yaklaşıyorlardı. Yakında doğru yerde olacaktı; her şeyi kazanacaktı. Peki neden durum hakkında daha iyi hissetmiyordu? Neden yeni ve harika bir oyun başlatmak üzereyken hissettiği o güçlü zafer duygusuna sahip değildi? İsteddiği her şeye sahipti ve "Ne olmuş yani?" duygusundan kurtulamıyordu.

Diane'in onu selamlarken izlediği ofise gitti. "Sorun ne?" diye sorarak onu ofisine kadar takip etti.

"Hiçbir şey."

"Bir sorun varmış gibi görünüyorsun. Jesse mi?"

Çok fazla şey biliyor, diye düşündü ve ona daha az şey anlatması gerektiğini kendine hatırlattı. İlk geldiklerinde Gabe ve Jesse hakkında konuşmak gibi bir hata yapmıştı.

"Jesse değil."

"Tabii ki öyle. Başka ne olabilir ki? Kasabayı terk edeli beş yıl oldu. Geri dönmesi daha mı iyi yoksa daha mı kötü?"

"İkisi de," diye itiraf etti.

"Yani ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsun."

"Hayır." Kimseye karşı bir şey hissetmiyordu. Bunu çok iyi biliyordu. Jesse ona bunu öğretmişti. Ama ona hiç ihanet etmemişti. O, Jesse'nin

koşullar onu kötü göstermek için bir araya gelmişti. Geçmiş yüzünden, onun yerine kız kardeşine inanmıştı.

Hayır, dedi kendi kendine. Onun geçmişi yüzünden değil. Çünkü bir parçası onun gibi birini kazanabileceğini hiç düşünmemişti. Zeki, komik, güzel ve tamamen onunla ilgilenen birini. Onun fantezisiydi ve hangi erkek fantezisini elinde tutabilirdi ki?

Bugün farklıydı. *O* farklıydı. İsteddiği her kadını elde edebileceğini biliyordu. Bu diğer erkeklerin onu kıskanmasına neden oluyordu. Ama bunun bedeli artık fantezilerinin olmamasıydı. Hayatında sadece gelip giden kadınlar vardı, sahip oldukları her şeyi sunan ve onu hiç etkilenmeden bırakan, birbirinin yerine geçebilen güzellikler.

"Matt?" Diane onu izledi. "Sen iyi misin?"

Endişeliydi çünkü bu onun doğasında vardı. Onun için endişeleniyordu. Son birkaç yıldır, kendisine izin verdiği bir bağlantıya en yakın şey oydu. Asistanı. Harika bir miras, diye düşündü.

"Gitmem gerek," dedi ona. "Daha sonra kontrol ederim."

Şehri dolaştı ve kendini annesinin evinin önünde park etmiş buldu. Saat erkendi, bu yüzden kapıya doğru yürümeden önce telefon etti.

"Kalktın mı?" diye sordu kadın cevap

verince. "Tabii. Kahve ister misin?"

Ona içeride katıldı, yenilenmiş mutfakta oturdu, taze bir tencere hazırlarken onun hareketlerini takip etti, sonra ona kahvaltı sundu.

"Kahve iyi," dedi ona.

İyi görünüyordu. Daha yaşlı. Yeni kısa saç modelini beğenmişti. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları inceledi, sonra da hesap yaptı. Artık altmış yaşlarındaydı. Diane'e doğum günü için her zaman çiçek göndermiş olsa da, onu ne aramış ne de kutlamak için bir şey yapmıştı. Jesse'nin sadakatsizliğine sevindiği için onu asla affetmemişti. Onu kaybetmek istemediği için onu hiç affetmemişti.

Geçmişiyle ilgili her şeyi, neden bu kadar sıkı tutunduğunu biliyordu. Gençken onun desteğini takdir etmişti. Eğer en büyük kusuru buysa, çok şanslıydı.

İçinden küfretti, yüksek tezgâhın etrafından dolaştı ve onu kendine doğru çekti.

"zr dilerim anne," dedi. "ok uzun zamandır yoktum."

şaşkınlıktan kaskatı kesilmişti, sonra adamın kucağında yumuşadı ve acı ve aşktan söz eden bir şiddetle ona asıldı.

"Kendiniz olmak zorundaydınız," dedi.

Ne kadar küçük olduğunu hissederek onun sırtını okşadı. "Bana çok fazla kredi veriyorsun. Seni incitmek istedim. Bencil bir pitim, uzak durmanın yapabileceğim en kötü şey olduğunu düşünüyordum. Görmediğim şey ise kendimi nasıl cezalandırdığımdı."

"Oh, Matthew," diye nefes aldı, ona sarılırken sesi boğuklaşmıştı.

"Umarım beni affedebilir ve bana bir şans daha verebilirsin."

Geri adım attı ve ona gülümsedi, gözleri yaş ve sevgiyle parlıyordu. "Affedilecek bir şey yok."

Gabe'i, çocuğa karşı giderek artan hislerini düşündü. Daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemeyen şiddetli bir korumacılıkla nasıl mücadele ettiğini. Onu daha uzun süredir tanısaydı, doğduğundan beri onunla birlikte olsaydı bu duygu ne kadar büyük olurdu? Annesi de onun için böyle mi hissediyordu?

Kadın kahve doldururken o da koltuğuna döndü. Sanki gerçek olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi ona bakmaya devam etti. Ona fincanını uzatırken gülümsedi.

"Normalde Gabe burada ortalığı karıştırıyor olurdu ama Bill onu kahvaltı için dışarı çıkardı."

Matt, "Hakkında konuşmak istediğim biri değil," diye homurdandı. "Gabe'i benden daha iyi tanıyor."

"Onu daha uzun süredir tanıyor ama bu değişecek. Mutlu olmalısın. Jesse ve Gabe'in onlar yokken onlara bakacak özel birileri vardı. Bill iyi bir adam."

Sesinde bir şey vardı. Adam ona baktı. "Onu nasıl bu kadar iyi tanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Daha birkaç gün önce tanıştık. Ama onda bir güç, bir kararlılık var. Jesse'nin tamamen tek başına olmamasına sevindim."

Matt onun da sevinmesi gerektiğini biliyordu, ama sevinmiyordu. Diğer adamlarla ilgili her şeye, özellikle de ona koşarken Gabe'in yüzünde beliren ifadeye içerliyordu.

"Bir bebekle yalnız kalmak korkutucu bir şeydir," dedi annesi. "Seninle yalnızdım ve çok korkuyordum. Sen çok küçüktün ve her şey bana bağlıydı. Ama sana sahip olmak beni değiştirdi. Sonunda büyüdüm." İç çekti. "Sadece otuz küsur yılımı aldı."

Onun bununla nereye varmak istediğinden emin değildi. "Sen her zaman benim yanımdaydın," dedi. "Ne olursa olsun."

"Seni her parçamla sevdim," dedi tezgâha yaslanıp kahvesini tutarken. "Benden çok farklıydın. Çok zekiydın. Korkunç zekiydın. İlk bilgisayarını parçalarına ayırdığında sekiz yaşıdaydın. Onları nasıl bir araya getireceğini öğrendiğinde on yaşıdaydın."

Bunu hatırlıyordu. Bir bilgisayarın yapabildiklerinden çok içiyle ilgilenmişti. Temellerini anladıktan sonra onları tamir etmek, daha iyi hale getirmek kolaydı.

"Benim hakkımda haklıydın," dedi sessizce, onun bakışlarına karşılık vermeden. "Daha önce. Jesse'yle olan ilişkine içerlemiştim. Farklı olduğunu görebiliyordum. Onunlayken farklıydın. Etrafında hiç kız olmamıştı. Kendine geleceğini ve bunu ç ö z e c e ğ i n i biliyordum. Sadece bunun olacağını düşünmemiştim."

o zaman oldu. Seni sonsuza dek yanımda tutmak istiyordum ve o bana bunun olmayacağını gösterdi."

Başını kaldırdı ve hüzünlü bir gülümseme verdi. "Sevmediğim birine dönüştüm. Kendini çocuğundan daha çok önemseyen, yapışkan, korkunç bir insana. Ona aşık olduğunu biliyordum ve Nicole seni aldattığını söylediğinde çok heyecanlandım. Sana söylemek için sabırsızlanıyordum. Düşünmediğim şey, ne kadar incineceğin ya da yaptıklarımı nasıl göreceğindi. Seni kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim."

"Anne," diye başladı ama anne başını salladı.

"Hayır. Şunu söylememe izin ver. Hatalıydım Matthew. Çok yanıldım. Bencillik ettim ve seni incittim. Özür dilerim."

Bunlar duymayı beklediği sözlerdi. O sabah ikinci kez, yüksek tezgâhın etrafında yürüdü ve ona sarıldı. Kadın kahvesini bıraktı ve ona sarıldı, sonra da ağlamaya başladı.

"Özür dilerim," dedi tekrar.

"Anlıyorum," dedi ona. "Her şey yolunda. Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim. Seni görmek için bu kadar beklememeliydim. Düşüncesiz bir piç kurusuydum ve özür dilerim."

İçindeki bir parça, soğuk ve boş bir yer biraz doldu.

Geri çekildi ve parmaklarıyla yüzünü fırçaladı. "Berbat durumdayım."

"İyisin."

"Ben bir klişeyim ama bununla yaşayabilirim." Gözyaşlarının arasından ona gülümsedi. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim." Bunu hissetmesine izin vermemişti ama yine de hissediyordu. "Ebeveyn olayını daha önce anlamamıştım ama şimdi anlıyorum."

Başını salladı. "Gabe ile daha iyi gidiyorsun. O harika biri."

Öfke dalgası onu hazırlıksız yakaladı. "Daha iyisini yapmak zorunda olmamalıydım. Onu bunca zamandır tanıyor olmalıydım. Evet, Jesse bana hamile olduğunu söyledi ama bebeğin benden olmadığını düşündüğümü biliyordu. Tekrar denemeliydi. Daha çok denemeliydi."

Paula rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Hayal kırıklığını anlıyorum ve sana katılıyorum." Bakışlarını daralttı. "Ama?"

"Ama o gençti, korkmuştu ve incinmişti. Kimse ona inanmadı. Kimse onu dinlemedi. Dünyada en çok sevdiği adam bile."

Matt bu şekilde düşünmek istemiyordu. Onun tarafını görmek istemiyordu. "Telefonu açabilirdi. Bu ne kadar zor olurdu ki? Kaybettiklerimi geri alamam."

"Biliyorum." Onun koluna dokundu. "İnanın bana, hepimizin ne kaybettiğini biliyorum. Eğer farklı davransaydım, Jesse'yi itmek yerine ona kucak açsaydım bunların hiçbiri olmazdı diye düşünüp duruyorum. O gün Nicole'e gitmezdim ve Drew'i duymazdım. İkiniz muhtemelen evlenmiş olurdunuz. Bunca zaman bir aile olurduk."

Tiffany'den aldığı elmas tekaşı hatırladı. Ne kadar heyecanlanmış ve aşık olmuştu. Jesse'ye olabildiğince mükemmel bir şey vermek istemişti, onu ne kadar sevdiğini gösterecek bir şey. Onun dünyası olduğunu bilmesini istemişti.

Drew'i o şekilde öğrenmemiş olsaydı ne değişirdi? Ona o geceyi sakince anlatsaydı. Muhtemelen oraya gider ve o piçin ağzını burnunu kırardı. Drew hakkında bildiklerine dayanarak, bu herkese yardımcı olabilirdi.

Sonra bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Keşkeleri neden önemsiyordu ki? Sadece şu an vardı. Jesse çocuğunu da alıp gitmişti. Ona sevmek ve güvenmek için aptal olduğunu göstermişti. Geri dönmüş ve ona intikam için mükemmel bir araç vermişti. Bu hayatın döngüsüydü.

"İşe dönmem gerekiyor," dedi ve annesinin alnından öptü. "Seni yakında arayacağım."

"Hepimiz yemek yiyebiliriz."

Bir aile gibi. Sanki her şey yolundaymış gibi. Her generalin gurur duyacağı bir savaş stratejisiydi. Düşmanı sahte bir güvenlik duygusuna sok, sonra saldır.

Jesse'nin düşman olmaması dışında. O, çocuğunun annesi ve bir zamanlar sevdiği kadındı.

Kendine yumuşamanın zamanı olmadığını hatırlattı. Yaptığı şey için cezalandırılmasını istemiyor muydu?

Oğlu, Matt'in olması gereken babaya çok benzeyen başka bir adama doğru neşeyle koşarken Gabe'in yüzündeki ifadeyi hatırladı ve sonra herhangi bir zayıflığa karşı kendini sertleştirdi. Zafer çok yakındı. Bunu hissedebiliyordu. Onu alacak ve yoluna devam edecekti.

NICOLE elinde kahve fincanıyla evinin arka güvertesinde oturuyordu. Eric bir arkadaşının evindeydi ve ikizler ilk kez aynı anda uyuyorlardı. Kendi kendine bu nadir yalnızlık anının tadını çıkarması gerektiğini söylüyordu ama yapamıyordu. Jesse'yi ve son kavgalarını düşünmeden edemiyordu.

İkisi de haklı ve ikisi de haksız, diye düşündü üzüntüyle. İkisi de haklı bir öfkeyle üste çıkmaya çok kararlıydı. Belki o kız kardeşinden biraz daha fazla. Jesse onun yaptığı tüm değişiklikleri görmesini, nasıl büyüdüğünü kabul etmesini istiyordu. Nicole her şeyin farklı olduğuna dair kanıt istiyordu. Bunu yazılı olarak aldığı anda, inanmaya istekli olabilirdi.

Kahvesinden bir yudum aldı, ardından tanıdık bir erkek sesi "Her yıl daha da güzelleşiyorsun. Seninle boy ölçüşebilecek birini asla bulamayacağım."

Döndü, çılgık attı, kahve fincanını güverteye bıraktı ve merdivenlerde duran uzun boylu, yakışıklı adama doğru koştu.

"Raoul! Buradasın! Burada ne işin var? Aramadın. Hawk'ın bundan haberi var mı? İyi misin?"

Kendini ona doğru attı ve o da onu yakalayıp aynı sıkılıkta tuttu. "İyi görünüyorsun," dedi, güçlü, yakışıklı yüzü ve iyi kesimli kıyafetleri içine çekerek.

"Teşekkür ederim. Egzersiz yapıyorum."

Şakaya güldü, sonra ona kendisini içeri kadar takip etmesini işaret etti.

Raoul çalışmaktan fazlasını yapıyordu. Hawk'ın gittiği Oklahoma'dan mezun olduktan sonra Dallas Cowboys ile sözleşme imzalamıştı.

Mutfağa girdiklerinde, "Sana e-posta ile gönderdiğim yatırım materyalini aldın mı?" diye sordu. "İmza ikramiyenin sadece bu kadarını harcayabilirsin. Geleceğini düşünmelisin. Sonsuza kadar NFL'de kalmayacaksın."

Raoul ona tekrar sarıldı ve sonra yanağından öptü. "Benim için hep endişeleniyorsun. Notlarımla ilgili değilse, kiminle çıktığımla ve onun benim için yeterince iyi olup olmadığıyla ilgili. Sen-"

"*Sakin* annen gibi olduğumu söyleme. Seni öldürmek zorunda kalırım." Aralarında sadece on yıl vardı. Nicole'ün kendini yaşlı hissetmek için daha fazla yardıma ihtiyacı yoktu. Hayatının şu anki durumu onu bitkin düşürmeye yetiyordu.

Onun yerine, "Sen beslemek için doğmuşsun," dedi.

"Ortalama bir kurtarış. Harika bir kurtarış değil ve ben senden harika

bir kurtarış bekliyorum." "Biliyorum."

Birbirlerine gülümsediler.

Nicole Raoul'la beş yıl önce, Hawk'la tanıştığı gün tanışmıştı. Raoul lise son sınıftaydı, Hawk'ın kızıyla çıkıyordu ve sokaklarda yaşıyordu. Jesse gittikten haftalar sonra. Nicole, Raoul'a kalması için bir yer teklif etmişti ve o zamandan beri aile olmuşlardı. Birçok yönden o

Jesse'nin yerine geçtiğini düşündü... Sadece hayatını mahvetmemeyi başarmıştı.

Ama Jesse onunkini de mahvetmemişti. Hem de son beş yıldır. "Sorun ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Her şey. Bunu duymak istemezsin."

Onu mutfak masasına götürdü ve bir sandalye çekti. "Otur. Bana neler olduğunu anlat."

Oturdu. "Jesse döndü."

Onun karşısına yerleşti. Şaşırmaması, Hawk'ın bunu ona zaten söylemiş olabileceğini düşünmesine neden oldu.

"Ve?" diye sordu.

"Ve ben hiçbir şey bilmiyorum."

Yavaşça başladı, ona kız kardeşinin beklenmedik gelişini anlattı. Kelimeler gittikçe hızlandı, ne düşüneceği konusundaki kafa karışıklığı, Jesse'nin iş planı, yangın, kendisinin, Nicole'ün nasıl bir kaltağa dönüştüğü.

"O benim kız kardeşim. Tabii ki onu seviyorum. Bunu neden yapıyorum?" "Çünkü tekrar incinmekten korkuyorsun."

Nicole ona baktı. "Ne?"

"Daha önce seni terk ederek incitti. Ya yine giderse? Bu yüzden kendini tutuyorsun. Her zaman verici bir kalbin vardı, Nicole. Bu yüzden bu kadar çok seviyorsun. Ama korkuyorsun."

Bu kadar mıydı? Bu kadar basit mi? Jesse tarafından tekrar reddedilme korkusu mu? Gözleri yaşlarla doldu. "Ne zaman bu kadar akıllı oldun?"

"Yaklaşık on sekiz ay önce. Bir Perşembe günüydü."

Güldü, bu da gözyaşlarını kontrol etmesine yardımcı oldu. "Etrafımda olmanı özledim. Şimdi de Dallas'a taşınyorsun. Ne var bunda?"

"Bana ne kadar ödediklerini biliyorsun."

"Yani satın alınabileceğini mi

söylüyorsun?" Sırıttı. "Kesinlikle."

"Seninle gurur duyuyorum,

Raoul." Onun elini sıktı.

Yüzünü sildi. "Tamam, bu kadar sorunum yeter. Görüştüğün biri var mı? Çünkü eve getirdiğın son kız benim zevkime göre çok sümüklüydü. Hoş bir kız bulamaz mısın?"

"Hiçbirinin benim için yeterince iyi olduğunu düşünmüyorsun."

"Bu konuda haklısın. Ama her zaman bir mucize olmasını umabiliriz."

JESSE mutfağa doğru yürüdü, ilerlerken eliyle işaret etti. "Pastaları çoğunlukla burada yapıyoruz. Çok fazla iş gerektiriyorlar ve bu fırınlar daha iyi."

Claire caddenin karşısındaki küçük sandviç dükkânına baktı. "Gerçekten oradaki kekleri mi pişiriyorsun?"

Jesse sıırıttı. "Ekmek fırınları mükemmel. Isı eşit, raflar birbirine yakın, bu da sorun değil çünkü kekler düz. Onları orada pişiriyoruz, soğutuyoruz ve sabah altıda trafikte gezdiriyoruz."

Claire yüzünü buruşturdu. "Bana herkesin köşede karşıdan

karşıya geçtiğini söyle." Jesse güldü ve kolunu okşadı. "Çok

endişelisin."

"Elimde değil."

Kontrollü bir kaosun hüküm sürdüğü kiralık restoranın ön tarafına geçtiler. "Tüm sevkiyat ve sipariş alma işlemleri burada gerçekleşiyor. Siparişlerimizin çoğu internet üzerinden geliyor ve bu da telefona cevap vermekten çok daha kolay. Özel kutularımız, paketleme malzemelerimiz var. Hazır paketleri şuraya yığıyoruz."

Claire yavaş bir daire çizerek döndü. "Çok etkileyici. Tüm bunları bu kadar hızlı bir şekilde bir araya getirdiğine inanamıyorum."

"Biliyorum. Bu harika oldu. Normalde bizimki gibi bir yangından sonra kapanmamız ya da en azından insanları işten çıkarmamız gerekirdi. Daha fazlasını işe aldık. İşler harika. Sadece birkaç üründe uzmanlaşmak stok ihtiyacımızı azalttı. Daha büyük indirimler alabiliyoruz çünkü birkaç ürünü daha büyük miktarlarda satın alıyoruz."

Bir nefes çekti. Claire başını salladı ama ifadesinde hafif bir donukluk vardı. "Seni kaybettim," diye alay etti Jesse. "Bu işle hiç ilgilenmiyorsun."

"Hayır, bu harika." Claire omuz silkti. "Tamam. Belki de değildir. Sanırım fırıncılık sandığım kadar damarlarımda dolaşmıyor."

"Affedildin. Ben hiç piyano çalamadım."

Jesse sık sık DNA'sındaki hangi tuhaflığın kız kardeşinin böylesine parlak bir piyanist olmasını sağladığını merak ederdi. Bu nasıl olmuştu? Kasıtlı mıydı yoksa o şeylerden biri miydi?

Claire bir sipariş formu aldı. "Bütün bunları bu kadar çabuk bir araya getirdiğine inanamıyorum."

"Bu konuda yalnız değilsin." Jesse iki elini de havaya kaldırdı. "Özür dilerim. Bunu söylememişim gibi davran. Davranışlarım üzerinde çalışıyorum."

"Nicole yüzünden hala hayal kırıklığına uğradın mı?"

"Evet. Ve onun beni etkilemesine izin verdiğim için kendimi." Jesse kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Aynı konuşmayı kafamda tekrar tekrar oynatıyorum."

Bana güvenmedi. Hâlâ da güvenmiyor. Başarısız olmamı istiyor. Sonra kendime daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu, yavaş yavaş işleri yoluna koyduğumuzu söylüyorum. Vesaire, vesaire, vesaire. Hayatıma devam etmek istiyorum."

"Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorsun," dedi Claire yumuşak bir sesle. "Kötü şeylerin hiç yaşanmamış olmasını istiyorsun."

"O da var," diye itiraf etti Jesse. "Ama asla gerçekleşmeyecek bir fantezi var. Böyle bir durum var. Değiştirilemez."

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedi," dedi Claire ona. "Seni her zaman özledi."

Jesse bunun içinde teselli bulmaya çalıştı. "O zaman neden benimle temasa geçmedi? Sen aradın. Beni bulmak o kadar da zor değildi."

"Nicole farklı."

"İnatçı. İnatçılar Kraliçesi." "Bu unvanı paylaşıyorsun."

Jesse bir şey söylemedi çünkü Claire'in haklı olabileceğini düşünüyordu. "Bir kartpostal gönderebilirdi," diye homurdandı.

"Sen de öyle." Claire iç çekti. "Yeniden bağ kurmak istiyordu ama nasıl yapacağını bildiğini sanmıyorum."

"Çünkü yapmadığım bir şey için beni affetmeye hazır değildi." "O bunu bilmiyordu."

"Ona anlatmaya çalıştım ama dinlemedi. Her şeyi bildiğini sanıyordu. Benim kız kardeşimin kocasıyla yatacak türden bir insan olduğumu düşünüyordu."

En çok acı veren de buydu. Nicole'ün onun hakkında en kötüsüne inanmış olması.

"Yani affetmeyi düşünmesi gereken tek kişi Nicole değil."

Jesse ağzını açtı ve kapattı. Bir sonraki adım bu muydu? Nicole'ü onun hakkında kötü düşündüğü için affetmek mi? Jesse buna hazır mıydı?

"Haklı olmak konusunda çok rahatım," diye itiraf etti.

"Hepimiz öyleyiz. Ama bazen burası yalnız bir yer oluyor."

JESSE'İN kendini keşfetme ve alçakgönüllülük günü, Matt'in o akşam oğluyla biraz vakit geçirmek için gelmesiyle devam etti. Gabe'le birlikte Matt'in getirdiği uzaktan kumandalı arabanın heyecanını keşfederken o arka planda kaldı.

Büyük tekerlekleri ve öğrenmesi kolay sağlam bir kumandası vardı. Gabe arabayı ileri ve geri hareket ettirdi, sonra bir dönüşte eğdiğinde araba otomatik olarak kendini düzeltince kıkırdadı.

Gabe koridorda arabanın peşinden giderken, "Mükemmel seçim," diye mırıldandı. "Bayıldı buna."

Matt ona, "İnternette çok araştırma yaptım," dedi. "En yüksek puan buradaydı."

Matt'in oyuncağı bulmak için zaman ayırıp sonra da satın almasına şaşırmamıştı. Tanıdığı Matt her zaman titiz ve düşünceli biriydi. Birlikte olduklarında onunla ilgilenirdi.

Oğluyla oynarken, Paula'nın birkaç gün önce söylediklerini düşünmek için kendine izin verdi. Matt Nicole'ün suçlamalarını o şekilde öğrenmeseydi her şey nasıl da farklı olurdu. Jesse, ona kendisi söyleyebilseydi.

Başarabilirler miydi? Ona o elmas yüzüğü teklif eder miydi? Onun teklifini kabul edeceğini biliyordu. Her şeyi berbat etmekten korkardı ama onu denemeyecek kadar çok sevmişti.

Her şey farklı gelişseydi hayatlarının nasıl olacağını hayal etmeye çalıştı. Gabe babasını tanıyarak büyürdü. Başka çocukları bile olabilirdi. Matt'le beş yılı aşkın bir süredir birlikte olurlardı. Yaşlı bir evli çift.

Mutlu, diye düşündü hüznle. Mutlu olabilirlerdi.

Daha sonra Matt, Gabe'in yatmasına yardım etti. Dişlerini fırçalama ritüelini denetledi, sonra onu yatağına yatırdı ve ona bir hikâye okudu. Jesse köşedeki sandalyeye kıvrılmış, ikisini birlikte izliyor, Gabe'le Matt'in kaçırdıkları onca şey için üzülyordu.

Çünkü sadece sevdiği adamı değil, çocuğunu da aldatmıştı.

Gabe uykuya daldığında, Matt'le birlikte onun odasından çıktılar. Kapıyı kapattı, sonra da aile odasına doğru ilerledi.

Matt saate bakarak, "Erken yatıyor," dedi.

"Hâlâ çok uykuya ihtiyacı var. Son doğum gününe kadar şekerleme yapıyordu."

Matt hiçbir şey söylemeden başını salladı. Matt'in bunu bilmesi gerektiğini düğündüğünü hissediyordu.

"Annem kaç kade dışarıda olur?" diye sordu.

"Akşam yemeğine çıkacaklar, sonra da geç saatte sinemaya gidecekler." Paula ve Bill ilk kez birlikte dışarı çıkıyorlardı. Jesse onlar için heyecanlıydı ama Matt o kadar heyecanlı görünmüyordu.

"Burada tek başına iyi misin?"

Başını salladı. Gabe'le tek başına olmak yeni bir şey değildi. Bunu yıllardır yaşıyordu.

Suçluluk duygusu içinde alevlendi ve kendinden nefret etmesine neden oldu. Sonsuza dek sevmek istediği adama baktı ve her şeyin farklı olmasını diledi.

"Özür dilerim," dedi hızla, her şeyi bir kerede söylemek istiyordu. "Gabe'i senden sakladığım için gerçekten üzgünüm. Tüm bu olanlar konusunda haklıydın. Bana inanmadığını biliyordum ve bunun ötesini göremiyordum. Sürekli peşimden gelmeni, beni bulmanı ve yanıldığını söylemeni ya da en azından beni dinlemeye istekli olduğunu söylemeni bekledim. Bunu senin bakış açısından hiç düşünmedim. Bebeğin senden olduğunu söylediğimde bana inanmamıştın. Onu tanıman için sana bir şans daha vermeliydim. Doğduğunda aramalıydım."

Durakladı çünkü boğazı ağrıyordu ve kelimeleri çıkarmakta zorlanıyordu. Kendini çok kötü hissediyordu.

"Hatalıydım," dedi sessizce. "Özür dilerim."

Matt orada durmuş ona bakıyordu, onu yargılıyordu, biliyordu. "O zamanı geri alamam."

Sanki onu bıçaklamış gibiydi.

"Biliyorum." "Buna hakkın yoktu."

Keşke zamanda geriye gidebilse ve tüm hatalarını geri alabilse.

Uzanıp onu yakaladı, sonra da kendine çekti. "Kahretsin Jesse, seninle ne yapacağım ben?"

Kız ne demek istediğini anlayamadan, adamın ağzı onunkinin üzerindeydi.

Bu Öpücük oldu Sıcak ve cazip, bir beklenmedik reaksiyon için konuşmaları. Sanki hiç bırakmayacakmış gibi onu kendine doğru çekti.

Bu harika olmaz mıydı? Dudaklarının onunkiler üzerindeki tatlı, erotik baskısına teslim olurken düşündü. Onu geri öptü, ona doğru bastırdı, vücudunun onun adına konuşmasına izin vermeye çalıştı. Onun ne kadar önemli olduğunu, ne kadar üzgün olduğunu ve her şeyin farklı olmasını istediğini söylemesine izin vermeye çalışıyordu.

Kollarını ona doladı, sanki hiç bırakmayacakmış gibi tutundu. Adamın dili alt dudağında gezindiğinde, kadın onun için ayrıldı ve adam içeri ittiğinde inledi.

Birbirleriyle alay ettiler, dokundular, fırçaladılar, daireler çizdiler. Adam ellerini kadının sırtında aşağı yukarı gezdirdi, sonra kaldırıp yüzünü kavradı.

"Seni istiyorum Jess," diye nefes aldı.

Kanı ısınırken ve ihtiyacı içini titretirken sihirli kelimeler diye düşündü. Duymak için uzun zamandır beklediği kelimeler.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

JESSE konuğmadan Matt'in elini tuttu ve onu koridordan geçirerek odasına götürdü. İçeri girince kapıyı kapattı, sonra onu kendine çekti ve öptü. Aynı anda Matt'in poposunu avuçlayarak, onun kendisine doğru eğilmesine neden oldu. Adam çoktan sertleşmişti.

Bacaklarının arasına yerleşen sıvı ısı, ayakta durup öpüşmekten daha fazlasını arzulamasına neden oldu. Çıplak olmalarını, birbirlerine dokunmalarını, birbirlerini tatmin etmelerini istiyordu. Nedense bu geçen seferki gibi değildi. Belki de duygusal bağ geri döndüğü içindi.

Kalçalarının arkasında yatağı hissedene kadar onu geriye doğru itti, sonra bacakları yere sarkacak şekilde onu nazıkçe şiltenin üzerine indirdi. Üzerine eğildi ve tişörtünü yukarı çekti, sonra karnını öptü.

Gıdıkladı ve alay etti, öptü, yaladı, tenine üfledi. Sadece karnıydı, gıdıklamaktan fazlasını yapmamalıydı. Yine de göğüsleri şişti ve daha aşağılarına dokunmasını isteyerek kıvrandı.

Gömleğinin eteklerini tutup çekti. Matt gülümsedi. "İşte benim kızım."

Bir elini kadının altına soktu ve sütyenini çözdü, sonra da çıkardı. Beline kadar çıplaktı ve beklentiyle daha az nefes alıyordu.

Meme uçları onun dokunuşu için ağrıyordu. Onun kendisini orada öpmesini, yalamasını ve emmesini istiyordu. Bu hissi hayal ettikçe arzusu daha da arttı. Kalçaları hafifçe titredi. Eğildi ve ağzını onunkine bastırdı. Aynı zamanda göğüslerini hafifçe okşadı, kıvrımlarını keşfetti, etrafında dolaştı, yaklaştı ama asla meme uçlarına dokunmadı.

Sertleştiklerini hissetti. Karnının alt kısmında bir sızı başladı. Sıcak ve ıslaktı ve fazlasıyla hazırdı. Kotunu ve külotunu çıkarmak ve kendisini doldurması için ona yalvarmak istiyordu.

Elbette öpüşmek harikaydı. Dudaklarını onun dilinin etrafına kapatıp emerek sertleşmesini ve inlemesini sağlamayı seviyordu. Adamın sert kaslarını hissetmekten, kalbinin güm güm atmasından, beklentiden hoşlanıyordu ama artık bunu yapabilir miydi?

Hafifçe geri çekildi ve ağzını boynunun kenarından aşağıya doğru kaydırıldı. Adam göğüslerine yaklaştıkça nefesini tuttu, sonra aralarından geçip karnına doğru ilerledi.

Hayal kırıklığı içinde nefesi kesildi.

Başını kaldırdı. Onun gözlerindeki alaycı ışığı gördü. "Ne?" diye sordu masumca.

"Biliyor musun?"

Yüz ifadesi hem tutkulu hem de bilgili bir hal aldı. "Bu mu?" diye sordu dilini göğüs ucuna değdirerek. "Bu kadar mı?"

İnledi. Sıcaklık ve ihtiyaç içinden akarak bacaklarının arasına yerleşti.

Hayal ettiği her şeyi ve daha fazlasını yaptı. Kız hem gergin hem de patlamaya hazır hale gelene kadar göğüsleriyle sevişti. Sanki göğsü ile kalçalarının arasındaki o nokta arasında doğrudan bir bağlantı varmış gibiydi.

Onu inletecek ve neredeyse boşalmasına neden olacak kadar sert emdi, bir yandan da ellerini kollarında aşağı yukarı gezdiriyordu. Sonra kot pantolonunun bel bandına uzandı ve düğmesini açtı. Fermuarı indirdi, sonra giysilerinin geri kalanını çıkardı.

Kadın çırılçıplak kaldığında, adam yere diz çöktü, onu ayırdı ve bacaklarının arasından öptü. Açıktaydı ve kendini destekleyecek hiçbir şeyi yoktu, anın tadını çıkarmaktan ve ona teslim olmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu.

Kadının her yerini yeniden öğrenmiş, onu titreten ve kontrolünü kaybetmesine neden olan tanıdık yerleri bulmuştu. O tek bir noktaya odaklandığında, kadın kendini

ve kendini tutmak için elinden geleni yaptı. Henüz değil, diye düşündü. O kadar hızlı değil.

Yatağa tutundu, sonra adam hafifçe geri çekilince kendini ona doğru itti. Kasları gerilirken ve kaçınılmaz zevk yaklaşırken duramayacağını düşündü. Henüz değil.

Onu tekrar tekrar yaladı, sonra sevişmenin son perdesini taklit ederek bir parmağını içine soktu. Parmağını kıvırdığı saniyeyi tam olarak hissetti, bu yüzden diliyle olduğu kadar içeriden de klitorisine dokundu.

Bu zevk enfesti. Vücudundaki her kas gerildi. Kendini o anın içinde kaybetmek istiyordu ama bir o kadar da kendini ona vermek istiyordu... buna. Sanki bu hareket ikisini de bir şekilde iyileştirecekmiş gibi, onun kendisini boşaltmasını istiyordu.

Sonra düşünemedi çünkü çok iyi hissettiriyordu. Dokunuşlar, sürtünmeler çok fazlaydı. Baskıya boyun eğmek ve gök gürültüsünün onu sarsarak serbest bırakmasına izin vermek kolay olana kadar gerginlik arttı.

Vücudu onun dokunuşuna teslim olurken kıvrandı. İnledi ve soluk soluğa kaldı, sonra adam doruğa ulaştığında aynı hızla ama daha nazikçe, tam da onun sevdiği şekilde hareket etti. Sanki adam onu neyin memnun ettiğini hatırlamıştı.

İşini bitirdiğinde gözlerini açtı ve onu dikkatle kendisine bakarken buldu. Gözleri ihtiyaçtan kararmıştı ve ağzı hafifçe bükülmüştü.

"Ne?" diye sordu, aniden endişelenmişti. "Sen iyi misin?"

"Hayır." Ayağa kalktı ve küfretti, sonra kıyafetlerini yırtmaya başladı. "Sen gelirken neredeyse kendimi kaybediyordum. Bunun için çok yaşıyım. Bana ne yapıyorsun?"

Gömleği uçtu gitti. Ayakkabılarını tekmeledi, çoraplarını yırttı, sonra cebinden bir prezervatif çıkardı ve pantolonunu indirdi. Çoktan sertleşmişti ve nefes alış verişine bakılırsa, onun içinde olmaya fazlasıyla hazırды.

Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar mutlu olan kadın, onu karşılamaya hazır bir şekilde yatağa geri döndü. Adam yatağın üzerine diz çöktü, prezervatifi taktı ve bacaklarının arasına geçti.

"Ben bundan daha iyiyim," diye homurdandı kendini hazırlarken. "Bir iki şey öğrendim. Ben iyiyim, lanet olsun."

Kıkırdamamaya çalışarak, "Tabii ki öylesin," diye yatıştırdı. "Matt, sorun değil. Kontrolden çıkmış olman hoşuma gidiyor. Sadece devam et."

Onu bir kez öptü, sonra sözünü dinledi ve hızlı, derin bir hamleyle içini doldurdu. Kadın ona tutunmuş, adam onu sertçe içine alırken ona biniyordu.

Hoşuna gitmeyecek hiçbir şey yapamazdı, ona zevk vermeyecek hiçbir şekilde dokunamazdı. Adam tekrar içeri iterken ve saniyeler sonra orgazmına teslim olurken, onlar birlikte olmak için yaratılmışlar, diye düşündü.

Birbirlerine tutundular, birleştiler. Belki geçmiş geri alınamazdı ama şimdiki zaman iyileştirilebilirdi, diye düşündü umut göğsünü doldurup onu olasılıklara inandırırken. Çünkü kalbi sadece tek bir adama aitti ve onu geri kazanmak için her şeyi yapardı.

JESSE fırına girdi. Dün gecedен sonra kendini o kadar harika hissediyordu ki gerçekten de parlıyor olabileceğini düşündü. Sadece seks de değildi. Son yaptıklarında teknik olarak hiçbir şikâyeti olmamıştı. Ama önceki akşam farklıydı; hatırladığı adamla birlikteydi. Sevdığı adamla. Kanıtlayacak bir şeyi olan bir adamla değil ve bu dünyadaki tüm farkı yaratıyordu.

Matt'le tekrar bir araya gelebilecekleri konusunda umutluydu. Tamam, bu uzak bir ihtimaldi ama aralarında hâlâ bir şeyler olduğunu biliyordu. Hâlâ bir bağ vardı. Sabırlı olmaya hazırdı ama yeniden aşık olsalar harika olmaz mıydı? Kalbine dokunan tek erkek oydu. Onunla, çocuğunun babasıyla, kalbinin sahibi olan adamla birlikte olmak olağanüstü olurdu.

Ama önce işletmesi gereken bir fırın vardı, diye düşündü kendini gece boyunca gelen siparişleri gözden geçirmeye odaklanmaya zorlarken. Taze kekler dükkânın ön tarafındaki masalarda tepsiler üzerinde duruyordu. Sid ve Jasper ikinci parti kekleri fırına vermişti. Her şey yolunda gidiyordu. Nicole geldiğinde saat neredeyse sabahın sekiziydi, yüzündeki ciddi ifade Jesse'nin iyi ruh halini bozmaya başlamıştı.

Hayır, diye düşündü ayağa kalkıp kız kardeşine bakarken. Nicole'ün mükemmel bir sabahı mahvetmesine izin vermeyecekti.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi. "Seninle kavga etmiyorum. Beni kızdırmak için söyleyebileceğin ya da yapabileceğin hiçbir şey yok."

Nicole başını salladı, sonra da ağlamaya başlayarak onu şaşırttı. "Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu kız kardeşi. "Sadece seninle kavga etmek istediğimi mi? Öyle olduğunu biliyorum ve bu benim hatam. Özür dilerim."

Bu beklenmedik itiraf Jesse'yi neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti. Nicole'ün yanına gitti ve ona sarıldı. "Hayır. Öyle düşünmüyorum. Düşünmüyorum. Özür dilerim. Sadece tepki gösterdim."

"Çünkü kavga ediyorduk." Nicole ona tekrar sarıldı, sonra uzaklaştı ve yüzünü sildi. "Sorun değil. Söylediklerini hak ediyorum. Muhtemelen daha fazlasını. Burada olman büyük bir şok oldu. Fırın yandığında buna daha yeni alışıyordum."

"Biliyorum. Sorun değil." Jesse kendini çok kötü hissediyordu.

Nicole onu görmezden geldi. "Bu iyi değil. Söylediğin şey hakkında çok düşündüm ve gerçeklerden kaçamasam da hoşuma gitmiyor. Gerçek şu ki, Drew konusunda suçlu taraf olmanı istedim. Beni aldatmasının sebebinin sen olmanı istedim çünkü eğer sen değilsen, oydu. Bendim. Seni suçlamam gerekiyordu, ben de kolay yolu seçtim. Bu benim hatamdı ve gerçekten çok üzgünüm."

"Nicole, kendini suçlama."

"Neden olmasın? Her şeyi ben yaptım. Seni dışarı attım. Sen benim küçük kardeşimsin ve seni seviyorum ve seni feda ettim çünkü incinmişim, kızgındım ve gerçeği göremiyordum. Hamileyken seni uzaklara gönderdim. Bunu nasıl yapabildim?"

"Beni sen göndermedin," dedi Jesse ona kararlılıkla. "Kendi başıma ayrıldım ve bu yapabileceğim en iyi şeydi."

"Ya olmasaydı? Ya bir iş ve yaşayacak bir yer bulamasaydınız? Ya kötü bir şey olsaydı?"

Jesse, Jasper ve Sid'in mutfakta kaybolduğunu fark etti, onları suçlayamazdı. Bu duygusal anın bir parçası olmak istemezlerdi. Nicole'le konuşurken bile muhtemelen arka tarafta kulaklarını kapatıp mırıldanıyorlardı.

Jesse onun omzuna dokundu. "Kötü bir şey olmuş olsaydı eve gelirdim."

Nicole ona baktı. Cildi lekeli, gözleri şişmişti. "Emin misin? Yemin eder misin?"

"Yemin ederim. Kızgındım ve incinmişim ama intihara meyilli değildim. Kendimi ya da Gabe'i riske atmazdım."

Nicole'ün gözleri daha fazla yaşla doldu. "Tek başına bir bebek doğurdun. Bunu nasıl yaptın? Eric'i doğurduğumda çok korkmuştum ve Hawk yanımdaydı."

"Arkadaşlarım vardı." Bill, gerçek doğum dışında her saniye onun yanındaydı.

"Bir ailen olmalıydı. Özür dilerim. Seni tekrar kaybetmekten korktuğum için kendimi tutuyordum. Ama bu yanlış. Sen harika ve inanılmaz birisin ve benim desteğimi hak ettin. Bunu sana neden veremediğimi bilmiyorum."

"Belki de on iki yaşından itibaren küçük kız kardeşini büyütmek zorunda kaldığın içindir. Belki de hiç çocuk olamadığın içindir."

kendin."

Nicole ona sarıldı. "Bu kadar anlayışlı olmaman gerekiyor. Koca bir konuşma hazırladım."

Birbirlerine sarıldılar.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı Nicole şiddetle. "Şu yaptıklarına bir bak. Harika fikirlerin var. İş kurtardın. Ben olsam hemen kapatırdım. Bütün bu insanlar senin sayende çalışıyor. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Jesse, basit sözcüklerin bir araya geldiğini düşündü. Ama çok güçlüydü. Kalbindeki yırtığın iyileştiğini ve son kızgınlığının da yok olduğunu hissetti.

"Seni seviyorum," dedi kız kardeşine.

"Ben de seni seviyorum," dedi Nicole, sonra doğruldu. "Bu yüzden sana bunu veriyorum. Çünkü para konuşur, değil mi?"

Jesse gözlerini çeke dikti. Yüz elli bin dolarlık bir çekti bu. Nefesi göğsünde sıkıştı.

"Nedir bu?"

"Sigorta parasının yarısı. Daha fazla olacak. İhtiyacımız oldukça ödüyorlar. İşin yarısı senin. Her zaman senin oldu. Senden saklamakla hata ettim. O yüzden al. Kendi işini kurabilirsin ya da bir eve büyük bir miktar yatırabilirsin, ne istersen. Bir hayali finanse etmek için yeterli."

Jesse'nin hayatında hiç görmediği kadar çok paraydı. Çok daha fazlası. İmkânlar, ev ve bir şeyler yapma şansı sunuyordu.

Ne için? Başka bir iş kurmaya mı? Fırını çalıştırmak istiyordu. Bir ev almaya hazır değildi. Her şey yoluna girene kadar olmazdı. Ayrıca, para için zaten planları vardı.

Çeki kız kardeşine geri uzattı. "Hiç sanmıyorum," dedi.

Nicole ona göz kırptı. "Neden olmasın?"

"Çünkü sigorta parasının yarısını alırsam, fırını inşa etmek için yeterli paramız kalmayacak."

"Anlamıyorum."

Jesse gülümsedi, sonra kolunu kek tepsiyelerine doğru kaldırdı. "Bu geçici bir durum. Ben de gerçek bir mağaza istiyorum. Yangın modernize edebileceğimiz, yeni ve daha verimli ekipmanlar alabileceğimiz, mekânı daha iyi bir şekilde yeniden tasarlayabileceğimiz anlamına geliyor. Bazı fikirlerim var."

Nicole ona baktı, sonra gülmeye başladı. "Öylece mi?"

"Benim soyadım da Keyes. Fırıncılık benim kanımda var. Ama birkaç şey hakkında konuşmamız gerekecek. İş yapış şeklimizde yapabileceğimiz değişiklikler hakkında bazı düşüncelerim var."

Nicole sırtıttı. "Tabii ki biliyorsun."

Paula o gece Bill'le bir kez daha buluştuktan sonra eve döndüğünde Jesse hâlâ ayaktaıdı. Jesse onun kızarmış yüzüne ve parlak gözlerine bir kez baktı ve "Bu iş ciddileşiyor. Senin için endişelenmeli miyim?"

Paula başını eğdi. "Saçmalama. Bill çok iyi bir adam. Sadece birlikte eğleniyoruz."

"Bence eğlenceden de öte," diye alay etti Jesse. "Güvenli seks yapmayı hatırlıyorsun, değil mi?"

Paula çantasını mutfak tezgahının üzerine bırakırken, "Seni görmezden geliyorum," dedi. "Ondan hoşlanıyorum."

"Senden hoşlanıyor." Jesse bunun her ikisi için de basit bir "hoşlanma"nın ötesinde bir şey olduğunu hissediyordu. Bill ve Paula birbirlerine fena halde aşık olmuş gibiydiler.

"Spokane'de yaşıyor," dedi Paula. "Bu biraz sorun ama şu anda uğraşmak zorunda olduğumuz bir sorun değil. Sadece ilginç."

"Bazen ilginç olan gerçekten iyi bir zamandır."

"Biliyorum." Paula tezgâhın yanındaki taburelerden birine yerleşti. "Fırında siparişler nasıl? Hâlâ yığılıyor mu?"

"Doldurabileceğimizden daha fazlası var ama program üzerinde çalışıyoruz. Nicole ve ben sonunda bir anlaşmaya vardık." Paula'ya o gün erken saatlerde kız kardeşiyle yaptığı konuşmayı anlattı. "Midemde nasıl bir düğüm olduğunu, düğüm çözülene kadar fark etmemiştim. Nicole'ü özledim. Kavga edeceğimizden eminim, her zaman kavga ettik ama şimdi farklı hissediyorum. Sanki aramızdaki buzları erittik. Bu hoşuma gitti."

"Sevindim. Temizlenen başka bir hava
var mı?" Jesse sırttı. "Hiç de ince
değilsin."

"Biliyorum. Keşke Matt'le tekrar bir araya gelebilseydiniz. Bencilce nedenlerim var. Bu sadece seni ve Gabe'i yakınımda tutmakla kalmaz, aynı zamanda taşıdığım suçluluk duygusunun bir kısmından da kurtulmamı sağlardı. Hepsini değil ama birazcık bile olsa iyi olurdu."

Jesse diğer kadının eline dokundu. "Kendini suçlu hissetme. Bir duruma tepki gösterdin. Ama Matt'i bana sırtını dönmeye sen zorlamadın ve kasabayı terk etmemin nedeni sen değilsin."

"Senin için söylemesi kolay. Her şeyin dışında kalsaydım işlerin ne kadar daha iyi gideceğini düşünüp duruyorum." Paula Jesse'nin parmaklarını sıktı. "Bunu geri alamam ama en iyisi için umut edebilirim."

"Geri alabileceğin bir şey yok. Oğluna göz kulak oluyordun. Gabe artık b e n i m . Anlıyorum. Ben de olsam aynı şeyi yapardım."

Paula gülümsedi. "Belki aynı şey değildir." "Yakın
bir şey."

"Tamam, bunu söylediğin için teşekkürler. Matt geçen gece buradaydı. Nasıldı?"

Jesse sevişmeyi, aralarındaki bağı ve sonunda onun yanında kendini nasıl iyi hissettiğini düşündü. "İyi. İyiden de öte. Gabe'le çok iyi anlaşıyor ve bu harika bir şey. Sanırım-" Yutkundu, konuşmak şöyle dursun kelimeleri düşünmekte bile zorlanıyordu. "Bir şansımız olduğunu umuyorum. Sanırım hâlâ bana karşı bir şeyler hissediyor. Emin değilim."

"Bence de öyle," dedi Paula ona. "Duyduğuma göre, hayatında pek çok kadın olmuş ama hiç biri ona yaklaşmamış. Acaba seni sevmekten hiç vazgeçmediği için mi diye düşünmeden edemiyorum."

Harika, heyecan verici, dehşet verici bir düşünce. Dehşet verici çünkü eğer Birlikte yaşadıklarını unutursa, yıkılırdı.

Jesse dürüstçe, "Bunun doğru olmasını istiyorum ama bilmiyorum," dedi. "Korkarım onun hareketlerinden çok fazla anlam çıkarıyorum. Hevesli bir düşünce."

Paula ona baktı. "Çünkü onu sevmekten hiç vazgeçmedin."

Jesse yavaşça başını salladı. "Sanırım kalbimi sadece bir kez verebilirim. Kalbim onda. Asıl soru, hala bunu istiyor mu?"

MATT VE GABE evin ön kapısına doğru yürüdüler. Matt kapıyı çalmadan önce durakladı, oğluyla baş başa geçireceği son birkaç dakikanın tadını çıkarmak istiyordu.

"Çok eğlendim," dedi dört yaşındaki çocuğuna.

Gabe ona sırtıttı ve sonra ona yaslandı. Hafif bir ağırlıktı ama çok özeldi. "Seni seviyorum baba."

Gabe bunu daha önce de söylemişti. Duygularını kolayca ifade ederdi. Bunun nedeni yaşı mıydı? Jesse yüzünden miydi? Matt emin değildi. Kalbini paylaşma konusunda her zaman temkinli davranmış ve Jesse'den sonra bir daha asla sevmemeye yemin etmişti.

Ama bu farklıydı. Çocuğuyla arasındaki bağ sıradan sevginin ötesine geçmişti. Bildiği her şeyin ötesindeydi ve açıklayabileceğinden çok daha önemliydi.

Verandaya çömeldi ve Gabe'in iri mavi gözlerinin içine baktı. "Seni seviyorum oğlum."

Gabe kendini onun kollarına attı ve sanki hiç bırakmayacakmış gibi asıldı. "Her zaman için mi?" diye sordu fısıltıyla.

"Her zaman için. Ne olursa olsun. Ne olursa olsun. Seni seviyorum. Ben senin babanım."

Gabe daha sert sıktı.

Matt, ne kadar küçük kollar, diye düğündü, onu aynı sıkılıkta tutuyordu. Ne kadar küçük bir beden bu kadar çok hayatı barındırabilirdi.

Birbirlerini serbest bıraktılar ve eve girdiler. Gabe koşarak Jesse'yi ve büyükannesini bulmaya gitti. Matt daha yavaş hareket ediyordu, hâlâ o anın heyecanını hissediyordu. Jesse onu hiç kimsenin kullanmadığı resmi oturma odasında buldu.

"İyi misin?" diye sordu yaklaşırken. "İyi vakit geçirdin mi?"

"Evet," dedi, onun hareketine bakarak, çıplak olduğunu hatırlayarak. "Harika iş çıkardık."

"Gabe heyecanlı. Seninle vakit geçirmeye bayılıyor." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Sadece bir suçluluk duygusu yaşadım."

Onun hak ettiği bir şey, diye düşündü acımasızca, kaçırıldığı her şeye kapılmamaya çalışarak. Tutkunun titreşimi sanki hiç olmamış gibi söndü.

"Ben babasız büyüdüm," dedi. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve annem de hamile olduğu gerçeğiyle ilgilenmediği dışında pek bir şey söylemezdi. Onun hayatımızın bir parçası olmasıyla o kadar da ilgilenmiyordu ve benim onu sormam onu ağlatıyordu, ben de bıraktım."

Jesse başını salladı, rahatsız görünüyordu. "Gabe giderek daha fazla seni soruyor. Geri dönmemin nedenlerinden biri de bu. Seni tanıma şansına sahip olması gerektiğini biliyordum."

Oğlunu "tanımak" zorunda kalmamalıydı. Başından beri orada olmalıydı. "Birkaç yıl önce onu araştırdım. Babamı. Bir dedektife onu buldurdum ve onu aradığımı söyledim. Adımı kullanmadım. Para için ilgilenmesini istemedim."

Jesse'nin ifadesi yumuşadı. "Oh, Matt. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Ona cevap vermesine izin vermedi. "Benimle ilgilenmiyordu. Piçini daha önce umursamadığını ve şimdi de umursamadığını söyledi. Bana gitmemi ve onu bir daha asla rahatsız etmememi söyledi."

Odayı geçti ve ona sarıldı. Adam da ona izin verdi ve onun endişesini hissetmeden içine çekti. "Bugün Gabe parktayken ayağı takıldı ve düştü. Benim düşmem gibiydi ama daha kötüsüydü çünkü benim yaralanmam umurunda değildi ama ona bir şey olmasını istemiyordum. Ona uzandım ve yakaladım ama o saniyede binlerce kez öldüm."

Başını kaldırdı ve ona baktı, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Bu kadar korkmak ve olan biten her şeyi kontrol edememek korkunç bir şey. Bazen endişelendiğim için zar zor nefes alabiliyorum. Ama o sağlam ve güçlü biri ve seni gururlandıracak. Göreceksiniz."

Gabe onu gururlandırmak zorunda değildi. Matt'in sevgisi şarta bağlı değildi.

İçindeki duygular kabardı. Gabe'e olan hisleri, Jesse'ye duyduğu öfke ve kızgınlık, görünüşe göre onun hissedemediği öfke. Ondan bunca zamanı çaldığı için onu sarsmak istiyordu. Onun cezalandırılmasını istiyordu. Onun da kendisi gibi acı çekmesini istiyordu.

Sonra gülümsedi. Köşeleri biraz titrekte ama mutluydu. "Matt, muhtemelen bunun ne yeri ne de zamanı. Ama seni seviyorum. Muhtemelen seni sevmekten hiç vazgeçmedim." Güldü ve bir adım geri çekildi. "Lütfen bir şey söyleme. Sadece bunu söylemek istiyorum. Gabe'le olanlar için çok üzgünüm. Kaybettiğin şeyden nefret ediyorum ve bunu değiştirebilseydim değiştirirdim. Ama geçmişini değiştiremeyiz. Bu yüzden bulunduğumuz yerle ilgilenmek zorundayız. Umarım
."

Boğazını temizledi. Yanaklarına renk geldi. "Umarım beni affedebilirsin. Biraz zaman alacağımı biliyorum ama bekleyeceğim. Umarım yaptığım şeyi neden yaptığımı anlayabilirsin. Umarım Gabe konusunda bir anlaşmaya varabiliriz. Onu paylaşmak ya da her neyse."

Her neyse mi? Daha fazlasını istiyordu. Her şeyi istiyordu, diye düşündü küçümseyerek. Yaptıklarından sonra bunun mümkün olduğunu düşündüyse, onu hiç tanımamış demektir.

Parmak uçlarında yükseldi ve onu öptü. Adam ona izin verdi, hatta hafifçe eğilerek yardım etti. Sonra ona gülümsedi ve gitti.

Onun gidişini izledi. Odada yalnız kaldığında cep telefonunu çıkardı ve ihtiyacı olanı bulana kadar isimler arasında gezindi.

"Heath," dedi avukatı telefonu açtığında. "Vakit geldi. Jesse'ye hizmet edilmesini istiyorum."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

MATT o gece uyuyamadı. Sürekli dönüp duruyor, Gabe ile Jesse'yi ve Jesse'ye evraklar tebliğ edildiğinde neler olacağını düşünüyordu. Karanlıkta yatarken, kendi kendine memnun olması gerektiğini söyledi. O kazanmıştı. Zaferi onun kırık kalbi ve paramparça olmuş hayatı olacaktı. Ona yaptıklarının bedelini ödeyecekti.

Gabe ile nasıl birlikte takıldıklarını düşündü. İşten eve döndüğünde oğlunun onu karşılamak için nasıl koştuğunu. Hafta sonları nasıl gezintiye çıkacaklarını ve birlikte erkek erkeğe bir şeyler yapacaklarını. Belki bir tekne alır ve göle açılırlardı. Ama oğlunun gülümseyen yüzü yerine, Gabe'in gözyaşları içinde annesi için ağladığını gördü. Kendisi, Matt, işte meşgul olduğu için günlerini çocukla geçiren meçhul bir dadı gördü. Jesse'nin gözlerindeki acıyı gördü.

Sabah dört civarında uyuyormuş gibi yapmaktan vazgeçti, kalktı ve çalışma odasına gitti. Orada internetten okulları araştırdı. Sadece oğlu için en iyisini seçti. Üniversitelerin web sitelerini ziyaret etti ve kendi kendine yapılması gerekeni yaptığını söyledi. Kafasının içindeki bir ses Jesse'nin incindiği için kaçtığını fısıldasa da Jesse çektiği acıları hak etmişti. Onu Gabe'den uzak tutmak için kasten yola çıkmamıştı.

"Fark eder mi?" diye sordu yüksek sesle. "Sonuç aynı."

Mantıklı olmak istemedi. Olayları onun tarafından görmek istemiyordu. İntikam ve ödeşme istiyordu. Yaşadığı kaybı onun da bilmesini istiyordu.

Ama Gabe'i incitmek istemiyordu. Ve derinlerde bir yerde, Jesse'yi de incitmek istediğinden emin değildi.

Çalışma odasının sessizliğinde yüksek sesle küfretti. Eğer bunu yapmazsa, olanlar için onu nasıl affedecekti? Kaybettiklerinin üstesinden nasıl gelecekti? Tek yolu bu değil miydi?

Uykusuz bir gecenin ardından, saat altıdan kısa bir süre sonra ofisine gitti ve e-posta kutusunu temizledi. Diane sekizde geldi.

"Bu konuda konuşmak ister misin?" diye sordu bir fincan kahve taşırken.

"Hayır."

"Yani berbat bir ruh halindesin."

Konuşmadan ona ters ters baktı.

"Vücut dilini çok iyi kullanıyorsun," diye mırıldandı. "Bunun hakkında konuşmak yardımcı olacaktır."

Bakışlarını daralttı.

Onun bariz rahatsızlığını görmezden geldi. "Ne yaptın sen?"

"Sana bir şey yaptığımı düşündüren nedir?"

"Sen bir erkeksin, bilmediğin bir çocuğun aniden ortaya çıkmasıyla uğraşıyorsun. Jesse hakkında ne hissettiğinden emin değilsin. Erkekler duygularla iyi başa çıkamaz. Şüpheyi düştüğünüzde, bir şeyleri düzeltmeye çalışırsınız. Bu genellikle kötü bir fikirdir."

Jesse geri döndüğünde ve Diane onunla bir ya da iki kez görüştüğünde neler olduğunu temel hatlarıyla anlatmıştı. Yine de ayrıntılar konusunda o kadar açık konuşmamıştı, peki Diane her şeyi nasıl anlamıştı? Bu bir kadın meselesi miydi yoksa Diane herkesten daha mı iyiydi?

"Yapılması gerekeni yapıyorum," dedi ona.

İç çekti. "Bu bana pek güven vermiyor. Matt, seni uzun zamandır tanıyorum. Bunu varsayacağım ve patron-sekreter ilişkimizin sınırlarını aşan bir şey söyleyeceğim. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim ve bir daha asla bahsetmeyeceğim."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu, kadının kalmak zorunda olduğu şeyi duymak istemediğinden emindi ama onu ele vermeden nasıl durduracağından emin değildi.

Çok fazla.

"Evet, çünkü sana değer veriyorum. Temelde iyi bir adamsın ama iş aşka geldiğinde yanmışsın. Kendini geri çekiyorsun, güvenmiyorsun ve asla kendini ortaya koymuyorsun. Teklif etmediğin şeyi kabul edemezsin. Vermek istemediğin şeyi elinde tutamazsın." Durakladı, yüz ifadesi nazikti. "Onu hâlâ seviyorsun. Onu incitmek sadece seni daha fazla incitir. Ve düşünmen gereken bir çocuğun var. Sence Gabe annesini ağlatan adam hakkında ne hissedecek?"

Döndü ve gitti.

Matt onun arkasından bakakaldı, kızın onu bu kadar kolay okuması sinirlerini bozmuştu. Ayrıntıları bilemezdi, ama belli ki onun bir tür plan hazırladığını tahmin etmişti.

Kendi kendine onun sözlerinin önemli olmadığını söyledi ve çoğunlukla da değildi.

Gabe'le ilgili kısım hariç. Oğlunu tekrar kaybetmek için çok yol kat etmişti.

Evet, çocuk bir süre üzülecekti ama bunu atlatacaktı. Çocuklar her zaman ebeveynden ebeveyne geçmenin üstesinden gelirler. İdare ederlerdi. Ama o Gabe'in idare etmesinden daha fazlasını istiyordu. Onun gelişmesini istiyordu.

Bilgisayarına dönerken "Bunu yapmalıyım" diye mırıldandı. Ancak ekrandaki grafik artık dikkatini çekmiyordu.

Ayağa kalktı ve ofisinin içinde volta attı, sonra tekrar oturdu ve telefon defterini karıştırdı. Aradı.

"Alo?" Ses sakın, soğuk ve çok boğucuydu. "Jade,

ben Matt."

"Matt? Bir süredir senden haber alamadım. İşler nasıl gidiyor?" "İyi.

Öğle yemeği için boş musun diye merak ettim."

"Çekingen davranıp programımı kontrol etmem gerektiğini söylemeliyim ama boş olduğumu biliyorum. Buchanan'da öğlen mi?"

"Orada olacağım."

Telefonu kapattığında sandalyesinde arkasına yaslandı. Jade'le öğle yemeği onun için iyi olacaktı. Güzel, zeki bir avukattı ve karşılık beklemediği sürece seksten hoşlanıyordu. Bir erkeğin seksi orta sayfa versiyonuydu. Duygulardan nefret eder, açık sözlü davranır ve ne istiyorsa onu isterdi. Başka bir deyişle, mükemmeldi.

Matt geldiğinde JADE zaten restorandaydı. Önce yapılı, siyah saçlı bir güzeldi, üzerinde güçlü bir takım elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar vardı.

"Hatırladığımdan daha iyi görünüyorsun," diye mırıldandı adam onun yanağını öperken. "Ve bu da bir şey ifade ediyor."

Parfümü tanıdıktı, hızlı gülümsemesi de öyle. Birkaç ay önce sevgiliydiler, ta ki iş yoğunluğu onları ayırana kadar. Bir süredir onu aramak istiyordu ama bir türlü fırsat bulamamıştı.

Bir kabine götürölüp kendilerine menüler uzatılırken elini kızın sırtına koydu. Elindekini yere bıraktı ve kızın kara gözlerine baktı.

"Bunu uzun zaman önce yapmalıydık," dedi, neden çaba göstermediğini merak ederek.

"Çok meşguldük." Omuz silkti. "Oturup seni beklemiyordum."

"Hayır. Dışarıda ortalığı ayağa kaldırıyordun."

Güldü. "Birazcık. İşler beni meşgul ediyor." Faturalandırılabilir saatlerini neredeyse iki katına çıkaran bir şirket hukukundan bahsetmeye başladı.

Matt dinlemekten çok izledi. Kadının mükemmel tenindeki ıGık oyunlarına, konuGurken ellerini hareket ettiriGine hayran olmuGtu. Zarif ve eğlendiriciydi, hikâyesini kendine güven ve mizahın doğru bileşimiyle anlatıyordu. Mükemmel bir çift olabilirlerdi. İkisi de aşırı

romantik aşkla i l g i l e n i y o r , iyi seks ve ara sıra akşam yemeğinde tatmin buluyor.

Sonra oğlunu, Gabe'in gülümsediğinde nasıl görüldüğünü düşündü. Evin etrafına dağılmış oyunları ve oyuncakları düşündü. Çocuğun her zaman nasıl yapış yapış, mutlu ve saf neşe içinde olduğunu.

"Hiç çocuk sahibi olmayı düşündün mü?" diye sordu.

Jade'in gözleri büyüdü. "Yüce Tanrım, hayır. Çocuk

mu? Neden?" "Çocukları severim."

"Ne zamandan beri?"

Uzun, sarı saçlı bir kadın yanından geçti. Jesse'ye çok benzediğini düşünerek döndü ama bu o değildi. Günün ortasında neden burada olsun ki? Fırında kek yapıyordu. Onu orada, burnunda un, mavi gözlerinde eğlenceyle dans ederken görebiliyordu.

"Matt?" Jade keskin bir sesle sordu.

O ne halt ediyordu? Sadece burada, öğle yemeğinde değil, davada da mı? Gabe'i annesinden ayırmak istemiyordu ve Jesse'nin mahvolmasını da kesinlikle istemiyordu.

"Özür dilerim," dedi ayağa kalkarken. "Gitmem gerekiyor."

Ona ters ters baktı. "Gidiyor musun? Açık konuşayım. Benimle bir şansın daha olmayacak."

Matt cevap bile vermedi, cep telefonunu çıkarıp Heath'in ofisini aradı. Avukatının asistanı mahkemede olduğunu ve ona ulaşamayacağını söyledi.

Matt küfredip telefonu kapattıktan sonra arabasına yöneldi ve birkaç blok ötedeki Heath'in ofisine gitti. Jesse'ye tebligat yapılmasını engellemek zorundaydı. Evrakları yok etmeli, kızın asla öğrenmemesini sağlamalıydı. Bunu düzeltmek zorundaydı.

Ne düşünüyordu? Onu şimdi cezalandırarak geçmişı değiştirebileceğini mi? Değiştiremezdi. Olan olmuştu. Evet, yaptığı şey boktan bir şeydi ve ona kızmakta sonuna kadar haklıydı ama bununla başa çıkmak zorundaydı. Çocuğunu elinden alamazdı. Onu ya da Gabe'i kaybetmek istemiyordu. İkisini de hayatında istiyordu.

Diane haklıydı. Onu sevmekten hiç vazgeçmemişti.

Farkına vardığı şey içine çöktü. Jesse'yi seviyordu. Onu hep sevmişti. Belki de Starbucks'ın önündeki kaldırımda ona seslendiği ve hayatını sonsuza dek değiştirdiği o ilk andan beri.

Arabayı olması gerekenden daha hızlı kullandı, sarı ışıktaki geçti ve avukatının ofisinin önüne yasadışı bir şekilde park etti. Asansör sonsuza kadar sürecekti gibiydi. Ya çoktan gönderilmişlerse? Ya geri götüremezse? Sonunda aceleyle ofise girdi ve Heath'in asistanını buldu.

"Bazı evrakların durumunu öğrenmem gerekiyor," dedi ve kendi kendine zamanında geldiğini söyledi. Olmak *zorundaydı*. "Acil bir durum. Tebliğ edilmemeleri gerekiyor."

Birkaç adım geri çekildi ve temkinli bir ifadeyle başını salladı. "Elbette, Bay Fenner. Bir kontrol edeyim."

"Jesse Keyes'e gidiyorlardı ve oğlumuzla ilgililer. Ona hizmet edilmesini istemiyorum. Anladınız mı? O belgelerin her bir kopyasının bana şahsen verilmesini istiyorum."

Bilgisayarına girdi ve birkaç saniye boyunca bir şeyler yazdı. "Hâlâ buradalar."

İçini bir rahatlama duygusu kapladı. "Güzel. Bütün kopyaları topla ve bana ver."

"Heath ile konuşmadan bunları size veremem ve bu da birkaç saat sürer. Onları ofisinize postalayabilir miyim?"

Beklemek istemedi. Onları ellerinde tutmak ve güvende olduğunu bilmek istiyordu. Her şeyi düzeltmek için bir şansı vardı.

"Peki," dedi, tek alternatifinin onları zorla almak olduğunu biliyordu. "Onları bugün istiyorum."

"Elbette, Bay Fenner." Sanki onun gitmesini istiyormuş gibi sıkıca gülümsedi.

Matt başıyla onayladı ve dışarı çıktı. Tekrar cep telefonuna uzandı, sonra doğruca Doğu Yakası'na gitmeye karar verdi. Gabe'i annesinden alıp fırına götürebilirdi. Jesse'ye ne söyleyeceğini tam olarak bilmiyordu ama bir yolunu bulacaktı. Jesse onu seviyordu. Bunu ona söylemişti ve eğer onu seviyorsa, her şey yoluna girecekti.

JESSE KUSACAĞINI BİLİYORDU. Önemli değildi. Kusmak en önemsiz şeydi. Dehşet ve korku o kadar büyüktü ki, vücudunun büyük bir kısmını hissedemiyordu. Çoğunlukla uyuşmuştu ve belki de bu iyi bir şeydi.

Bir hevesle öğle yemeği için eve geldiğinde, garaj yolunda takım elbise giymiş ufak tefek bir adam tarafından karşılanmıştı. Jesse Keyes olup olmadığını sormuş ve sonra ona bir zarf uzatmıştı. İçinde kalbinin durmasına neden olan kelimeler vardı.

Şimdi Paula'nın mutfağının ortasında durmuş, yanlış anlamış olduğunu umarak yeniden okuyordu. Öyle olmalıydı. Bunu ona yapmış olamazdı.

"Jesse?"

Başını kaldırdı ve Paula'nın çok endişeli görüldüğünü gördü. Jesse hiçbir şey söylemeden kâğıtları uzattı. Paula göz gezdirdi, soluk soluğa kaldı ve sallandı, sonra Bill'e uzattı.

Jesse tezgâhtaki tabureye doğru yürüdü ve oturdu. Düşünemiyordu, nefes alamıyordu. Bu gerçek olamazdı. Bir hata olmalıydı.

Arka planda Gabe'in izlediği DVD'den gelen mutlu müziği duydu. En az yarım saat boyunca bununla meşgul olacaktı, bu da ona kendini toparlaması için zaman kazandırdı. Tabii bunun mümkün olduğunu varsayarsak.

Her yeri acıyordu. Panik de vardı ama korkuya teslim olamazdı. Güçlü kalmak zorundaydı. Neye mal olursa olsun, nasıl savaşmak zorunda kalırsa kalsın, Matt'in oğlunu elinden almasına izin vermeyecekti.

Bill fiziksel destek sunarken güçlü kollar omuzlarına dolandı.

"O piçi yakalayacağız," dedi ona, sesi alçak ve sertti. "Onu alaşağı edeceğiz."

"Yapabilir miyiz?" diye sordu, zar zor konuşabiliyordu. "Ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilmiyorum. Bu benim tanıdığım Matt değil. O bunu asla yapmazdı. Beni ve Gabe'i asla bu şekilde incitemez. Tanrım, Gabe."

Gözleri yanmaya başladığında bile yaşlarla savaştı. "Babasını seviyor. Aramıza giremez ve ben de ondan vazgeçmeyeceğim." Oğlu olmadan bir hayat düşünemiyordu. "Anlamıyorum. Matt bunu nasıl yapabildi? Her zaman bir anlamaya varacağımızı düşünmüştüm. Konuşacağımızı ve her şeyi birlikte çözeceğimizi. Onun da bunu istediğini sanıyordum." Yanılmıştı.

Onun kızgın olduğunu, Gabe'i kendisinden uzak tuttuğu için onu suçladığını biliyordu ve...

Beyni yavaşça temizlendi. "Bunu beni cezalandırmak için yapıyor," diye fısıldadı. "Onun yaptığı gibi benim de ıskalamamı istiyor. Acı çekmemi istiyor."

"Hayır," dedi Paula, Jesse'nin diğer tarafından. "Yapmaz." Ama sesi ikna olmuş gibi gelmiyordu.

Jesse elleriyle yüzünü kapattı. Elbette, diye düşündü. Artık her şey anlamlıydı. Başından beri onunla oynuyordu. Hepsi bir yalandı. Birlikte geçirdikleri zamanın her saniyesi onun planının bir parçasıydı. Çok iyi bir iş çıkarmıştı, diye düşündü acımasızca.

"Ona güvendim. Gabe'i tanıması için onu cesaretlendirdim. Ona yardım ettim ve her zaman bunu ayarlıyordu. Oğlunu ondan nasıl aldığımla ilgili tüm o saçmalıkları bana yaşattı. Kendimi korkunç hissettirdi. Gabe'i benden almaya çalışacağını *bildiği* halde beni süründürdü."

Etrafında sadece sessizlik vardı. Bu, Bill ve Paula'nın onun haklı olduğundan korktuklarını anlaması için yeterliydi.

İhanete uğramışlık duygusu neredeyse oğlunu kaybetme korkusu kadar büyüktü. Matt'e, onun çocuğunu tanımayı hak ettiği gibi son derece aptalca bir düşünceyle gitmişti. Açık, verici ve dürüst olmuştu. Ruhunu ona açmıştı. En derin sırlarını itiraf etmiş, en kötü yanlarını göstermiş ve Matt ikinci kez ona sırtını dönmüştü.

"Bu sadece bir oyundu," diye mırıldandı. "Bir intikam oyunu. Beni kendisine inandırdı, sonra da kalbimi söküp aldı."

Sevişmişlerdi, diye düşündü, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar aşağılanmıştı. En son birlikte oldukları zamanı hatırladı. Ne kadar mükemmel olmuştu, kendini ne kadar bağlı hissetmişti. Sonra adamın cebinde nasıl prezervatif olduğunu hatırladı. Daha önce fark etmediği inanılmaz bir tesadüftü bu. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştı. Arkadaşı gibi davranmaktan, ona güvenene kadar onu baştan çıkarmaya kadar.

Ayağa kalktı ve gözyaşlarını yanaklarından sildi. "Hayır! O kazanamayacak. Ben bilerek yanlış bir şey yapmadım ve o bunu bilerek yapıyor. Gabe'i alamayacak. Ona izin veremem."

"Hayır, yapamazsın," dedi Paula üzüntüyle. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu benim oğlum değil. Matt böyle biri değil." Ama sesi pek emin gelmiyordu.

Jesse, Matt'in son beş yıl içinde çok değişmiş olduğunu belirtme zahmetine girmedii.

"Biz varız," dedi Bill ona. "Bununla savaşacağız. O kazanamayacak."

Destegi takdir ediyordu ve buna ihtiyacı olacağını biliyordu. Matt zorlu bir rakip olacaktı. Ama ikisinin de anlamadığı şey, onun zaferinin büyük bir kısmını çoktan kazanmış olduğuydu. Onun kalbini ikinci kez çalmış, sonra da kırık ve kanlar içinde geri vermişti.

Onu duygusal olarak yok etmek için elinden geleni yapmış olabilirdi ama değişen tek kişi o değildi. Hayal edebileceğinden daha güçlüydü. O

ona istediğini yapabilirdi ama Matt asla ve asla Gabe'i ondan alamazdı. Gerekirse onunla ölümüne savaşırdı.

Aralarındaki fark, Gabe'in zafer düşünceleri onu eğlendirirken, onunkilerin sadece üzmesiydi. Oğlunun babasını yenmek kimse için bir zafer olmayacaktı, özellikle de Gabe için.

MATT annesinin evine vardığında evde kimsenin olmadığını gördü. Fırına gitti ama Nicole öğle yemeğinden beri kız kardeşini görmemişti. Belirsiz bir huzursuzluk hissiyle ofisine döndü. Jesse cep telefonuna cevap vermiyordu.

Kendi kendine ona daha sonra yetişeceğini söyledi, ancak onunla şimdi konuşması gerektiği hissi içini kemiriyordu.

Ofisinin kapısı pat diye açılıp Bill içeri girdiğinde saat neredeyse ikiydi.

Matt onun yanından geçip Diane'in boş masasına baktı. Yağlı adam ziyaretinin zamanlamasını asistanı dışarıdayken mi yapmıştı, yoksa ansı yaver mi gitmişti? Bunun bir önemi var mıydı? Bill'in yüzüne bir bakışı ona büyük bir sorun olduğunu söylüyordu ve Matt bunun ne olduğunu kolayca tahmin edebilirdi.

Diğer adamla yüzleşmek için ayağı kalktı ve geri alınamayacak bu felakete lanet okudu. Jesse'ye tebligat yapılmıştı. Gazeteleri okumuştu, adamın ne planladığını biliyordu. İncinmişti, kafası karışmıştı ve muhtemelen dehşete düşmüştü.

"Açık konuşayım," dedi Bill. "Seni alaşağı etmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Seninle içim bittiğinde, çukurda yatmak bile bir basamak atlamak gibi görünecek."

Matt bunun sadece bir laftan ibaret olduğunu bilse bile, diğer adamın cesaretine saygı duymak zorundaydı. Bill'in onu incitmek için yapabileceğı hiçbir şey yoktu.

"Evrakları almış," dedi tehdidi görmezden gelerek. "Almaması gerekiyordu."

Bill alaycı bir tavırla, "Demek bir yazım hatası," dedi. "Harika. Bunu ona söyleyeceğim, çünkü bu her şeyi yoluna koyacak. Bütün bunları senin planladığın, ona tuzak kurduğun gerçeğini görmezden gelebilir. Aklından ne geçiyordu, evlat? Gabe'i götürmeye mi çalışıyordun? Neden bir akciğerini ya da böbreğini almıyorsun? Onları birlikte gördün. Birbirlerini ne kadar sevdiklerini gördün. Onlar bir aile. Bunu bozamazsın. Sen kim oluyorsun da Jesse'yi bu şekilde incitiyorsun?"

Matt bu sözlerin her birini sanki tek tek yumruklarmış gibi hissetti. Karnına, göğsüne ve kalbine sertçe vurdular.

"Açıklayabilirim," diye başladı, bunun en iyi ihtimalle zayıf bir girişim olduğunu biliyordu. "Neyi açıklayabilirsin? Yalan söylemediğini mi?"

Jesse'ye mi? Hepimize mi? Artık çok geç. Bunun için. Ne pahasına olursa olsun, Jesse kazanacak. Annen ve ben bunun olmasını sağlayacağız."

Çünkü onlar Jesse'nin tarafındaydı. Bu işte yalnız olmadığını bilmek onu garip bir şekilde rahatlatmıştı.

"Haklısın. Ona yalan söyledim. Beni ilk görmeye geldiğinde kızgındım. Hayır, kızgınlıktan da öte. Oğlumu dört yıl boyunca benden saklamıştı, sonra hiçbir uyarıda bulunmadan ortaya çıktı. Ne yaptığını anlamış gibi bile görünmüyordu. Bana hamile olduğunu söyleyip çekip gitmesi yeterli değildi."

"Sence bu tartışma kimsenin umurunda mı? Sence bu yeterli olmaya yakın mı?"

Matt sessizce, "Hayır," dedi. "Önemli bir şey değil. Bunu neden yaptığımı. Onun cezalandırılmasını istedim. Benim hissettiklerimi hissetmesini istedim. Acı çekmesini istedim ve yanıldım."

Bill'in bakışları hiç değişmedi. "Umarım bunun için puan beklemiyorsundur." "Beklemiyorum. Sana ne düşündüğümü söylüyorum.

Gabe'i tanıdıkça O benim için daha gerçek oldu, kaçırdıklarım için daha da öfkelen dim. Onca zaman, göremediğim onca ilk. Asla geri getirilemezler. Sonsuza dek kayboldular."

"Jesse sana ondan bahsetmek için daha çok çabalamalıydı," dedi Bill ona. "Bunu itiraf etti. Dürüstçe bir hata yaptı, ama bu senin sinsice etrafta dolaşmanı, onu yok etmeyi beklerken başka bir şeymiş gibi davranmanı haklı çıkarmaz."

"Biliyorum. Jesse'yle konuşmam lazım. Ona endişelenmesine gerek olmadığını söylemeliyim. Bunu düzeltebilirim."

Bill ona, "Bu söylediğin, senin için üzülmemeye neden olan ilk şey," dedi. "Bunu düzeltmenin bir yolu yok."

Matt aslında o dakikaya kadar hiç endişelenmemişti. Jesse'yi incittiğini, onun korkacağını, kızacağını ve üzüleceğini biliyordu ama bunu düzeltebileceğine inanıyordu. Onun anlayacağı bir şekilde açıklayabileceğine.

Ya yanılıyorsa?

Bu düşünceyi bir kenara itti. Ona ulaşabilirdi. Bu yeteneğe her zaman sahipti, çünkü onu tanıyordu.

Matt, Bill'den çok kendi kendine, "Beni seviyor," dedi. "Bunca zamandır beni seviyordu."

"Bu durumu daha da kötüleştirir. Sana kesinlikle yardımcı olmaz. Jesse seni asla affetmeyecek. Daha da kötüsü, eninde sonunda Gabe annesini üzmenin sebebinin sen olduğunu anlayacak. Bir çocuk bu tür şeyleri unutmaz."

Matt istemeden de olsa yıllar öncesini hatırladı. Belki yedi ya da sekiz yaşındaydı ve annesini ağlarken bulmuştu. Yatağa uzanmış, bunu tek başına yapamayacağını, bunun çok zor olduğunu söyleyerek hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Korkmuştu ve kiminle konuştuğunu merak etmişti. Aklına gelen tek kişi babasıydı.

O zamanlar ondan nefret etmiş, onu asla affetmeyeceğine yemin etmişti. Adamla temasa geçmeyi denemesi için neredeyse yirmi yıl geçmesi gerekmişti.

Matt sandalyesinde ağır ağır oturuyordu. Durumun gerçekliği, potansiyel felaket, üzerine bir dağın yamacı gibi çökmüştü.

"O benim oğlum," diye mırıldandı. Gabe'i daha yeni keşfetmişti. Onu şimdi kaybedemezdi.

"Bunu daha önce düşünenecektin," dedi Bill küçümseyerek. "Her şeye sahiptin, seni aptal piç. İsteyebileceğın her şeye. Hepsi almak için oradaydı. İyi bir kadının aşkı, sadece seninle olmak isteyen bir oğul, mutlu bir aile. Önemli olan her şey. Ama sen haklı olmayı tercih ettin. İntikamını almayı tercih ettin. Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Matt'in bir cevabı yoktu. Yanlış giden her şeye o kadar odaklanmıştı ki.

"Jesse yalnız değil," diye devam etti Bill. "Onun yanında bir sürü insan var. Sizden korkmayan insanlar. Kaynakları olan insanlar. Ben, kendi adıma, düşüşünün her dakikasının tadını çıkarmayı planlıyorum."

Bunu söyledikten sonra döndü ve gitti. Matt onun gidişini izledi. Kapı kapandığında, sessizlik içinde yalnız kaldı. Uzun zamandır kendini bu kadar yalnız hissetmemişti. Jesse'yle ilk tanışmalarından ve Jesse'nin her şeyi değiştirmesinden beri.

Kendi kendine bunu düzeltebileceğini söyledi. Üstesinden gelemeyeceği bir sorunla hiç karşılaşmamıştı. Bu sadece en iyi stratejiyi bulma meselesiydi.

Ancak, içinde yanan boşluk ve çok ileri gitmiş olabileceğini fısıldayan ses yüzünden düşünmekte zorlanıyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

JESSE bilgisayardan SABAH siparişlerini çekti ve raporu taradı. Neyse ki kullandıkları yazılım, türe göre sipariş edilen ürünlerin bir listesini sunuyordu. Bu sayede ne pişireceklerini bulmak için her bir siparişi tek tek taramak zorunda kalmıyorlardı. Bu listeyi pişirilmekte olan envanterle karşılaştırdı ve o gün bitirmeleri gereken fazladan kaç parti brownie ve kek olduğunu not etti.

Çalışırken, Nicole ve Claire'in köşede fısıldaştıklarını fark etti. Hiç de kurnaz değillerdi, diye düşündü, sürekli etrafta dolaşmaları onu hem kızdırmış hem de etkilemişti. Onun için endişeleniyorlardı, bu da onu sevdikleri anlamına geliyordu. Bu iyi haberdi. Kötü haber ise, her endişe dolu bakış, her bilmiş bakış, ona Matt'in yaptıklarını hatırlatıyor ve duygusal olarak bir kez daha çökmesine neden oluyordu.

En azından parçaları toplayıp ilerleme konusunda iyiye gidiyordu.

Mutfağa doğru gitmeye başladı. Claire onu durdurdu. "Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Sid'e kaç parti daha brownie'ye ihtiyacımız olduğunu söyleyeceğim."

"Bunu yapabilirim." Claire evrakları ondan aldı ve şöyle bir göz attı. Kaşlarını çatı. "Bana sadece bu Sanskritçe'yi nasıl okuyacağımı söyle."

Jesse çıktılarını geri aldı. "Yardım etmeye çalıştığın için minnettarım ama gerçek şu ki ben iyiyim. Bunu atlatıyorum. Hem işimi yapabilirim hem de üzgün olabilirim. Bu şekilde çoklu görevlerde harikayım."

"Yardım etmek istiyorum,"

dedi Claire. "Biliyorum."

Nicole içini çekti. "Hawk Matt'i dövme'yi teklif edip duruyor. Ona izin vermeli miyim?"

"Hawk'ın düşündüğü kadar kolay olmayacak. Matt çalışıyor." Jesse Matt'i çıplak gördüğü için bunu biliyordu. Düşünmek istemediği bir şeydi bu. Hawk profesyonel bir atlet olmasına rağmen.

"Bu seni daha iyi hissettirir mi?" Nicole sordu, belli ki soru konusunda ciddi'yd'i.

Jesse kendi kendine gülümsedi. "Bak, bu harika ama beni delirtiyorsun. Sadece normal davranalım, tamam mı? Benim için en iyisi bu. Yani burada bile olmamalısın Claire. Evde konser ya da başka bir şey için pratik yapıyor olmalıydın. Ve Nicole, seni bekleyen bebeklerin var. Bununla başa çıkabilirim. Kendimi işe vermeyi tercih ederim."

İkizler önce birbirlerine, sonra da ona baktılar.

Claire yavaşça, "Pekâlâ," dedi. "Wyatt Matt'in davasını üstlenecek mükemmel bir avukat arıyor. İsimleri öğrenir öğrenmez onlara ileticeğim."

"Teşekkürler."

"Ve para konusunda söylediklerimde ciddi'yd'im. Bu konuda endişelenmeni istemiyorum. Avukatın masrafları ne olursa olsun sorun değil."

Jesse başıyla onayladı. Claire ona Batı Yakası'ndaki en iyi avukatı tutması için gereken parayı vermeyi teklif etmişti. Nicole ona fırının kaynaklarını kendisinin kullanabileceğini söylemişti. İkisinden de para kabul etme fikrinden nefret etse de, başka seçeneği yoktu. Matt'le kendi şartlarında mücadele edebilmeliydi.

Kız kardeşleri sonunda gitmişti. Ofisi olan küçük köşede oturdu ve iş hakkında düşünmeye çalıştı. Şu anda bu imkânsızdı. Tek düşünebildiği Matt'in onu ne kadar incittiğiydi. Geçen sefer kalbini kırdığında yıkılmıştı ama bu sefer hayatta kalabileceğinden emin değildi. Kaybedecek daha çok şeyi vardı. Çocuğu tehlikedeydi.

Bill ona Matt'e yaptığı ziyareti anlatmıştı. Matt ona tebligat yapılmasını hiç istemediğini söylemişti. Sorun, Matt'in hâlâ evrakları hazırlamış olmasıydı. Aralarındaki her şeyi manipüle etmişti.

Ön kapı açıldı ve bir kadın içeri girdi. Jesse'ye baktı. "Keyes Fırını'nın taşındığı yer burası mı?" diye sordu.

"Evet." Jesse ayağa kalktı ve ona yaklaştı. "Şu anda perakende satışa pek açık değiliz. Binamız yandı."

"Biliyorum. Az önce oraya gittim ve dehşete kapıldım." Gülümsedi. "Özür dilerim. Kendimi tanıtmama izin verin. Ben Cathy. Kayınvalidemler bu hafta sonu ellinci evlilik yıldönümlerini kutluyorlar. Büyük bir parti olacak. Her şey halledildi, ya da halledilmişti. Kayınvalidem az önce bana evlendiklerinde damat pastasının sizin meşhur çikolatalı pastalarınızdan biri olduğunu ve kayınpederime yine o pastayla sürpriz yapmak istediğini söyledi. Bir tane sipariş edebilmemin bir yolu var mı?"

Kadın hem yıpranmış hem de çaresiz görünüyordu. Jesse gülümsedi. "Elbette. Cuma günü bir ara almak ister misin?"

"Evet. Bu harika olur. Teşekkür ederim."

Jesse bilgiyi aldı. Bir zaman belirlediler, kadın pastanın parasını ödedi ve gitti.

O gittiğinde Jesse biriyle bu kadar uzun süre evli kalmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Elli yıl ona bir ömür gibi gelmişti. Bir zamanlar, genç ve aptalken, Matt'le o kadar şanslı olabileceklerini düşünmüştü ama yanılmıştı.

Ön kapı tekrar açıldı. Bu kez Nicole'ün kocası Hawk girdi. İri yarı ve kaslıydı, tıpkı eskiden olduğu gibi bir futbol oyuncusuydu. Kız kardeşiyle birlikte hayal edebileceği biri değildi. Kur yapma faslını kaçırmış olması çok kötüydü; bunu görmek harika olurdu.

"Nicole nerede?" Hawk selamlama amacıyla sordu.

"Onu eve gönderdim. Ortalıkta dolanıyordu. Şu anda bunu kaldıramam."

"Ve dinledi mi?" Hawk etkilenmiş görünüyordu. "Bana bunu öğretmen gerekecek."

"Kendi başına gayet iyisin." Nicole kocası için deli oluyordu. Yaptığı ve söylediği her şeyde bunu belli ediyordu.

Hawk onu masasına götürdü ve oturmasını işaret etti. Bilgisayarının yanındaki ziyaretçi koltuğuna oturdu. "Hemen konuya gireceğim. Ben zenginim."

Her şeye rağmen güldü. "Kurnaz değilsin, değil mi?"

"Neden olayım ki? Futbol oynarken milyonlar kazandım. Nicole'ü yeni fırının masraflarını karşılamam için ikna etmeye çalıştım ama bana izin vermedi. Kendi başına yapmak istiyor."

Jesse onun sesindeki kızgınlık ve sevgi karışımından hoşlanmıştı. "Çok inatçıdır."

"Bir de bana sor." Hawk başını salladı. "Umarım bu konuda onun gibi değilsindir. Tutacağın avukat için paraya ihtiyacın olacak."

Beklenmedik gözyaşları gözlerini doldurdu. Önce Claire, sonra Nicole ve şimdi de Hawk, hepsi ona para teklif ediyordu. Yakında Bill'den ve hatta belki Paula'dan bile haber alacağından emindi. Hepsi onu önemsiyor ve korumak istiyordu. Kalbinde hasar oluşmuştu ama sorunlarının geri kalanı için hâlâ umut vardı.

Ona doğru eğildi. "Milyonlar konusunda şaka yapmıyorum. Söyleyin ve neye ihtiyacınız varsa sizin olsun. Ciddiyim Jesse. Yardım etmek istiyorum."

Ona inandı ve kız kardeşleriyle olduğu gibi onunla da aynı geçmişçi paylaşmadığı için evet demeye daha meyilliydi.

"Ücretler ve tahmini maliyetler hakkında biraz bilgi alayım," dedi yavaşça. "O zaman yaklaşık bir miktar öğrenebilirim."

Sırıttı. "Evet mi diyorsun?"

Güldü. "Çoğu insan borç para vermekten pek mutlu olmaz."

"Ailenizdeki kadınlar için bir şeyler yapmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsiniz. İnatçıdırlar."

"Özellikle Nicole." "Doğru

söyledin."

O iyi bir adamdı. Kız kardeşi onu bulduğu için mutluydu. "Bunun bir borç olmasını istiyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Sana geri ödeyeceğim."

"Her neyse. Strateji geliştirmemiz gereken şey Matt'i nasıl alt edeceğin."

"Elbette," dedi, bunu düşünmek istemiyordu. Her şeye rağmen onu hâlâ seviyordu. Ona güvenmiyordu, muhtemelen onu asla affetmeyecekti ama onu seviyordu. Bu da onu etrafındaki en büyük aptal yapıyordu.

JESSE saat dörde doğru fırından çıktı. Yorgunluktan bitap düşmüştü ama bunun o gece uyumak anlamına gelmeyeceğini biliyordu. Servis edildiğinden beri gözlerini zar zor kapatabiliyordu. Ne zaman rahatlamaya çalışsa paniğe kapılıyor ve Gabe'i kaybedebileceğinden endişeleniyordu.

Arabasına doğru giderken, park yerinde duran birini gördü. Matt.

Durdu, ne yapacağından emin değildi. Bir yanı kaçmak istiyordu. Bir yanı da ona doğru koşmak istiyordu, böylece ona sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilecekti. İkisi de mümkün değildi. Zayıflık göstermeyecek ve imkânsızı dilemeyecekti. Matt artık sığınılacak bir yer değildi, o bir düşmandı ve onu yenecekti.

Omuzlarını dikleştirdi ve ona doğru yürüdü, kendine onun aşık olduğu adam olmadığını söyledi. Belki de o adam hiç var olmamıştı.

-Belki de onu zihninde yaratmıştır.

Hiçbir şey söylemeden bekledi. Kadın yaklaştıkça adamın gözlerinin altındaki gölgeleri gördü. Kötü görünüyordu, bu muhtemelen onun daha iyi hissetmesini sağlamalıydı, ama sağlamadı. Sonunda, bu savaşın kazananı olmayacaktı. Zafer, sonsuza dek ödenmesi gereken bir bedelle gelecekti.

Arabasına ulaştığında "Özür dilerim," dedi. "Jesse, söyleyebileceğimden çok daha fazla üzgünüm. Sana tebligat yapılmamalıydı. O kâğıtları okuduğunda neler yaşadığını biliyorum. Bunu ben istemedim."

"Ne zaman başlıyor?" diye sordu, ona yakın olmaya karşı kendini çelikleştirerek. "Belli ki bu konuda bir avukatla birden fazla kez görüşmüşsün. Evrakları hazırlatmışsın. Her şeyi ayarladın ve sonra ne oldu? Son dakikada fikrini mi değiştirdin? Aman ne önemli. Olan oldu Matt. Geri alınamaz."

"Çok kızmıştım," dedi ona. "Kızgınlıktan da öte, öfkeden de öte. Gabe'i benden saklamandan nefret ediyordum. Asla düzeltilemeyecek bir şeyi benden aldın."

"Yani sen de aynısını yapacaksın ve ödeşeceğiz öyle mi? Haklısın, geçmiş'i değiştiremem. Ama en azından hatalı olduğumu kabul ettim. Hatamı telafi etmek için elimden geleni yapacağım. Çünkü bu bir hataydı. Başka bir şey değil. Kasıtlı değildi. Bir plan değildi. Zalimce değildi. Oyuna gelmemek konusunda çok iyisin, ama beni oyuna getirdin. Her şeyi enine boyuna düşündün ve sonra olayların gelişmesini izledin. Sence bu beni nasıl hissettiriyor?"

"Bok gibi," dedi açık açık. "Sen gittiğinde hissettiklerimin aynısı."

"Beni ve çocuğumuzu reddettiğin için ayrıldım. Drew ile yattığıma inanabileceğini kabul ediyorum. Ama kız kardeşimin kocasıyla yatıyor olsaydım bile bebeğin senden olma ihtimali vardı. Bunu görmezden geldin. Gitmeme izin verdin çünkü benim hakkımda en kötüsünü düşünmek yapman gereken şeydi."

"Başka ne vardı?" diye sordu, sesi yükseliyordu. "Birlikte yaşadığımız her şeye ihanet ettiğini öğrenmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Onun gözlerinin içine baktı. "Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum." Adam sertleşti.

"Haklı olmak daha iyi, değil mi?" diye alay etti. "Kötü adam olmak çok daha rahatsız edici. Bu sefer kazanamayacaksın Matt. Senin piç olmadığına kimseyi inandırmak için yapabileceğin ya da söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Seni önemsememi istedin. Sana aşık olmam için benimle ilgili hatırladığın her şeyi kullandın."

Her şeyi kafasında defalarca gözden geçirmişti. "Sadece sana aşık olmamı bekliyordun. Kelimeleri istedin. Onları söylediğim anda avukatını aradın ve evrakları hazırlamasını söyledin."

"Evet."

"Söylediklerimde ciddiydim. Seni sevdim, sana güvendim ve sen bunu kullandın. Beni yok etmek için yola çıktın ama bundan çok daha fazlasını yaptın. Çocuğumu tehdit ettin. Sana çok zorlu görünmüyor olabilirim ama yalnız değilim. Gabe'i güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Varsayılan olarak kazanmayacaksın. Ailemin her üyesi bana para teklif etti ve ben de kabul ediyorum. Seni mahkemede yok edeceğim. Neyle karşı karşıya olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

En azından korkmuş gibi görünebilirdi. Onun yerine ifadesi üzgün bir hal aldı. "Özür dilerim," dedi ona.

Jesse bunu beklemiyordu. "Ne olmuş yani? Üzgünsün. Bu anlamsız."

"Biliyorum, ama doğru. Hepsi hakkında haklısın. İntikam almak istedim,

bu yüzden

oyunu oynadım. Ancak Gabe'i tanıdıktan ve seninle vakit geçirdikten sonra her şey değişti. Planımdaki kusuru hiç göremedim - sen de dahil olmak üzere benim için önemli olan her şeyi kaybedecektim. Eğer geri alabilseydim, alırdım. Hepsini. Sadece sana hizmet etmeyi değil, bir avukatı bu işe bulaştırmayı da."

Tüm bunlar içinde en acıklı an, ona inanmayı ne kadar çok istediğiydi. "Buna bir daha kanmayacağım," dedi ona, kelimeleri söylerken canı yanıyordu.

"Biliyorum. Her şeyi berbat ettim, Jess. Bunu anlıyorum." Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu. "Bir avukata ihtiyacın yok. Gabe'i götürmeye çalışmayacağım. Seni incitmek istemiyorum. Tekrar denememizi istiyorum."

Ona dik dik baktı. "Neyi denemek? Birlikte olmayı mı? Bundan sonra mı? Hayatta olmaz."

O bunu görmezden geldi. "Seninle gerçek bir ilişki istiyorum. Gabe'in babası olmak istiyorum. Bir aile olmamızı istiyorum."

Ona gerçekten canını yakacak kadar sert vurabilmeyi diledi. "Bu saçmalık. Tamamen saçmalık. Bir ilişki isteyen biri diğerinin duygusal yıkımını planlamaz. Beni gerçekten önemsiyor olsaydın planından vazgeçerdin ama vazgeçmedin. Seni sevdiğimi söyleyerek benden uzaklaştın ve avukatını aradın. İntikamı her şeyden daha çok önemsiyorsun. Senin gibi biriyle asla birlikte olmak istemem."

İlk kez kazanacağından eminmiş gibi görünmüyordu. Omuzları biraz çöktü ve ağzı düzeldi. "Bunu kastetmiyorsun."

"Her kelimesinde ciddiylim."

"Yapamazsın." Bir nefes çekti. "Seni seviyorum Jesse."

Sözcükler anlamsızdı, dedi kendi kendine, kalbine giden bir yol ararken bile. Hayır! Hayır! Teslim olmayacaktı, tekrar zayıf düşmeyecekti. Sadece kendisi olsaydı, belki. Ama burada söz konusu olan Gabe'di.

"Kendinden başka kimseyi sevmiyorsun. Nasıl sevilleceğini bilmiyorsun. Olanlar için üzgün değilsin, yakalandığın için üzgünsün." "Jesse, hayır.

Bu doğru değil. Beni bırakıp gidemezsin."

Gözlerini ona dikti. "Beş yıl önce yanlış bir şey yapmadığımı söylediğimde bana inanman için sana *yalvardım*. Ama beni dinlemedin. Sadece incinmiş olman umurundaydı. İronik olan şu ki, ben yanlış bir şey yapmadım. Ama yaptın mı?

gerçeği öğrenmeye zahmet ettin mi? Yaptıklarına değil, geçmişime bakarak inanmak istediğin şeye inandın. Senin asla bir parçası olmadığın bir şeye."

Güçlü kalmaya kararlı bir şekilde nefesini içine çekti. "Bir aile olma fikriyle geri döndüm. Sana karşı hâlâ bir şeyler hissetmeyi beklemiyordum. Arkadaş olacağımızı ve senin de Gabe'in babası olacağını düşünmüştüm. Onun hayatının bir parçası olmamanı telafî etmek için aklıma gelen her şeyi yaptım. Seni yaptıkların dışında hiçbir şeyle yargılamadım. Hâlâ Gabe'in babasısn ve onu görmene engel olmayacağım ama sahip olduklarımız, hissettiklerimiz öldü. Seni asla affetmeyeceğim, sana asla güvenmeyeceğim ve eğer oğlunun seni özleyeceği gerçeği olmasaydı, dürüstçe sana cehenneme gitmeni söylerdim ve her kelimesinde ciddiydim."

Onu kenara itti, arabasının kilidini açtı, arabasına bindi ve uzaklaştı. Yaklaşık bir mil sonra gözyaşlarından önünü göremediği için kenara çekmek zorunda kalana kadar kendini tamamen kaybetmediği için kendisiyle gurur duyuyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

JESSE, Starbucks'a girer girmez bir hata yaptığını anladı. Woodinville'de, Top Foods'un yanındaydı, bolca oturma yeri olan sıcak, neşeli bir yerdi. Binlerce kez önünden geçmesine rağmen daha önce hiç oraya gitmemişti. Sorun yer değil, anılardı. Matt'le ilk kez bir Starbucks'ta tanışmışlardı. Aradan beş yıl geçmiş olabilirdi ama her şeyi mükemmel bir şekilde hatırlayabiliyordu. Matt'in nasıl görüldüğünü, neler söylediğini, onu nasıl takip ettiğini ve cesaretle hayatını değiştirmeyi teklif ettiğini. Sanki herkesin sorunlarına sihirli bir cevabı varmış gibi.

Artık daha iyi biliyordu. Bir hata yapma, bir durumu yanlış değerlendirme kapasitesinden çok daha fazlasına sahip olduğunu biliyordu. Sihir yoktu, sadece kalbinin sökülüp yolun kenarına atılma potansiyeli vardı.

Arabasından inip Starbucks'a yaklaşırken kendi kendine "Çok mu dramatik?" diye mırıldandı. Tamam, belki biraz daha mantıklı bir zihin yapısı yardımcı olabilirdi.

Dükkâna girdi ve etrafına bakındı. Önce Matt'i göremedi ama orada olması gerektiğini biliyordu. Arabasını park yerinde fark etmişti. Onu dışarıda bir masada otururken gördü. Bir buzlu çay ısmarladı ve ona katılmak için dışarı çıktı.

Kafasını kaldırmadan önce bir ya da iki saniye geçti. Esintinin saçlarıyla oynadığı ve güneş ışığının profilini aydınlattığı bir an. Her zaman sevdiği adam olduğu, düşmanı olmadığı bir an.

Kalbi göğsünde daha hızlı çarpmaya başladı. Bunun ne kadarı beklentiden, ne kadarı korkudan kaynaklanıyordu? Gabe'i ondan gerçekten alabileceğini düşünmüyordu; sonunda onun kazanacağına inanıyordu. Ama bu savaş hepsine neye mal olacaktı?

Omurgasını dikleştirdi ve sinirlerini çelikleştirdi. Bu görüşmeyi o istemişti. Bu onun oynayacağı, kaybedeceği bir oyundu. Ama bu bir oyun değildi.

Oyun... Gabe her şeyin merkezindeyken değil.

Matt başını kaldırdı ve onu gördü. Gözlerinin altında gölgeler vardı ve yüz ifadesinde kayıp ve üzüntüden söz eden bir gerginlik vardı. Neredeyse onun için üzülecekti. Ama asıl sorun oydu. Bunu kendine sürekli hatırlatmak zorundaydı. Sahip olduğunu sandığı ve kaybettiği şeyleri hatırladıkça, her gün her dakika nasıl hissettiğini hatırlamak zorundaydı.

"Jesse." Ayağa kalktı ve ona bir sandalye çekti. "Beni görmeyi kabul ettiğin için teşekkürler."

"Konuşacak çok şeyimiz var."

Kendisi oturmak için onun oturmasını bekledi. Her zaman terbiyeli biri olduğunu düşündü. Bu Paula'nın işiydi.

"Gabe ile öğle yemeği yediğimi duydun mu?" diye sordu.

"Annen söyledi. Bu yüzden bunu ayarladım. Bir tür ziyaret programı üzerinde çalışmamız gerekiyor. Gabe seninle vakit geçirmekten hoşlanıyor ve tutarlılık önemli."

"Katılıyorum."

Bakışları sabit, sesi alçaktı. Ona çok uzun süre bakmasına izin veremezdi. Bu güneşe bakmak gibiydi - belki de kalıcı olarak yaralanabilirdi.

"İstediğiniz programa uyacağım," dedi ona. "Kendimi müsait hale getireceğim."

Gözlerindeki ifade kızgın olmaktan çok üzgün görünüyordu. "Jesse, tahmin edebileceğinden çok daha fazla üzgünüm. Bana verdiğin şeyi aldım ve çöpe attım. Bu hayatımda yaptığım en aptalca şeydi. Bunu sana ve Gabe'e telafi etmek istiyorum."

"Nasıl?" diye sordu, kendini kelimelerle ifade edilemeyecek kadar yorgun hissediyordu. "Olanları geri alamazsın Matt. Bak, Gabe bir baba istiyor ve sen de baba olmak istiyorsun. Harika. O zaman

bundan sonra ilerleyeceğiz. Onu göreceksiniz ve onunla bir ilişkiniz olacak."

"Ama seninle değil."

"Hayır. Benimle olmaz." Çayını sıkıca kavradı. "Keşke farklı olabilseydi." Bildiğinden çok daha fazla. Her şeye rağmen onu hâlâ seviyordu. Sorun şu ki, onlar söz konusu olduğunda artık hiçbir umudu yoktu.

"Olabilir." Ona doğru eğildi. "Her şey farklı olabilir. Evrakları aldın, değil mi? Velayet dilekçesini geri çekiyor musun? Bana bir şans ver. Sana kendimi kanıtlamama izin ver. Sana kim olduğumu göstermeme izin ver."

Beklenmedik bir şekilde gözleri yanmaya başladı. Çabucak ayağa kalktı. "Kim olduğunu zaten biliyorum. Ne olduğunu. Sana güvenmeme ya da inanmama asla izin veremem. Bunu bana mümkün olan en açık şekilde gösterdin. O yüzden denemeyi bırak. Gabe ile senin için en uygun programı bana bildir. Sonra ziyaretinin detaylarını kesinleştirebiliriz."

Onunla aynı anda ayağa kalktı. "Bu bir son değil. Vazgeçmiyorum. Seni seviyorum."

Bu sözler Matt'in söylediği her şeyden daha çok canını yakmıştı, çünkü Matt ona inanmak istiyordu. "Aşık insanlar senin yaptığını yapmaz, Matt. Senin için uygun olan bir programı bana e-posta ile gönder, bir iki gün içinde sana geri döneceğim."

"Jesse, hayır. Dur. Konuş benimle. Daha fazlası olmalı."

Ona baktı. "Olmalı ama şu anda elimizdeki tek şey bu."

Sonra kaçmamak, zayıflık göstermemek için elinden geleni yaparak oradan ayrıldı. Ama gözleri yaşlarla doluyken ve kalbi onu dinlemesi ve ona bir şans daha vermesi için yalvarırken gitmek zordu.

MATT'ın oğluyla görüşmek için önerdiği tarih ve saatler Jesse'nin e-postasına, bankasından otomatik para yatırma işlemiyle ilgili bir bildirimle birlikte geldi. Jesse

büyük miktara baktı ve her ay aynı zamanda ortaya çıkacağından şüphelendi. Bu çocuk nafakasıydı. Matt ona para bulmanın bir yolunu bulmuştu.

Adamın banka hesap numarasını nasıl öğrendiğini merak etmedi. Onun gibi bir adam bunu kolayca yapabiliirdi. Bilgisayarlar onun işiydi. Ve neredeyse sınırsız kaynakları vardı.

Hiç şüphesiz bankası yeni bakiyesi karşısında şaşkına dönecekti. O her zaman, bazen bakiyesini son birkaç kuruşa kadar düşürmek zorunda kalan müşterilerden biri olmuştu. Hiçbir çeki karşılıksız çıkmamıştı ama birkaç kez kıl payı kurtulmuştu. Uzun süre mücadele etmişti ve şimdi fazlasıyla yeterliydi.

İlk aklına gelen, paranın çoğunu Gabe'in üniversite masraflarını karşılamak için bir kenara koymaktı, ama ne amaçla? Matt bununla ilgilenirdi. Paula'ya yine kira teklif edebilirdi ama kabul edeceğinden şüpheliydi. Eninde sonunda taşınacak ve kendi evini tutacaktı ama Paula bunun yakın zamanda olmasını istemediğini açıkça belirtmişti. Jesse'nin de acelesi yoktu. Paula torunuyla birlikte olmayı seviyordu ve Gabe onun ilgisi altında büyüyordu. Jesse yanında bir yetişkin daha olmasından memnundu. O yüzden şimdilik kalacaktı.

Gabe koşarak yatak odasına girdi ve kucağında bilgisayarıyla oturduğu yatağın yanında durdu. Gözleri kocaman, ifadesi umut doluydu.

"Cumartesi günü büyükannemin doğum günü," dedi yüksek sesle fısıldayarak. "Bill Amca'nın söylediğini duydum. Büyükannenin bir partiye ihtiyacı var."

Paula'nın doğum günü mü? Jesse tarihi hiç bilmiyordu. Bilgisayarını bir kenara itti ve yataktan fırladı. "Haklısın," dedi oğluna. "Büyükanne için büyük bir parti vermeliyiz." Bill'in Paula'yı akşam yemeği için güzel bir yere götürmek isteyeceğini hissediyordu. "Öğle yemeğine ne dersin? Balonlarımız, hediyelerimiz ve pastamız olabilir."

"Ve dondurma," dedi oğlu ellerini birbirine vurarak. "Ve hediyeler."

"Bir sürü hediye." Paula kira parasını kabul etmek istemeyebilirdi ama birkaç hediyeyi de geri çevirmezdi. Jesse en azından bunu yapabileceğini biliyordu. Ayrıca eğlenceli de olacaktı. "Gidip Bill Amca'ya planımızı anlatacağım. Bence parti bir sürpriz olmalı."

Gabe sıırttı. "Bir sır mı?"

"Uh-huh. Yani

söyleyemezsin."

"Söylemem."

Şüpheleri vardı. Dört yaşındaki çocuğun bilincinde genellikle heyecan galip gelirdi ama her iki durumda da Paula sevildiğini ve takdir edildiğini bilecekti.

"Babam bizimle alışverişe gelebilir mi?" Gabe sordu.

Jesse tereddüt etti. "Annesi için kendi hediyelerini alacak."

Gabe'in çenesi yukarı kalktı; bu, inatçı olacağının kesin bir işaretiydi. "Babamın bizimle alışverişe gelmesini istiyorum."

Reddetmek çok kolay olacaktı. Matt'in meşgul olduğunu söyleyebilirdi ve Gabe aradaki farkı asla anlayamazdı. Ama bu yalan söylemek olurdu ve oğluna asla yalan söylememek için elinden geleni yapmıştı. Ama Matt'le vakit geçirmek?

Onu her düşündüğünde canı yanıyordu. Kalbi ağrıyor ve vücudu yanıyordu. Onun yanında olmayı, dokunuşunu, gülüşünü, onu tanıma ve anlama şeklini özliyordu. Kendine, bilginin onu harap etmesine izin verdiğini söylemek, onu hâlâ sevdiği gerçeğini ortadan kaldırmıyordu.

"Ona soracağım," diye söz verdi, yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordu. Bunu atlatacağını biliyordu ve hey, belki de bunun için daha güçlü olacaktı. Onunla her birlikte olduğunda kalbinin bir parçasının daha solup öldüğü gerçeğini görmezden gelecekti.

GABE bir kez burnunu çekti, sonra hapsirdi. Matt güldü. "O değil, ha?"

Oğlu burnunu kırıştırdı. "Büyükanne gibi kokmuyor."

Jesse eğildi ve Gabe'in yanağına dokundu. "Parfüm almak istediğıine emin misin? Büyükanne bu kış onu sıcak tutacak güzel bir kazak ya da eldiven isteyebilir."

Dört yaşındaki çocukları başını salladı. "Ben 'duman' istiyorum. Ama büyükanne gibi kokmalı."

Matt sabırla yarım düzine kâğıt çubuğı koku sıkıp Gabe'e uzatan satış görevlisine baktı. "Bunun için üzgünüm," dedi. "Onu daha önce uzaklaştırmalıydık."

Gülümsedi. "Sorun değıl. Doğru koku önemlidir."

Yeterince güzeldi ve Matt'in onun ilgisini fazlasıyla çektiğini anlamasını sağlayacak biçimde gülümsüyordu. Ama Matt'in umurunda değıldi. Dikkati sadece, bir saat önce hem onu hem de Gabe'i annesinin evinden aldığından beri kibar ve duygusal olarak mesafeli davranan Jesse'deydi.

Annesinin doğum günü için onu aradığında şaşırmış, üçünün alışverişe gitmesini önerdiğinde de memnun olmuştu. Bu fikrin Gabe'e ait olduğunu açıkça söylemesi bile onun arkadaşlığından aldığı zevki azaltmamıştı. Onunla nasıl vakit geçirirse geçirsin, onun için sorun değıldi. Her dakikayı kendi yararına kullanacaktı.

"Bunlardan hiçbirini beğenmedin mi?" Jesse

sordu. Gabe başını salladı.

"Bu bile mi?" İlk parfümün örneğini eline aldı. "Uh-uh."

"Belki de parfüm alışverişine biraz ara vermeliyiz," dedi Jesse çocuğı. "Büyükanne bir kazak almak istiyorum, o yüzden bunu yapalım ve başka bir yere bakalım."

"Tamam." Elini onunkinin içine soktu. "Büyükanne kırmızıyı sever."

"Evet, öyle." Jesse Matt'e baktı. "Bu seni delirtiyor mu?" "Henüz değil."

Gülümsedi. Ona, en azından o an için, tetikte olmayı unuttuğunu söyleyen kolay bir gülümseme idi bu. Sonra gülümsemesi soldu ve gözlerini kaçırdı.

"Yukarı çıkmalıyız," dedi. "Orada kazaklar gördüm." Matt

tereddüt etti. "Ben bir kahve alacağım. Sen de ister misin?"

"Hayır, sağ ol."

Onlar yürüyen merdivenden çıkana kadar bekledi, sonra parfüm tezgâhına döndü. Kız bekliyordu.

"Dönmüşsün," dedi, ses tonu imalı bir şekilde.

Bunu görmezden geldi. "Denediğimiz ilk parfüm. Neydi o?"

"Shi by Alfred Sung. Çok güzel. Favorilerimden biri." Tek önemseydiği Jesse'nin şarkıyı beğenmiş olmasıydı.

"Bana bir şişe ver. Ya da bir set. Setiniz var mı?"

Ona içinde parfüm ve losyon olan bir kutu

gösterdi.

"Bunu alacağım." Belki Jesse'ye dikkatini verdiğini göstermek yardımcı olabilirdi.

Kazakların bulunduğu bir masanın üzerinden onlara yetişti. Kadın onun paketine baktı. "Kahveye ne oldu?"

"Fikrimi değiştirdim."

Elinde koyu kırmızı bir kazak tutuyordu. "Bence Paula bunun içinde harika görünür.
Sen ne

düşünüyorsun?"

"Katılıyorum."

Fiyata baktı ve yüzünü buruşturdu, sonra omuz silkti. "Buna değer."

Banka hesabına yatırdığı paranın onu rahat ettireceğini belirtmek istedi ama bunun yanlış bir yaklaşım olduğunu tahmin etti. Kazağın parasını ödemeyi de teklif etmedi. Bunu bir hakaret olarak algılayabilirdi.

"şimdi de duman mı çıkarıyoruz?" Ödeme yapmak için sırada beklerken Gabe sordu.

Jesse başıyla onayladı. "Burada bir Sephora mağazası var. Orayı deneyelim. Felsefe kokuları hoşuna gidebilir." Matt'e baktı. "Gerçekten temiz ve çekici kokular."

"O zaman bir dahaki sefere oraya gideriz."

Kazağın parasını ödedi. Matt çantayı tezgâhtardan aldı. "Bunu ben taşıyabilirim."

Jesse tereddüt etti. "Teşekkürler."

Yürüyen merdivene doğru yürüdüler. En üstte durup birkaç kadının önlerine geçmesini beklerken, adam elini kadının sırtının küçük kısmına koydu.

Uzun kollu tişörtünün kumaşından vücudunun sıcaklığını hissetti. Kız hiç tepki vermedi. Onun dokunuşunun farkında mıydı? Gabe'in hatırı için mi katlanıyordu? Ona baktığında ne düşünüyordu? Affedilme ihtimaline izin veriyor muydu?

Her seferinde bir adım, diye hatırlattı kendine. Daha önce de planını uygulamış ve bir felakete dönüşmüştü. Bu sefer anı yaşayacak, ona kendini kanıtlamak için elinden gelenin en iyisini yapacaktı.

Nordstrom'dan çıktılar. Matt, Ben Bridge Mücevher mağazasını işaret etti. "Burada durmam gerek."

Jesse kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Anneme bir çift küpe almak istiyorum." Son beş yıldır bir hediye almak için hiç zahmet etmediğinden bahsetmedi. Önce çok kızmış, sonra da üşenip uğraşmamıştı. Onarılması gereken bir başka ilişki, diye düşündü. Gerçi Paula onun özürlerine tamamen açıktı.

Jesse Matt'i kuyumcu dükkânının içinde takip etti. Güzel parçalar koruyucu kılıflarının arkasından parıldıyor ve göz kırptıyordu. En azından her şey kilitliydi, bu yüzden Gabe'in bir vitrine çarpması ya da kırılacak bir şey alması konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Gabe'in elindeki ölümcül tutuşunu gevşetti ama yine de onu yakınında tutmaya devam etti.

Matt tezgâhlardan birinin arkasındaki satıcıya doğru yürüdü. "Siyah Tahiti incilerinizi görmek istiyorum," dedi kararlılıkla.

Jesse gözlerini kırptırdı. Tamam, demek ne istediğini bilen bir adamdı. Tahiti incilerinin ne olduğunu bildiğinden bile emin değildi.

"Hemen şurada efendim," dedi adam ve soluna doğru ilerledi. Çantanın arkasını açtı ve birkaç çift küpe çıkardı.

Koyu renkli incilere baktı. Çok güzel ve sofistike incilerdi. Bazıları sallanıyordu, bazılarında elmas vardı. Matt, her biri büyükçe bir elmasla süslenmiş en büyük inciye sahip çifti işaret etti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Çok zarifler," dedi ona. "Koyu inciler Paula'nın rengiyle çok güzel olacak."

"Güzel. Bunları ben alayım."

Jesse onun fiyat sorma zahmetine girmediğini fark etti. Ne olursa olsun parasının yeteceğini biliyordu. Beş yıl önce olsa kıvranır ve tereddüt ederdi. Cimri olduğu için değil, kazandığı parayı hiç harcamadığı için. Bir bilgisayar ineği olmakla çok meşguldü. Tatlı ve onurlu biriydi ve ona kendini güvende hissettirmişti. Ayrıldığında en çok neyi özlediğini söylemesi gerekseydi, onun kollarında kendini ne kadar doğru hissettiğini itiraf etmek zorunda kalırdı. Sanki aitmiş gibi. Sanki hiç kötü bir şey olmayacakmış gibi.

"Anne, bak."

Gabe elmas bileziklerden oluşan bir sergiyi işaret etti. Birkaç tanesi küçük bir araba fiyatına denk gelecek kadar pahalı görünüyordu.

"Çok güzeller."

"Bunu sevdim."

Kademeli elmaslarla süslü beyaz altın bileziğe baktı. "Çok güzelmiş."

Matt onun yanına taşındı. "Hangisini beğendin?" diye sordu Gabe'e.

Çocuk işaret etti.

"Denemelisin, Jess."

Bir adım geri çekildi. "Hayır, teşekkürler." "Senin tarzın değil mi?"

Bunu söyleyemeyecek kadar güzeldi. "Bunu giyecek bir yerim yok."

Satıcı bileziği kutusundan çıkardı. "Günümüzde kadınlar hep böyle bilezikler takıyor."

Gabe'i bırakıp ellerini arkasında birleştirerek, "Onun dünyasında öyle değil," diye düşündü. "Ben iyiyim. Teşekkürler."

Matt ona, "Sadece dene," dedi. "Nasıl görüldüğüne bak."

Sanki kötü görünebilirmiş gibi. "Ben-" Üçü de ona bakıyordu. İç çekti. "Peki. Deneyeceğim."

"Bu bir Yolculuk bileziği. Beyaz altın üzerine iki karat pırlanta." Bilekliğine taktı.

Tam oturmuştı ve harika görünüyordu. Jesse daha önce hiç bu kadar güzel bir şey denememişti. Elmaslar mükemmel görünüyordu, çok parlaktılar ve ışığı yakaladıklarında adeta bir gökkuşağı oluşturuyorlardı.

Matt, "Onu alacağız," dedi.

Nefesi kesildi. "Hayır, yapmayacağız."

"Neden olmasın? Hoşuna gitti. Sana yakışıyor."

"Bu delilik. Buna katlanamam."

"Bileziğin çok güzel anne," dedi Gabe.

Bu çok fazlaydı. Ne olduğundan emin değildi ama bir şey ima ediyordu. Öyle olmalıydı.

Matt ona doğru eğildi. "Bir erkeğin çocuğunun annesine hediye vermesi gelenekseldir."

"Burada bir esneme var," diye mırıldandı. "Yapamam. Yapabilseydim bile bu çok abartılı olurdu."

"Faiziyle birlikte hediyen. Lütfen, Jesse. Bunu almanı istiyorum."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," diye fısıldadı. "Senden daha fazla hoşlanmamı sağlamayacak."

Sözler niyet ettiğinden daha sert gelmişti ama özür dilemesine fırsat vermeden başını salladı.

"Seni buna inanacak kadar iyi tanıyorum. Bileziği al. Çünkü neredeyse senin kadar güzel. Lütfen."

Karanlık bakışları onun içini, hâlâ ona inanmak isteyen yeri görüyor gibiydi.

"Matt, ben-" Başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Memnun görünüyordu. Muzaffer değil ama mutluydu. Bu onu daha iyi hissettirmemeliydi ama hissettirdi.

CUMARTESĞ SABAHİ, BILL Paula'yı bazı iğleri halletmesi için dıĞarı çıkardı, böylece diğerleri partiye hazırlanabilecekti. Matt tam on buçukta geldi, kolları çantalar ve paketlerle doluydu.

Her şeyi mutfak masasının üzerine koyarken, "Pasta hâlâ arabada," dedi. Sonra Gabe'i yakaladı ve kollarında salladı. "Nasılmış benim en iyi oğlum?" diye sordu.

Gabe güldü. "Dondurma aldık."

"Buzdolabının arkasına saklamak zorunda kaldım," dedi Jesse ona, işleri hafif tutmaya çalışarak, onu görmenin ne kadar güzel olduğunu belli etmemeye çalışarak. "Neden sen gidip pastayı getirmiyorsun, ben de bunu paketinden çıkarayım?"

"Elbette."

Gabe'in saçlarını karıştırdıktan sonra arabasına geri döndü. Jesse çeşitli çantaları boşalttı. Kızın istediğı her şeyi almıştı. Sipariş ettiğı üç ayaklı sandviç, ona uygun kâğıt peçeteler ve pasta tabakları. Woodinville'deki çiçekçiden iki çiçek spreyi, annesinin hediyesi olan küçük bir paket ve bir çanta dolusu sevimsiz doğum günü afişleri ve parti hediyeleri vardı.

İkincisini hazırladı ve Gabe'e onları hediye paketlerini doldurabilmeleri için ayırmasını söyledi. Matt pastayla döndü.

Birlikte çalıştılar, masayı hazırladılar, sonra sandviçleri dilimlediler. Matt balonları şişirdi ve afiş astı. Gabe çoğunlukla engel oluyordu ama Matt sabırlıydı.

Birlikte tüm konuklar için bir düzine kadar hediye çantasını doldurdular. Gabe aptal ödülleri bırakırken Matt onları açık tuttu. Jesse onları izledi,

Gözlerindeki benzerliği, hareket edişlerini görüyordu. Çocuk ve adam için içi sevgiyle doldu. Sonra adamın ne yaptığını hatırladı ve arkasını döndü.

Paula ve Bill öğlen döndüler. Jesse, Gabe ve Matt, komşular ve Paula'nın arkadaşlarının da katılımıyla mutfakta saklandılar, sonra da "Sürpriz!" diye bağıarak dışarı fırladılar.

Önce irkilmiş, sonra da sevinmiş görünüyordu. "Benim için bir parti mi? Yıllardır parti vermemiştim." Yemeğe oturmada önce hepsine sarıldı.

Daha sonra, Paula hediyelerini açmadan önce, Bill Jesse'yi bir kenara çekti. "Nasılsın?" diye sordu.

"Daha iyi."

"Hâlâ acıyor mu?"

Omuz silkti. Kimse gerçeği duymak istemiyordu. Bunu yaşamak istemiyordu ama kaçmak da mümkün değildi.

Bir elini onun koluna koydu. "şimdi zamanı mı değil mi bilmiyorum ama bu gece Paula'ya evlenme teklif edeceğim. Onu yemeğe götürdüğümde."

Jesse güldü. "Ciddi misin? Bu çok hızlı."

Hem memnun hem de üzgün görünüyordu. "Onunla tanıştığım anda bunun doğru olduğunu biliyordum. Ne istediğimizi bilecek yaştayız ve bu da birbirimiz. Matt'le bu konuyu konuştum. Tam olarak iznini almak için değil ama niyetimi ona bildirmek için."

"Ne dedi?"

"İkimiz adına da mutlu olduğunu söyledi." Bill onun kolunu sıktı. "Barı satacağım. Paula ve ben büyük bir karavan alıp birkaç yıl boyunca ülkeyi dolaşmayı konuştuk. Birkaç ayda bir seni ve Gabe'i görmek için buraya geleceğiz, sonra da görmek istediklerimizi gördükten sonra kalıcı olarak buraya yerleşeceğiz."

Jesse onların gittiğini düşünmek istemedi, sonra kendine onların arkadaşı olduğunu ve elbette mutlu olmalarını istediğini hatırlattı.

"Matt'e söyledim," diye devam etti Bill. "Evi satın alıp sana vermek istiyor. Böylece her zaman kendine ait bir yerin olacak. Paula ve ben daha sonra kendi evimizi alacağız."

Ne düşüneceğini bilemiyordu. "Bana bir ev alamaz." Bileziğin çok fazla olduğunu düşünmüştü.

"Bu işleri yoluna koymakla ilgili. Seninle ve Gabe'le ilgilenmek istiyor."

Jesse buna inanamıyordu. "Sana ulaştı mı?"

"Almak yok. O bir hata yaptı. Senin kalbin konusunda ona güvenmem uzun zaman alacak ama bu doğru olanı yapmaya çalışamayacağı anlamına gelmiyor."

Doğru şeyi mi yapıyordu yoksa sadece gösteriş için miydi? "Ona tekrar inanmam," diye fısıldadı. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

Onu itti ve dışarı çıktı.

Hava sessiz, sıcaklık ılıktı. Hâlâ yaz mevsimiydi ama yakında günler kışalacak ve sonbahar gelecekti. Gabe'i anaokuluna yazdırmıştı bile. Ne kadar geri çevirmek istese de zaman akmaya devam ediyordu.

Arkasında ayak sesleri duydu, sonra güçlü eller omuzlarına yerleşti.

"Sen iyi misin?" Matt sordu.

O kadar yakındı ki, diye düşündü özlemle. Tek yapması gereken rahatlamaktı ve ona yaslanabilirdi. Hayatını onun ele geçirmesine ve yönetmesine izin vermek. Bu düşünce baştan çıkarıcı ve çok aptalcaydı.

"Bill bana Paula'ya evlenme teklif edeceğini söyledi," dedi.

"Bunun için burada değilsin. Ev için üzgünsün."

Yüzünü ona döndü. Elleri yanlarına düşmüştü ve çaresizce ellerinin tekrar kendisinde olmasını istiyordu. "Bunu yapamazsın. Bana bir şeyler alıp her şeyin yolunda gitmesini bekleyemezsin. Olmaz."

"Seninle ilgilenilmesini istiyorum. Annem evi satmak isteyecek ve senin de yaşayacak bir yere ihtiyacın var. Gelip benimle yaşayacak değilsin ya."

Hayır, bunu yapmayacaktı. "Matt," diye başladı.

"Seni mutlu edecekse evi Gabe'in üzerine yapacağım," diyerek sözünü kesti. "Yirmi beş yaşına gelene kadar bir emanet fonunda kalabilir. Her zaman gidecek bir yerin olduğunu bilmeni istiyorum." Onun yanağını okşadı. "Yaptığım şeyi geri alamam ama kendimi sana kanıtlayabilmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Senden tek istediğim bir şans. Beni hâlâ seviyorsun. Ben senin çocuğunun babasıyım. Biz birbirimize aidiz, Jesse. Hiçbir yere gitmiyorum. Bunu sana kanıtlayacağım."

Umutsuzca ona inanmak istiyordu ama yapamıyordu. Onu kazanmaya çalışmaktan yorulacağını ve yoluna devam edeceğini biliyordu.

Kadın arkasını döndü ama adam onu tutup kendine çekti. Sonra ağzı onunkinin üzerindeydi, o kadar sıcak ve tatlıydı ki yardım edemedi ama teslim oldu. Adamın dudakları onunkilere bastırırken, onu sahiplenirken, onu nefes almak istediğinden daha çok isterken gözlerini kapattı. Tutku alevlendi, sonra büyüdü. İhtiyaçla, umutla ve sonunda umutsuzlukla titredi.

Geri çekildi.

Gözleri ateşle kararmıştı. Nefes alış verişi onunki kadar hızlı ve düzensizdi.

"Bütün ikinci şanslarını çoktan tükettin," diye fısıldadı. "Sana bir daha güvenmem için söyleyebileceğin ya da yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Vazgeçmeyeceğim. Son beş yılımı seni özleyerek geçirdim. Dikkatimi dağıtmak için elimden geleni yaptım ama işe yaramadı. Seni seviyorum Jesse. Başka biriyle birlikte olmaktansa hayatımın geri kalanını senin fikrini değiştirmeye çalışarak geçirmeyi tercih ederim. Bir yere gitmiyorum. Buna alışsan iyi olur."

Adamın sözlerine çok şaşırdığı için kıpırdıyamadı, bu yüzden uzaklaşan kişi o oldu. Onun eve dönüşünü izledi, sonra gözlerini kapadı ve söylediği her şeyde ciddi olması ve bir gün onu affedebilmesi için dua etti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"MATT YARIN SABAH BİZİMLE BULUŞACAK," dedi Jesse son bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirirken.

Paula artıkları buzdolabında sakladı. "Emin misiniz?"

"Daha önce aradı ve orada olacağını söyledi. Yeni bir dijital video kamera aldığını, böylece tüm olayı kaydedebileceğini söyledi." Ayrıca Gabe'in yeni anaokulundaki ilk gününü ileride izleyebilmeleri için ona bir kopyasını çıkarmayı da teklif etti.

Paula doğruldu, sonra kaşlarını çattı. "Ama şirketinin son oyununun dünya çapındaki lansmanı sabah sekizde. Tüm dünyada aynı anda piyasaya sürülecek. Etkinliği aylardır planlıyorlar. Haberlere çıktı."

Jesse ne diyeceğini bilemedi. Yeni bir oyun üzerinde çalışıldığını biliyordu ama her zaman yeni bir oyun olurdu. "Bu lansman neden bu kadar özel?"

"Birkaç yıl önceki bir oyunun devamı. Görünüşe göre büyük bir olay. İnsanlar aylardır bekliyormuş. Dünyanın her yerinde lansman partileri olacak ve şirketinin sponsor olduğu partiler birbirlerine televizyondan yayınlanacak. Yani Seattle'daki partideyseniz, Londra ve Tokyo'daki insanları görebilirsiniz. *Business Week'e* göre, bu oyunun geçen yıla oranla kârı en az yüzde otuz artırması bekleniyor. Matt'in tüm bunları kaçırdığına inanamıyorum."

Jesse de yapamadı. "Bana hiçbir şeyden bahsetmedi," dedi yavaşça. "O şirketin başkanı. Bunun için orada olması gerekirdi."

Paula ona, "Sanırım bir şeyi kanıtlamak istiyor," dedi. "Ailenin her şeyden daha önemli olduğunu."

Son zamanlarda çok fazla kanıtlama yaptığını düşündü. Gabe'le geçirdiği günlere tam zamanında geliyor, onu bir saniye bile geciktirmiyordu. Matt son birkaç haftadır hiç zorlamadan, özenli, ilgili ve arkadaşça davranıyordu. Öpüşmenin tekrarı olmamıştı, bu da onu mutlu etmeliydi. Ona güvenmiyordu, değil mi? Ama diğer Çeylerle birlikte onun öpücüklerini de özlediği kesindi.

Jesse izin isteyip yatak odasına gitti. Gabe çoktan yatmış, muhtemelen anaokulundaki ilk gününü hayal ediyordu. Okula başlayacağı, öğretmeni ve yeni arkadaşlar edineceği için heyecanlıydı. Jesse şanslıydı; Gabe her zaman sosyal bir çocuk olmuştu, bu da onun uyum sağlayamaması konusunda endişelenmesine gerek olmadığı anlamına geliyordu.

Bilgisayarını açtı, sonra internete girip Matt'in şirketiyle ilgili son makaleleri aradı. Yeni oyunun lansmanı ve parti hakkında birkaç basın bülteni vardı. Paula'nın iddia ettiği kadar büyük bir olay gibi görünüyordu. Matt'in geç geldiği son hissedarlar toplantısından da söz ediliyordu. Hissedarlardan birkaçı bunu sorun etmiş ve herkesin önünde şikâyet etmişti.

Jesse tarihi kontrol etti, sonra takvimiyle karşılaştırdı. Matt'in o toplantıda olması gereken öğleden sonra, onunla ve Gabe'le birlikte oğullarına anaokulu için yeni ayakkabılar alıyordu. Şimdi de Gabe'in okuldaki ilk günü yüzünden şirketinin bu yılki en büyük ürününün lansmanını mı kaçıırıyordu?

Telefonu eline aldı ve onun numarasını çevirdi.

"Alo?"

"Delirdin mi sen?" diye başladı. "Bunu yapmaya devam edemezsin. Ben ve Gabe yüzünden şirketindeki önemli toplantıları kaçıramazsın. Ziyaret için bir programımız olduğunu ve senin de bu programın bir parçası olmak istediğini biliyorum, ama saçmalıyorsun. Dürüst olmak gerekirse Matt, ayakkabı alışverişini yeniden planlayabilirdik. Anaokulunun başlamasına yardım edemem ama kamerayı alabilirim ve sen de oradaymışsın gibi olur. Diğer şeylere gelince, programı her zaman değiştirebiliriz. Yoksa beni ikna edilemeyecek bir sürtük mü sanıyorsun?"

Bir saniye sessiz kaldıktan sonra, "Senin bir sürtük olduğunu hiç sanmıyorum. Yapmak istemediğim hiçbir Şeyi yapmıyorum."

"Hissedarlar toplantınızı kaçırdınız." "Geç kaldım, arada fark var."

"Bu sizin kariyeriniz. Senin Şirketin. Senin hayatın."

"Bu benim hayatım değil," dedi ona. "En önemli kısmı değil. Senin ve Gabe'in benim için ne kadar önemli olduğunuzu bilmenizi istiyorum. Bazı Şeyleri deėiŐtirirken kendimi rahat hissedeeğim bir zaman gelebilir ama Şimdilik böyle bir Şey olmayacak."

Deli miydi yoksa aptal mıydı? "Lansman partisinde olmalısın."

"Geleeeğim. Bir saat geç geleeeğim."

"Herkes fark edecek. Bunu basında yazacaklar."

"Benim oyunlarımı oynayan hiç kimse lansman partisinde olmamı umursamıyor."

Bu konuda haklı olabilir. "Burada gerçekten kötü Őeeimler yapıyorsun."

"Benim bakış aıma göre değil. Daha önce yapmam gereken Őeeimleri yapıyorum."

Buna ne demesi gerekiyordu? "Tamam, ama yarın oyalanma. O sınıfına girene kadar burada kalabilir, sonra da gidebilirsiniz."

"Ebeveynlerin ilk bir saat kadar etrafta takılması gerektiğini sanıyordum." "yle."

"O zaman orada olacağım."

"ok inatçı bir adamsın," diye homurdandı.

"Eğer pes etmediğimi söylüyorsanız, haklısınız. Vazgeçmiyorum. Seni hala özleyorum, Jess. Ve seni seviyorum. Bu değişmedi."

Telefonu elinde sıkıca kavradı. Sihirli kelimeler. Umutsuzca duymak istediği kelimeler. Ama onlara inanabilir miydi? Onlara güvenebilir miydi? Ona güvenmek mi? "Matt-"

"Biliyorum," dedi. "Bırakmamı istiyorsun. Ama ben bırakmayacağım. Sana nasıl hissettiğimi söylemekten vazgeçmeyeceğim. Bir aile olarak birlikte olmamızı istiyorum. Bana bir şans daha vermeye istekli olana kadar beklemem gerektiği kadar bekleyeceğim."

"Peki ya bu hiç gerçekleşmezse?" diye sordu, sesi fısıltı gibiydi.

"O zaman seni özleyerek çok zaman geçireceğim. Sabah görüşürüz."

Telefonu kapattı, onu odasında yalnız bıraktı, sessizliği dinledi ve doğru şeyi mi yaptığını yoksa şimdiye kadar sahip olduğu en iyi teklife sırtını mı döndüğünü merak etti.

GABE yeni öğretmenini sevdikten ve sınıftaki neredeyse her çocukla arkadaş olduktan sonra Jesse, yeni fırının ilerleyişini gözden geçirebilmeleri için Nicole'le buluşacağı inşaat alanına gitti.

Yangından bu yana geçen yaklaşık üç ay içinde enkaz temizlendi, yeni planlar hazırlandı, izinler onaylandı ve temel döküldü. Yeniden inşa çalışmaları, büyük ölçüde fırının gördüğü ilgi sayesinde yıldırım hızıyla ilerlemişti. Her kurum işbirliği yapmış, sigorta parası serbestçe akmıştı ve şimdi büyük açılışa sadece birkaç ay kalmıştı.

Birkaç inşaat kamyonunun yanına, Nicole'ün lüks cipinin yanına park etti. İndiğinde iki kız kardeşinin de orada olduğunu gördü.

"Nasıl geçti?" Claire sordu. "Gabe nasıldı? Robby yarın başlıyor. O ağlayacak mı bilmiyorum ama sanırım ben ağlayacağım."

"O benden daha iyiydi," diye itiraf etti Jesse. "Sınıfa girdi ve diğer tüm çocuklarla konuşmaya başladı. Benden böyle bir şey görmedi. Ya da Matt'ten. Geçmişimizde bir yerlerde çok konuşkan, dışa dönük bir akrabamız var."

"Eric sadece biraz yapışkandı," dedi Nicole. "Yine de Hawk'ın kendini kaybedeceğini düşünmüştüm."

"Her şeyi DVD'ye kaydettim," dedi Jesse. "Ya da yapacağım. Matt her şeyi kaydetti ve kopyalarını çıkaracak. Eğer ilgilenirsen."

"Evet," dedi Nicole. "Eric'in büyük gününü de kaydettik."

"Biz de aynısını yapacağız," dedi Claire. "Belki bu hafta sonu hep birlikte bir araya gelir ve o anı yeniden yaşarız?"

Jesse güldü. "Kulağa bir plan gibi geliyor." Kim derdi ki, bunca zaman sonra o ve kız kardeşleri sonunda birbirlerine geri dönmenin yollarını bulacaklardı? "Peki inşaatta neler oluyor?"

Nicole inledi. "İyi gidiyor ama ekipman beni öldürecek. İstedığınız yeni fırınların bize ne kadara mal olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet, ama enerji tasarruflular ve aradaki farkı bir yıl içinde geri kazanacaklar."

"Olsa iyi olur. Bu fiyata çamaşırlarımı kabartmalarını ve katlamalarını da beklerim."

Jesse ona, "Sen şu süslü vitrinleri alıyorsun," diye hatırlattı. "Ben büyük özel fırınlarımı alıyorum."

"Ve karıştırıcılar." Nicole Claire'e döndü. "Jet ski olarak kullanılabilecek kadar beygir güçleri var. Ayrıca özel ambalaj ve yeni bir logo da var. Parayı geldiğinden daha hızlı emiyor."

"Geri dönmeyi başaracağız," dedi Jesse, kararlarından emin bir şekilde.

"Göreceksin." "Görsem iyi olur. En azından inşaat iyi gidiyor. Zamanında

ve
bütçe. Bu Tanrı'nın bir mucizesi gibi."

"Ekipman için daha fazla para o zaman," diye takıldı Jesse.

"Hayır ve hayır. Hayır dedim mi?" Nicole ona ters ters baktı. "Yemin ederim, Jesse." "Evet? Neye yemin ediyorsun?"

Nicole inledi. "Konuş onunla," dedi Claire'e. "Mantıklı düşünmesini sağla ya da ona vur ya da başka bir şey yap."

Jesse sırtıttı. "Beni seviyorsun."

"Seviyorum, ama bazı günler-"

Jesse gülümsemeye devam etti. Oh, evet. Evde olmak güzeldi.

"Matt nasıl?" Claire sordu.

Jesse'nin gülümsemesi soldu. "Bu ince bir konu değişikliğiydi. O iyi."

"İki aydan fazla oldu," dedi Claire. "Onu daha ne kadar cezalandıracaksın?"

Jesse özlemle arabasına baktı. Eğer kaçmaya kalkarsa kız kardeşleri de onu takip edecek miydi? "Onu cezalandırmıyorum. Akıllı davranıyorum."

"Ne hakkında?" Nicole sordu. İkizler birbirlerine baktılar.

Jesse bunun iyi olmadığını düşündü. Belli ki onun arkasından konuşuyorlardı.

Claire, "Müdahale etmeye çalışmıyoruz," diye söze başladı.

"Evet, öylesin." Jesse bu konuda netti. Sadece nasıl duracağını bilmiyordu. o.

"İyi. Biz karışıyoruz," dedi Nicole. "Matt çuvalladı. O daha fazla berbat etti. Tam bir pislikti. Ama belli ki üzgün ve sen ne dersen onu yapıyor. Çoğu erkek çekip gidecekken o orada kaldı."

"Bu kadar mı?" diye sordu, öfkeyle. "Seni çoktan kazandı mı? Ne yapmaya çalıştığı umurunda değil mi?"

"Elbette umurumuzda," dedi Claire. "Korkunç ve aptalcaydı ve hiçbir şeyi etraflıca düşünmedi. Ama ne yaptığını anladığında hatasını geri aldı. Hepimiz hata yaparız. Hepimiz çuvallarız. İşleri nasıl batırdığımıza göre değil, nasıl düzeltmeye çalıştığımıza göre yargılanmalıyız. Kim olduğumuzun gerçek ölçüsü bu değil midir?"

Jesse bunu düşünmek istemiyordu. "İyi. O üzgün. Deniyor. Ama ne kadar süredir? Birkaç ay oldu. Ne olmuş yani? Eninde sonunda sıkılacak ve gidecek."

"Beklediğin şey bu mu?" Claire sordu. "Olacağını düşündüğün şey bu mu?"

"Bilmiyorum." Jesse onun kendisine güvenmediğini biliyordu. "Kalbimi sökebilmek için ona aşık olmamı istedi. Şimdi de beni sevdiğini iddia ediyor. Ona nasıl güvenilebilirim ki?"

Claire, "Bir inanç sıçraması yaparsınız," dedi. "Ona bir şans veriyorsun. Jesse, onu seviyorsun. Tüm bu olanlardan sonra bile. Onu cezalandırmaya çalışıyorsun ama en çok zarar verdiği kişi kendin."

"Bu konuda çok rahatım," diye mırıldandı Jesse. "Riske girmeyeceğim. Onun hakkında emin olmam gerek."

"Asıl sorun da bu zaten," dedi Nicole. "Çünkü bütün bu olaylarda gerçekten güvenmediğin kişi Matt değil. Sensin."

Jesse ağzını açtı, sonra kapattı. "Bu saçmalık."

"Hayır, öyle değil. Ona kalbinizi tekrar verirseniz ve o da kalbinizi ayaklar altına alırsa, hayatta kalamayacağınızdan korkuyorsunuz. Reddedilmeyi kaldıracak kadar güçlü olmadığını düşünüyorsun, bu yüzden de güvenli çıkış yolunu seçiyorsun. Denemekle uğraşmazsınız. Ama bunu yaparak, başınıza gelen en iyi şeyden kendinizi mahrum bırakıyor olabilirsiniz. Onu seviyorsun Jess. Beş yıl oldu ve sen onu sevmekten hiç vazgeçmedin. O Gabe'in babası.

gidiyor. Yani seçiminiz basit. Ya her ilişkinin riskleri olduğunu kabul edersiniz ya da ona sırtınızı dönersiniz. Çeker gidersin ve hayatının geri kalanını, peşinden gidecek kadar cesur olmadığın her şey için pişmanlık duyarak geçirirsin."

Nicole ona baktı. "Sen pes eden biri değilsin ve korkak da değilsin. Vazgeçmek sana göre değil. Risk alırsın ve sonuçlarına katlanırsın."

"Bak bu beni nereye getirdi," dedi Jesse.

"Evet, bak." Nicole başını salladı. "Tamamen kendi başına harika bir çocuk yetiştirdin. Bir iş planı yaptın, harika bir brownie yaptın, yüksek lisansını tamamladın. Başarılı oldun. Olduğun kişiyle gurur duyuyorum. Küçük kız kardeşimin tek başına yaptıklarına bak."

Jesse'nin gözleri beklenmedik yaşlarla doldu. "Sakın bana duygusal davranmaya kalkma," diye fısıldadı.

"Neden olmasın? Bunu hak ettin. Seni seviyorum Jess, ama Matt'e bir şans daha vermezsen kendinden sonsuza dek nefret edeceksin."

Jesse ilk kimin hareket ettiğinden emin değildi ama birden Nicole'le sarılmaya başladılar.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı şiddetle.

Nicole ona, "Seni sevdiğim kadar değil," dedi.

"Grup kucaklaşması," dedi Claire, kendini her ikisine de atarak. "Kız kardeşlerim olmasına bayılıyorum."

"Ben de," dedi Jesse, onların sevgisinin üzerine aktığını hissederek.

Birkaç saniye daha birbirlerine sarıldılar, sonra her biri gözyaşlarını silerek ayrıldılar.

Jesse ikisine de baktı. "Eğer yanılıyorsanız, bütün bunlar sizin suçunuz olacak," dedi. "Bunu unutmanıza asla izin vermeyeceğim."

Claire ve Nicole önce birbirlerine, sonra da Claire'e

baktılar. "Almak istediğim bir risk," dedi Nicole.

Onun için söylemesi kolay, diye düşündü Jesse. Kaybedecek çok daha az şeyi vardı. Ama denememekle Jesse kendisinin de kaybettiğini biliyordu. Nicole pek çok konuda haklıydı. Özellikle de Jesse'nin son beş yıldır Matt'i sevdiği konusunda.

Yaptığı şey korkunç ve acımasızcaydı. Ama hatalar yapılabileceğini ve pişmanlığın gerçek olabileceğini anlamadan birini sevmek ne anlama geliyordu? Matt'in bir şansı daha hak edip etmediğini bilmiyordu ama hak ettiğini biliyordu. Sevdiği tek adamla birlikte olmak için bir şans.

Lansman partisindeki rock grubunun temposu sanki kafasının içinde çekiçle vuruluyormuş gibi gelmeye başlayınca Matt ofisine kaçma zamanının geldiğini anladı. Deri evrak çantasını aldı ve çıkışa doğru yürüdü.

Diane yarı yola gelmeden onu durdurdu. Gitmiyorsun," dedi müzikten duyulacak kadar yüksek sesle. "Sonuna kadar kalmam gerektiğini söylemiştin."

"Sözümü geri alıyorum."

Sırıttı. "Bu tür şeyler için biraz yaşlı hissediyor musun?"

"Sanırım. Bu ne zaman oldu bilmiyorum."

Yüz ifadesi bilmişliğe dönüştü. Baba olmanın onun için her şeyi değiştirdiğini düşündüğünü hissediyordu. Haklıydı da.

"Artık ofise dönebilirsin," dedi ona. "Eve uğramam gerekiyor, sonra geleceğim." Jesse ve annesi için Gabe'in okuldaki ilk gününün kopyalarını çıkarmak istiyordu. Belki diskleri daha sonra bırakabilirdi, bu da Jesse'yi tekrar görmek için bir bahaneden başka bir şey değildi. Umut etmek için bir nedeni de yoktu. Bir ay öncesinden farklı davranmıyordu. Ama vazgeçmiyordu. Bir şekilde onu kazanacaktı.

Partiden ayrıldı ve otoparka doğru ilerledi. Arabası yan taraftaydı, yanında da tanıdık kırmızı bir Subaru vardı. Jesse araçlarının arasında durmuş, onun yaklaşmasını izliyordu. Yüz ifadesinde, kollarını göğsüne sarışında farklı bir şeyler vardı. Daha hızlı yürümesine neden olan bir şey.

"Sorun ne?" diye sordu yaklaşırken. "Gabe mi?"

"Sorun Gabe değil," dedi, gözleri Gabe'in okuyamadığı bir duyguyla parlıyordu. "Her şey yolunda. Seninle konuşmak istedim."

Evrak çantasını yere bıraktı. "Ne hakkında?"

Yaklaştı, sonra ellerini onun göğsüne koydu. "Seni ilk gördüğüm zamanı hâlâ hatırlıyorum. Sende büyük bir potansiyel olduğunu düşünmüştüm."

Hiçbir şeyden haberi olmayan tam bir inekti. "En sevdiğim anım değil." Çıkma teklif etmek istediği kız onu başından savmış, sonra Jesse çıkagelmişti. "Ta ki sen gelene kadar."

Sanki bir şey anlamaya çalışıyormuş gibi ona bakıyordu. Sanki... Sanki hâlâ umursuyormuş gibi. Sanki bir şansı varmış gibi.

İçindeki rahatlama ve umut, onu kendine çekmek, öpmek, eve götürmek ve karşı koyamayacak kadar güçsüz düşene kadar sevişmek istemesine neden oldu. Ama kendini tuttu, ilk adımı onun atması gerektiğini biliyordu. Kelimeleri tekrar tekrar söylüyordu. Şimdi sıra ondaydı. Eğer bu işi yürüteceklerse, kendini adaması gerekiyordu.

Ama orada durmak işkence gibiydi. Birbirlerine ait olduklarını görmesini beklemek göğsünü ağrıttıyordu.

"Daha önce hiç aşık olmamıştım," dedi ona, mavi gözleri onunkilere bakarken. "Ne bekleyeceğimi bilmiyordum ve bu kadar güçlü olacağını ya da bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim. Uzaklaşmak hiçbir şeyi değiştirmede. Seni hâlâ seviyordum. Ve seni şimdi de seviyorum."

Kadının sözünü bitirmediğini, söyleyecek daha çok şeyi olduğunu hissetti. Bu yüzden orada durdu, sabırlı olmaya çalıştı, ödölün çabaya değeğini biliyordu.

"Kızgın ve incinmiş olduğunu ve intikam almak istediğini biliyorum," dedi ona. "Planına kendini kaptırdığını ve enine boyuna düşünmediğini anlıyorum. Gerçekten üzgün olduğuna ve beni ve Gabe'i sevdiğine inanıyorum. Seni cezalandırmaya devam edebilirim ya da bir inanç sıçraması yapabilirim. Birlikte olmamızı istediğini söylemiştin. Ben de bunu istiyorum."

Daha fazlası olup olmadığını bilmiyordu ve umurunda da değildi. Onu yakaladı ve kendine doğru çekti, sonra ikisi de nefes alamayana kadar öptü.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı onun ağzına karşı. "Seni sonsuza dek seveceğim." "Güzel. Çünkü ailemdeki kadınlar uzun süre yaşar."

Kıkırdadı, sonra onu tekrar öptü. "Sabırsızlanıyorum." Doğruldu. "Evlen benimle, Jess. Evlen benimle ve benden daha çok çocuk yap. Hayatımın geri kalanını seni doğru seçimi yaptığna ikna ederek geçirmek istiyorum."

"Bunu zaten biliyorum." Ona gülümsedi. "Ve evet, seninle evleneceğim." "Yakında mı?"

"Her seferinde bir adım atalım."

Claire boy aynasının karşısına geçerken, "SİYAHİ SEVDİM," dedi.

"Ben de." Nicole ikizinin yanında durdu ve ellerini şık, sofistike siyah elbisesine sürdü.

Jesse nedime elbisesi almak için ilk kez alışverişe çıktıklarında yaşadıkları dehşeti hatırlayınca sırtıttı. Seçtiği bir düzine kadar siyah kokteyl elbisesini onlara göstermeden önce kız kardeşlerine pembe ve deniz köpüğü tüllerle işkence etmişti.

Siyah ve beyaz renk düzeni yılbaşı gecesi temasına uyuyordu. Saat altıda düğün, akşam yemeği ve dansın ardından konuklar gece yarısına kadar eğlenecek ve ardından geceyi otelde güvenle geçireceklerdi.

Gabe ona doğru eğildi. "Çok güzel görünüyorsun, anne." "Teşekkür ederim."

Nicole ona, "Çok güzel bir gelin olmuşsun," dedi.

Jesse gülümsedi. "Bu bir köyü gerektirir." Ya da onun durumunda, kız kardeşleri onu straplez beyaz elbisesinin içine bağlarken saçlarını toplayacak biri. Boncuklu korsajını ve uçuşan eteğini çok sevmişti ama arkadan bağlama işini hiç düşünmemişti. Elbiseyi asla kendi başına çıkaramayacaktı. Matt yardım etse de sorun olmazdı.

Paula odaya girdi. "Hazır mısınız kızlar? Tüm konuklar burada ve Matt volta atıyor, zavallı adam."

Jesse müstakbel kayınvalidesine sarıldı. "Muhteşem görünüyorsun." Paula'nın elbisesi siyah-beyaz, yere kadar uzanan bir elbiseydi. Matt'in doğum günü için ona verdiği küpelerle uyumlu siyah inci kolyeye baktı. "Bu yeni görünüyor."

Paula ona dokundu ve gülümsedi. "Oğlumdan. Güzel değil mi?" "Çok güzel. Bu çok eğlenceli. Sen ve Bill bir düğün yapmalısınız."

Paula güldü. "Hiç sanmıyorum. Vegas'ta duracağız ve orada evleneceğiz. Fotoğrafları geri göndereceğiz."

İkisi Şubat ayında büyük karavanlarıyla iki yıl sürecek Amerika seyahatine çıkacaklardı. Şimdilik, Paula'nın evini satışa çıkarmadan önce Bill barı satıp işleri yoluna koyduğu için hem Seattle hem de Spokane'de vakit geçiriyorlardı.

Ancak önümüzdeki iki hafta boyunca, Jesse ve Matt Hawaii'de balayına çıkarken Gabe'e onlar bakacaktı.

"Senin için birkaç şeyim var," dedi Paula. "Matt oyuncaklardan önce evrak işi dedi, işte burada."

Zarf inceydi. Jesse kaşlarını çatı. "Bu da ne böyle?" "Hiçbir fikrim yok."

Açtı. Nicole ve Claire onun omzunun üzerinden okumak için yaklaştılar.

"Tapuya benziyor," dedi Nicole. "Bir ev için. Onun evi."

Jesse gözlerini kırıştırdı. Göl kıyısındaki o büyük, devasa, milyonlarca dolarlık malikâne mi? Zarfın içindeki el yazısıyla yazılmış notu açtı.

"Çünkü seni seviyorum."

Gözlerinde yaşlar hissetti ve onları uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı. "Evi benim üzerime yaptı." Çünkü onun bir evi olmasını ne kadar çok istediğini biliyordu. Ve böylece her zaman güvende hissedecekti.

Paula hafifçe burnunu çekerek, "Doğru çıktı," dedi. "Ağlayacağım."

"Yapma," dedi Jesse, hâlâ gözlerini kırıştıtarak. "Makyajını yeniden yapman gerekecek. I

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Ama bu tam ona göreydi. Ona kendini özel ve sevilmiş hissettirmek için elinden geleni yapmıştı. Nasıl bu kadar şanslı olmuştu?

"Dahası da var," dedi Paula ve ona büyük, düz kadife bir kutu uzattı. "İçinde ne olduğunu biliyorum, bu yüzden seni bayılmaman için uyaracağım."

Jesse kutuyu açtı ve kalbinin yerinden fırladığını hissetti. İçinde kademeli elmaslardan yapılmış bir kolye vardı. Ön taraftaki en büyük taşların her biri en az birkaç karat olmalıydı.

Arkasında, hem Claire hem de Nicole'ün nefesi kesildi.

"Bence bu evden daha değerli olabilir," diye fısıldadı Claire. "En azından berabere."

"Büyük nişan yüzüğünün en önemli mücevher olacağını sanıyordum," diye mırıldandı Nicole. "Sanırım yanılmışım."

Jesse kolyeyi aldı ve odadan çıktı. Koridorda Matt'in beklediğini bildiği yere gitti ve içeri girdi.

Odanın ortasında durmuş, siyah smokininin içinde yakışıklı ve mükemmel görünüyordu. Onu gördüğünde sırttı.

"Gördün mü, kolyeden korkacağını biliyordum. Ev sana mantıklı gelebilir ama tüm o elmaslar seni gerçekten rahatsız eder."

Dudaklarının seğirdiğini hissetti. "Beni kızdıracağını bildiğin için mi bana bir hediye aldın?"

"Tek sebep bu değil. Onu gördüm ve sende çok güzel duracağını biliyordum. Sana bir şeyler almayı seviyorum."

"Beni deli ediyorsun."

"Harika görünüyorsun. Elbiseni çok beğendim." "Beni bir de duvağın içinde görmelisin."

"Yirmi dakika içinde geleceğim."

Aşk içini doldurdu, her yanını ısıttı. Kolyeyi ona doğru salladı. "Artık böyle şeyler yapma. İndirimde bir şeyler almayı dene."

"Benim tarzım değil." "Eskiden öyleydi."

"Beni değiştirdin."

"Bu kadar değil."

Yaklaştı ve onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Benimle ilgili her şeyi değiştirdin Jesse. Beni bugün olduğum adam yaptın."

"Bugün olduğun adamı seviyorum."

"Demek işe yaradı." Onun gözlerinin içine baktı. "Eğer seni öpmeye çalışırsam, makyajının bozulmasından şikâyet edecek misin?"

"Daha sonra tamir edebilirim."

"Güzel." Başını eğdi ve onun dudaklarına dokundu. "Hâlâ benimle evlenmek istiyor musun?" "Her şeyden çok."

"O zaman gidip halledelim."

Matt kolyeyi ondan aldı ve onu kendi etrafında döndürerek boynuna taktı. Bir aynayla karÇı karÇıyaydılar ve kızın dikkatinin abartılı mücevherlerde olması gerekirdi, ama tek gördüğü Matt ve onun kendisine nasıl baktığı oldu. Gözlerinde aşk yanıyordu. Bütün hayatı boyunca bulmayı beklediği aşk.

"Koridorda yürümem gerek," dedi. "Diğer uçta bekleyen adam ben olacağım."

"Benden vazgeçmediğin için teşekkürler."

"Eve geldiğin için teşekkürler."

Gülümsedi. "Ben buraya aidim. Senin yanına."

"Sen başıma gelen en güzel şeysin Jesse. Bunu bilmeni istiyorum."

"Oh, Matt."

Dakikalar sonra Paula koridordan geçirildi ve yerine oturtuldu. Claire ve Nicole alayı başlatmak için sıraya girdiler. Gabe onların arkasında durdu ve üzerinde iki yüzük bulunan saten bir yastık tuttu.

Jesse'ye baktı. "Artık gerçek bir babam var," dedi mutlulukla. "Biz bir aileyiz."

"Evet, öyleyiz. Her zaman için."

Jesse'nin kız kardeşleri koridorda yürümeye başladı. Gabe de onu izledi, kendisine öğretildiği gibi yavaş hareket ediyordu. Yastığı dikkatle taşıdı ve Matt'in yanındaki yerini aldı.

Jesse müzik düğün marşına dönüşene kadar bekledi, sonra sıra ona geldi. Buketini önünde tuttu. Odada düzinelerce insan varken o sadece bir kişi gördü.

Matt'e ulaştığında Matt gülümsedi. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu kısık bir sesle.

O anın önemine rağmen güldü. "Oyalandım." Beş yıl boyunca. "Ama şimdi buradayım."

"Önemli olan da bu. Oh, bil diye söylüyorum. Bir daha kaçmana izin vermeyeceğim."

"Bu bir söz mü?" diye sordu, cevaptan zaten emindi. "Evet ve beni buna mecbur tutabilirsin."

"Yapacağım."

Adam onun elini sıktı. "'Evet' demek istiyorsun." "O da var."

ISBN: 978-1-4268-2141-7

TATLI SORUN

Telif hakkı© 2008 Susan Macias Redmond.

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılmak dışında, yayıncı Harlequin Enterprises Limited, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario M3B 3K9, Kanada'nın yazılı izni olmaksızın bu eserin tamamen veya kısmen, kserografi, fotokopi ve kayıt da dahil olmak üzere şu anda bilinen veya daha sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla veya herhangi bir bilgi depolama veya geri alma sisteminde çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve TM yayıncının ticari markalarıdır. ® ile gösterilen ticari markalar Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Ticari Markalar Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

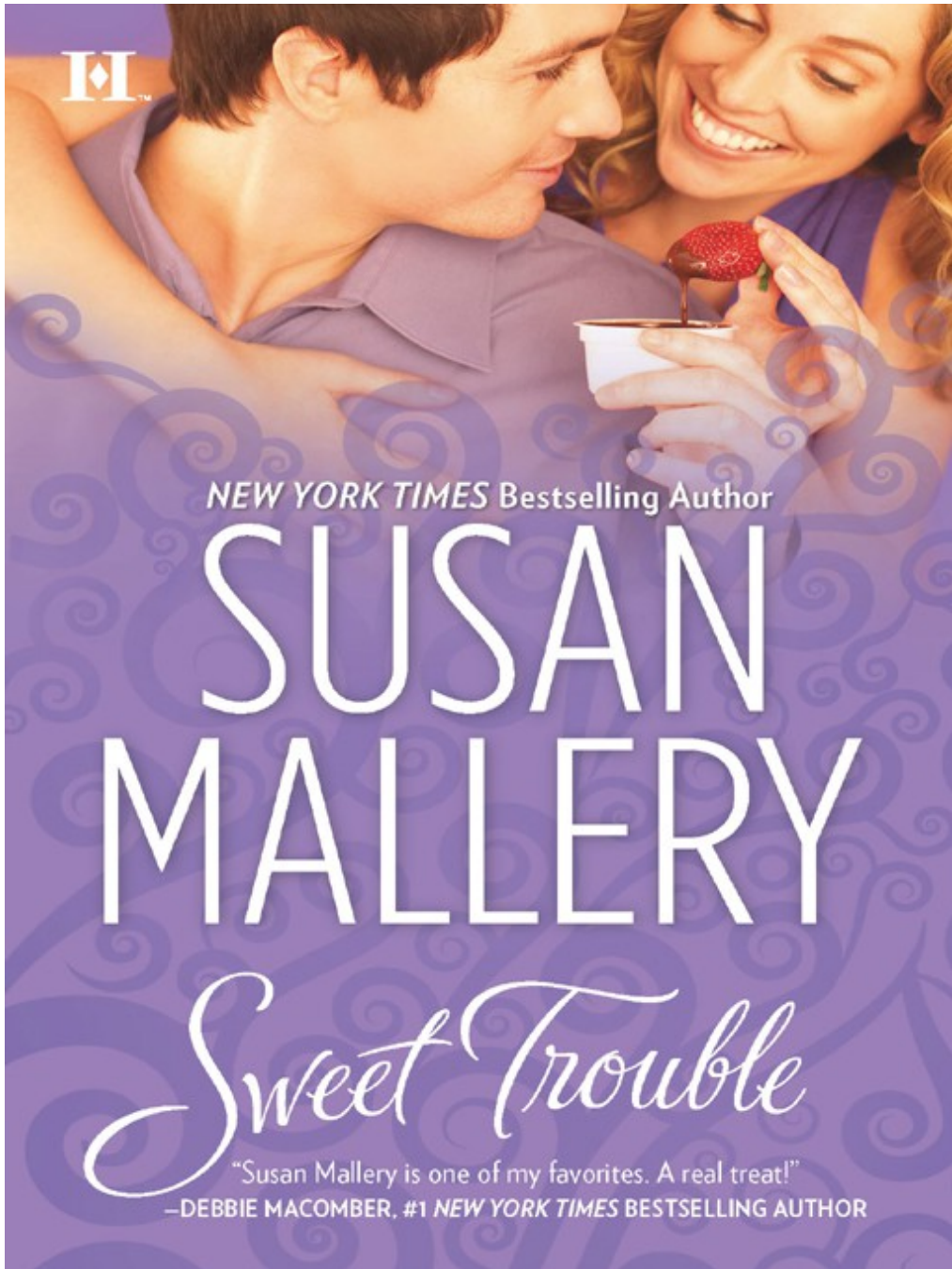
www.HQNBooks.com

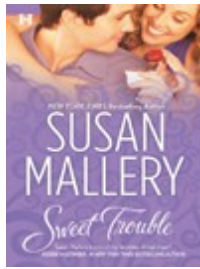
NEW YORK TIMES Bestselling Author

SUSAN
MALLERY

Sweet Trouble

"Susan Mallery is one of my favorites. A real treat!"

—DEBBIE MACOMBER, #1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İçindekiler

Susan Mallery ve HQN Books'tan da temin edilebilir

Susan Mallery'nin yeni aile destanının üç kitabını da mutlaka okuyun

BİRİNCİ BÖLÜM "SİZE ACIMASIZ PİÇ DİYORLAR," dedi Diane

gazetedeki makalevi tararken.

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM Bes yıl önce... J ESSE, Seattle Times'taki iş ilanlarını

okurken LATTE'sini yudumladı.

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM Günümüz ... J ESSE ZATEN KARAR VERMİŞTİ

tüm buluşmaları olabildiğince çabuk bitirmek

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM M ATT konuşurken büyük pencerenin önünde

duruyordu. Hâlâ öfkeliydi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BÖLÜM BEŞ M ATT DURDU . "Ben yoğurt seven biri değilim," dedi.

"Patates kızartmasına ne dersin?" "Tabii.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA M ATT Jesse'yi

arabasına kadar götürdü.

Yemek ilginç bir kombinasyondan oluşuyordu

ALTINCI BÖLÜM

YEDİNCİ BÖLÜM Beş Yıl Önce... J ESSE yaklaşımadan önce bir an için evin

önünde durdu

YEDİNCİ BÖLÜM

SEKİZİNCİ BÖLÜM Günümüz... M ATT BÜYÜDÜĞÜNÜ HATIRLADI

küçük dairelerde büyüdü. Annesinin maaşı sekizinci

bölümde

DOKUZUNCU BÖLÜM H EATH M ATT'IN OFİSİNE GİRDİ ve masasına

bir dosya bıraktı. "DNA testi sonuçları

DOKUZUNCU BÖLÜM

ONUNCU BÖLÜM Beş yıl önce... OTELİN LOBİSİ eski bir filmde fırlamış

gibiymiş. Otel

ONUNCU BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM Günümüz... J ESSE oturmuş sabah kahvesini içiyor.
uyanmaya çalışıyordu. Bir kez olsun

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM J ESSE KIZ KARDEŞLERİYLE BİRLİKTE, eski bir
binanın hâlâ için için yanan kalıntılarının önünde oturuyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM "OVALARI KAHRETSİN," J ESSE Pazartesi gününü
aradı

Sabah bir yığın kutu tasırken ON ÜÇÜNCÜ
BÖLÜM

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM Beş yıl önce... J ESSE son tabakları da dolaba
koyduktan sonra bac

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ON BEŞİNCİ BÖLÜM Günümüz... J ESSE SIYRILMAYA ÇALIŞTI

Matt'in bariz öfkesi ve incinmişliği. Gerçek şu ki,

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ON ALTINCI BÖLÜM M ATT kötü bir gece uykusundan sonra huzursuz bir
şekilde ulandı. Bir türlü aklından çıkmıyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

YEDİNCİ BÖLÜM J ESSE KONUŞMADAN Matt'in elini tuttu.

elini tuttu ve onu koridordan geçirerek odasına

götürdü YEDİNCİ BÖLÜM

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM M ATT O GECE UYUMADI. Sürekli

dönüp dururken, Gabe'i düşünürken ON SEKİZİNCİ

BÖLÜM

ON DOKUZUNCU BÖLÜM J ESSE SABAH EMİRLERİNİ

bilgisayarı açıp raporu taradı. Teşekkürler ON

DOKUZUNCU BÖLÜM

YİRMİNCİ BÖLÜM J ESSE, Starbucks'a girer girmez bir hata yaptığını

anladı. İcerideydi

YİRMİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM YİRMİ BİRİ "M ATT YARIN BİZİMLE BULUSUYOR

Sabah," dedi Jesse, sonuncusunu da yüklerken

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

